

Neuromancers narrativ

“The sky above the port was the color of television tuned to a dead channel.”

– Inledningen till *Neuromancer* skriven av William Gibson 1984.

“Framtida generationer kommer inte att kunna relatera till att himlen här ovanför Frihamnen är ‘instagrammig’, på precis samma sätt som att mina döttrar inte förstår vad som menas med att det är ‘myrornas krig’ på TV”. Sättet som Kimilia Swahn rörde sig på scenen skulle ha attraherat en castingagents uppmärksamhet, vore en där. Publiken i lokalen utgjordes mestdels av ingenjörer som med tefatsstora ögon synade kvinnan i övre 40-årsåldern vars “harajukuinspirerade klädsel, ålder och position bäst går att beskriva som det ställe i ens vokabulär där orden atavism och anakronism överlappar varandra”, som en ledarskribent som analyserat henne som feministiskt näringslivsfenomen hade uttryckt det – vad nu det betyder?

Dagens industri-omslaget på vilket en petite Kimilia poserat klädd som en mangatjej iförd skoluniform med blåa rastaslingor och 15 cm höga pumps slickandes på en GameBoy, med en tungpiercing nonchalant placerad mot skärmen, var det fundamenta vilket hennes varumärke var byggt uppå. Det raster som tiden utgör hade, från denna berömda bild, enbart bevarat hennes blåslingade rastahår och alternerande men alltid excentriska färg- och mönsterval gällande nagellack och läppstift – samt metallstaven i mitten av tungan.

Historiens huvudperson är en Maksim Petrov – i ett försök till integration i familjens nya hemland slopades det att ge honom ett ryskt fadersnamn – som åldersmässigt befinner sig i det äldre spannet av 20-årsåldern. Vår protagonist sover i denna inledande del av historien, och de bilder av den presentation som Maksim upplevde i drömmen var inga visuella intryck han själv upplevt. Hans exponering för Kimilia var dock så pass vittgående att de bilder han producerade med syftet att visuellt bistå minnet av dialogen, som han tagit del av, får gå som rättvisande.

Vid just den här tidpunkten, då Kimilia hade dragit kommentaren om att himlavalvet var ‘instagrammigt’, satt Maksim i logen väntandes på signalen för att själv stiga ut på scenen. Hans roll var att kontrastera den nätta Kimilia med sin långa och betydligt grövre uppenbarelse.

Action.

På sextio- och sjuttioalet var det populärt att rita av kretskort, elektronikens binära språk skvallrade om framtidens melodi. Och implementeringen av detta skall i spillror färdas genom luften tillsammans med glas, plast och metall.

Och vi kommer att komma dit längs berättelsens flöde, och det mycket snart, men jag vill här ta tillfället i akt att presentera mig själv i egenskap av berättare. För var historia som berättas måste man välja perspektiv och det som jag har valt för den här berättelsen är det klassiska allvetande tredjepersonsperspektivet i dåtid.

Och innan den händelserika vecka som för alltid kommer att förändra Maksims liv tar vid – ska vi ta del av ett antal av Maksims minnen i form av drömsekvenser. Det är viktigt att här påminna om att det mänskliga minnet inte fungerar som ett fysiskt eller analogt lagringsmedium. Scenerna är inte oföränderligt arrangerade som på en filmrulle utan kommer lite huller och buller, där också en faktor, aspekt eller person kan skvalpa över från det ena sammanhanget till det andra och skapa ett falskt minne.

Drömmen förs över från en behållare till en annan, somliga delar blir kvar och andra förvrängs eller byts ut. Och nu då ena av den här historiens protagonister, Kimilia har placerats på en scen och Maksim förbereder sig för att göra sin entré inför bolaget Narratives samlade kår av anställda är det dags att gå vidare.

Drömmaterialen i nästa behållare pockar på uppmärksamhet.

Så låt oss öppna locket på den.

Döda katten

Nästa drömbehållares lock inneslöt Maksim då han steg ut med sin väska ur den källardel av ett hus i Södra Stockholm han hyrde. Den smäckra BMW M4:n väntade på honom som en symbol för vart samröret med Kimilia tagit honom. Han mindes sin barndoms gata, och hur de vise män som övervakade kvarteret från det lokala fikets inrökta lokaler dömt – eller om man så vill välsignat honom, med avund då han återvänt med sin nya bil.

Han la sin ryggsäck med utrustningen i baksätet och satte sig framför ratten.

Vred om nyckeln.

Det här med bilen som symbol var väl egentligen mer jugge än ryskt, men fenomenet kanske omfattade båda grupperna – som om det smetats ut över den heterogena grupp som utgör invandrare i Sverige. Och även om han såg ner på dem, de sina – han hade ju varit i rum och sett saker de inte kunnat föreställa sig – så agerade de där sammanhangen ett slags lod och kompass för hans varande. Kommentarer som “Man får bara en chans att göra ett intryck, och därför när man är i en relation med en ny tjej så är det viktigt att i ett tidigt stadium markera. Göra något oväntat otäckt, så att hon förstår vem det är som sitter på, i Sverige är våldskapital så kontroversiellt... men säg otäckhetskapitalet. Att saker bara kan hända, och att det inte är på tjejen det ankommer att bestämma när de här händelserna inträffar”, påminde Maksim om det som Kimilia refererade till som *Livets hårda skola*. Och även om hon uttalat läroverkets namn med spe i rösten, så klingade just de orden sanna – just idag.

Alla de vise männen hade det gemensamt att livet snuvat dem på något.

Barnen.

Anställningen.

Frugan.

En landstillhörighet. Och inte bara i form av att det stolta Sovjetunionen som de fötts i inte längre existerade.

Kanske hade någon kroppsdel offrats i en av kapitalismens lägre belägna masugnar, och sedan dess omöjliggjort för dem att arbeta. Och allt detta, och den sanning som de satt på i och med sin – i egen mening höga positionering på offerhierarkins trappa – spydde de ut i en ständigt upprepande vokabulär vals med askkoppen i den falska guldkalvens ställe.

Och runt denna artifakt vistades visdomen – om bara askkoppar kunde tala...

Den tidiga timmen gjorde det möjligt för Maksim att leka på vägarna in till stan. Suget i magen som följde accelerationen, skänkte i kombination med det fina vårvädret en

kapitalismens vållust på det där sättet som även, eller kanske till och med främst, de mest inbitna kommunister och sovjetsträvande individer kittlades av.

Han åkte runt stan och ut på Lidingö.

Han parkerade på det som de kallade för "tjyfstället", beläget så att man kunde betrakta hennes vita hus, utan att själv bli iakttagen därifrån.

Om hennes liv var en bentolåda och han var sushin, så var det här så nära yakinikun han någonsin skulle komma. Det var outtalat att så var fallet, och därför också högst giltigt.

Maksim skickade ett SMS: "Jag är här."

En tummen upp-smiley uppenbarade sig.

Det knackade på rutan till passagerarsätet.

Maksim öppnade dörren.

Kimilia hade på sig kavaj och svarta byxor, och höll i en dryckesbehållare med två engångsmuggar i. "Herrn får sin med en brun sockerbit och mjölk", log hon.

Maksim tog emot sin kopp och tog en klunk. "Vilken trevlig kaffeflicka."

Hon lutade sig framåt. "Nästa gång tar jag på mig skolflickekjolen. Så att det är någon poäng med att niga för herrn."

Hon satte sig ner.

Stängde dörren.

Allvaret slöt sig kring dem.

Maksim vred om nyckeln.

Kimilia plockade med sitt lila läppstift, blicken fastnaglad på spegeln inuti passagerarplatsens solskydd. Det var aldrig någon tvekan om vem som höll i kopplet dem två emellan, varför waifuagerandet – att hon serverade honom kaffet ekade med samma ironiska klang som när en militant feminist tar ordet misandri i sin mun.

Maksim slängde en blick på sin matte och skönhetsprodukterna. "Jag ska köra mjukt, vi har tid för det."

Kimilia höll ena ögat spänt mot spegeln. "Ett företags utveckling är ofta som en bok, om man bara visste hur man skulle tyda det så står slutet tydligt där i början. Börja med ägarlistan, till exempel, Wallenbergfamiljens Investor tar alltid en liten del av kapitalet men fixar så att de får oproportionerlig stor röstlängd. Det måste man bemöda sig om ifall man tänker så långsiktigt som de, de är ju hela stockholmsbörsens lok. Riskkapitalbolaget Nordic Capital däremot har en annan strategi, de vill trissa upp värdet på sina innehav så snabbt de kan och dumpa skiten på börsen. Blåsa småspararna."

"Är de med på vad vi ska göra? Ledningen alltså?", frågade Maksim.

Kimilia tog en klunk av kaffet. "Vi har mandaten. Det är ingen hostile takeover med aktiefipplande eller liknande för att ta över kontrollen."

"Det låter som ett otrevligt fenomen."

Kimilias tungpiercing klickade mot emaljen på det där sättet som tandläkaren bannat henne för på den årliga rutinkontrollen. "Det beror på vilken sida man sitter på, men sitter man inte på aktierna som ger en en dominant röstlängd... Det spelar ingen roll om man så spöat ryssen eller Egyptien, man kan köra upp sin sisu eller chutzpah..."

Fordonet tog dem över Lidingöbron, tillbaka mot stan via den väg Maksim tidigare på morgonen färdats.

BMW M4:n parkerade utanför det stora huset ute i Frihamnen.

"Hur säger man redo på ryska?", Kimilia drog igen blixtlåset på sminkväskan.

Maksim tog ut nyckeln. "Gotov." Han sträckte sig bakåt och tog tag i ryggsäcken. Hans dagsverke krävde inte mycket utrustning. Till skillnad från de vise männen på mammas gata sålde han sin hjärnas kapacitet istället för sina musklers dito.

Oneirologi – eller studiet av drömmar i den klinisk-medicinska betydelsen, döpt efter just det grekiska ordet för dröm – gör gällande att drömmen används som ett sätt för oss att träna på situationer som vårt undermedvetna tror att vi kommer att ha nytta av att bemästra. Och det pärlband av händelser som nu gled upp ur drömbehållaren för Maksim var av just det slaget att ingen i hans närhet hade velat ifrågasätta relevansen i de situationer som drömlandskapet placerade honom i.

Att bli VD på bolaget Narrative hade inte varit ett givet nästa steg för Kimilia.

Och Maksim hade, i hennes koppel, varit med på mötena där Kimilia försökt övertalas att skänka det namn, och den lyster – och "givetvis den kompetens", som en av de potentiella uppdragsgivarna låtit flika in – som hon kunde skänka till vilket projekt hon nu ville ansluta sig till. Och låt oss spinna vidare på det faktum att vi fortfarande befinner oss i en dröm, för de bilder som Maksim fick upp härnäst var vare sig kronologiskt placerade på en tidslinje eller besatt den logik som krävs av de sociala konstellationer som var aktuella.

Mötesrummen var anonyma.

Människor utan verkshöjd.

Utbytbara.

Men Narrative hade det blivit, till slut. "Jag kände en man en gång som var övertygad och hade ägnat mycket tid åt att författa en 'incestfeelgood', eftersom att det var en utforskad genre. Han föreställde sig det som hans stora litterära genombrott, men succén uteblev. Det faktum att din marknad är utforskad, att ingen annan gör det du gör, kan bero på att det är en dålig idé. Men jag tror inte det om Narrative", löd Kimilias brasklapp.

Drömmen fortsatte in i Narratives lobby. Utgångspunkten för lokalen var att framtiden ser ut som ett operationsrum, och sedan när skadan redan var skedd och de arbetande insett att detta inte var mysigt så hade en soffgrupp med en närmast flourescerande grön kulör installerats ovanpå en brun matta.

Kimilia nickade mot receptionsdisken. "Ser du fanskapet?"

Ovanför receptionsdisken satt en skärm med rubriken "Sales org." under vilken det stod en tabell med anställda. Cellerna med namn i var ifyllda med en av de fyra färgerna: rött, gult, grönt och blått.

Detta var den förrådiska DISC-analysen. I ett försök att i handling agera lika progressivt som den ursprungliga kontorsinredningen skvallrade om hade Narrative valt att dela in hela arbetsstyrkan enligt den personlighetsindelning som av speciellt de personer som placerats i den röda personlighetstypen, ansågs som kvacksalveri. Tanken var att man med hjälp av detta verktyg skulle bygga effektivare team och att organisationen i sin helhet skulle ges möjlighet att kalibreras för att maximera produktiviteten.

Nu hade Kimilia anlänt till byggnaden.

Ett kvitto på att detta initiativ inte burit frukt.

Boom.

En äldre herre i kavaj, skjorta och jeans kom ut ur byggnaden.

Den anställde, som Maksim antog för tillfället satt på något slags inflytande, log mot Kimilia.

"Vad kul att ni är här, hur mår du?"

"Det flyter", de avslappnade orden matchade inte Kimilias formella röstläge.

"Och du är Maksim, förstår jag?"

Maksim tog ett steg framåt. "Det är jag, det."

"Hur mycket vet folk?", frågade Kimilia.

Mangafigurer, med sina stora ögon och skarpa näsor sägs enligt vissa vara modellerade inte efter mänsklig anatomi, utan efter katters ansikten. Och det ligger nära till hands att tro att det skulle vara svårt för dessa män som med sina val i fråga om såväl utseende som utbildning haft konformismen som ledstjärna att ta Kimilia på allvar.

Den förvuxna mangafiguren.

Hursom, var inte Kimilia typen som jamade.

Röt gjorde hon, möjligen.

Värden, i brist på bättre ord, svassade runt på vilsna människors vis bakom receptionsdisken och pentryt som inhystes där bakom. "Kaffe? Te? Pressreleaserna kommer ut senare idag. Då blir det officiellt. Innan dess, ingen vet ett dyft."

Kimilia kliade sig på kinden. "Och ni fick dit TV:n?"

Värden gestikulerade mot en kaffebryggare. "TV:n kommer att vara där. Jag kommer inte vara där."

"Inget kaffe för oss, tack", sa Kimilia. "Led oss in i logen. Vi behöver lite ensamtid. Bara vi två."

Ett leende och en tomatröd glöd sken upp på det programmeringsbleka ansiktet. "Ensamtid, visst."

På soffan i logen gick Maksim och Kimilia igenom den stundande presentationen. "Det kommer bli kaos", sa Kimilia och ändrade en grafs storlek.

Maksim tryckte vidare till nästa slide. "Kaos och kaos..."

Kimilia knackade på datorn i knät. "Alltså kaos med 's', inte med 'z'. Jag retas med dig. Men du måste titta på presentationen en gång till. Nu är det bara ord. Sluta vara för smart. Säg att du ska tala om gamla mediaformat och så döper du presentationen till CD-RW och andra obsoleta media."

"Vad är CD-RW?"

Kimilia lyfte händerna från tangenterna. "Här har vi det. Det är för smart... CD-RW var ett slags skivor som man kunde bränna om ifall man behövde till skillnad från föregångaren CD-R som blev permanent brända, utan möjlighet att ändra på filinnehållet. Så på ett metahumoristiskt sätt är det ju jätte- både smart och ironiskt att döpa presentationen efter en typ av media som runnit av civilisationens kollektiva minne. Men för att hamra in budskapet är det bättre att anknyta till något som är visuellt greppbart för den breda massan. Typ 'Videoband och LP-skivor'."

"Mhm", nickade Maksim. Han slängde sin tomma kaffemugg i en papperskorg.

Kimilia hade rätt.

Somliga högrepresterande kvinnor väljer den smala vägen – ätstörningarnas aber – för att hantera den inneboende ångesten. Kimilia hade valt bort den vägen – "Det blir så många dyra tandläkarbesök när man spyr hela tiden. Emailjen slits ut." – och istället valt att ge den utlopp via en kanal som på ett direkt och högst påtagligt sätt påverkade hennes närmaste omgivning i såväl den privata som professionella sfären – via sin karriär.

Och det var via detta värv Maksim snubblat över ett begreppslandskap bebott av DCF, Leveraged Buyout, preferensaktier, täckningsbidrag, P/E- och P/S-tal, P/L, nyckeltalsarbitrage... Dessa ord och uttryck hade tids nog satts i ett sammanhang och någonstans på vägen så här några år senare hade de bildat en någon slags skärpa på linsen av en styrka tangerandes den i de glasögon som en ekonom ser världen genom.

“Man måste vara galen för att ge sig in i biotechsfären, speciellt utan medicinsk expertis. Det är ett go big or go home-spel där långa cykler av medicinsk utveckling ger utslag på aktiekursen vid de olika faserna”, Maksim mindes när de satt i bilen på väg till det där andra bolaget, aktivt i just biotech, och hon sa det.

Och hur hon senare, när de träffade ägaren till biotechbolaget BUPOzE inriktad på att utveckla en ny applikation av det smärtdämpande ämnet bupovacein, en mörkhyad skåning med vitt skägg – sinsemellan kallade Kimilia och Maksim honom för “50 Cents morfar” – med en bakgrund i handel med tomträtter – skulle säga “Ni vet hur Warren Buffett säger att det enklaste sättet att bli dollarmiljonär på är? Det är att vara dollarmiljardär och starta ett flygbolag.”

Förlösande skratt.

En residens på autismspektrat tar sig olika uttryck hos kvinnor än hos män. Det skulle Maksim få höra många år senare. Och i en framtid avskild med bokryggarna på ett antal stängda årsredovisningar som avstånd från den dryga vecka vars skildring ligger framför er, kära läsare, skulle somliga av de kommentarer Kimilia fällt hamna i ett nytt ljus.

Men det blev inget samarbete med 50 Cents morfar på BUPOzE.

Och således satt Maksim och Kimilia i Narratives loge

Maksims ögon vilade på presentationen.

Invändningarna handlade egentligen inte om presentationen så mycket som Kimilias nervositet. Men han kände henne, visste att det inte fanns några ord som hjälpte, och fortsatte därför hålla illusionen av flitens lampa tänd genom att ändra ett ord här, en bilds placering där...

Så är vi i drömmen kronologiskt åter till den presentation i vars mitt allt detta började.

Fåtoljerna framför podiet var fyllda av människor.

Kimilia hade dryftat idén att likt Mark Zuckerberg förse alla ingenjörerna som samlats med en VR-hjälm och sedan uppmana dem alla att koppla upp sig för att gå genom salen oupptäckt och överraska genom att stå på scen när de tog av sig sina headset.

“Men det blir väl svindyrt?!”, hade Maksim utbrustit.

Kimilia lät tungpiercingen sticka fram mellan läpparna. “En flicka måste väl få drömma.”

Drömmar och drömmar.

Nu var verkligheten ikapp den framtid som föregåtts av hårda förhandlingar både hos föregående arbetsgivare – det var ett antal detaljer om värderingen av de optioner som skulle brinna inne för Kimilia vid avslutad tjänst som behövde benas ut – och den i och med dagens datum nuvarande arbetsgivaren *Narrative*. “Det är så jävla typiskt. De där

optionerna, de blir fan aldrig något. Steve Ballmer fick aktier, och inte optioner, i Microsoft. Lön för mödan, eller rättvis compensation, kallas det”, svor Kimilia efter det att förhandlingarna var över.

Maksim var ensam kvar i logen.

Fingrade på sin utrustning.

Mattes distinkta gångstil.

Harklingar i högtalaren.

Rundgång.

PA-systemet stängs av.

Tystnad.

En viskning. “Funkar det nu?”

“Såja”, Kimilias röst förstärkt av högtalarna, “Jag är så glad att vara här, hos er på Narrative. Jag har en bakgrund på Big4 där jag klättrade de första stegen på revisorsbanan och har klättrat via CFO-rollen till VD-posten. Er kamera, förlåt vår kamera, som ni har utvecklat, som tar en bild var tionde sekund och laddar upp dem till internet. Det här är en chans att leda utvecklingen av vår mellanmänniskliga kommunikation. Jag själv har ingen bakgrund i optik. Men det är just det som är min styrka. För optik, det kan ni, så sköt det ni kan, produktutveckling och annan R&D, så tar jag hand om tråkgörat. Det var styrelsens spec när de valde mig. En icketekniker till VD.”

Maksim lyssnade halvintresserat på nyckeltalen som jonglerades.

Vita lögner.

Före detta VD:n, och tillika grundaren, hade tydligen lämnat skeppet frivilligt.

Maksim hade sett hans CV. Doktorandstudier, komplett med en sväng på Cambridge. Hans vision hade, enligt det som Maksim sniffat rätt på, varit att kombinera “det tekniska batteri han satt på med den nydaning av kommunikation som det skulle innebära att bli hyperaktuell med det av våra fem sinnen som upptar största delen av vår hjärna”. Enligt den officiella historieskrivningen hade nu denna grundare som i en intervju med *Wall Street Journal* benämnt företaget som “hans livs kall”, valt att hoppa av projektet “i samråd med styrelsen och övriga ägare” för att göra “annat, man har ju bara ett liv och jag har sysslat med Narrative så länge att det kanske är läge att fjärma sig innan man blir ett med bolaget”, hette det.

Maksim visste att sanningen var långt mindre smickrande.

Han hade hört skriken.

Svordomarna.

Inifrån logen hörde han Kimilia. Samtalsämnen hon valt i bilen på morgonen hade tjänat som uppvärmning för att ladda in den aktuella repertoaren i hennes närminne och därmed angränsande till hennes tungspets.

“Kommunikation förändras ju. En gång för länge sedan jobbade jag i media och då var det en kollega, ingen nämnd, ingen glömd, som sa till mig att vi skulle på mediakurs. Hon behövde åka med mig, för hon hade inte pluggat på länge och det var pinsamt och jag tänkte att det ju inte kunde skada att uppdatera sina kunskaper. Men jag hade hört fel, det visade sig att det var en mediumkurs, så vi skulle spå varandra och hålla på. Jag var tydligen jätteduktig på att palpera fotografier med förbundna ögon och berätta vad som var på dem.”

Skratt.

“Efter den där omslagsbilden var det någon som hörde av sig till Dagens industris redaktion och var upprörd över att Game Boy:en jag slickade på tydligen var någon specialversion. Och ja, det var nog något slags pokemonfigur på den. Och tydligen var den värd en massa pengar, och hur tänkte de kring att repa en sådan relik med min tungstav?”

Skratt.

Kimilia fortsatte: “Vem bryr sig förresten? Det går ju inte ens att se vad som händer i de där gamla spelen?”

Maksim zoonade ut. Stängde ögonen och öppnade blixtlåset på sin ryggsäck. Han tog upp en rånarluva som han placerade på huvudet. Stoppade ner sin hand och kände på objektet av metall som simmade däri.

Han var ett med det kalla.

Dålig sömn hade gjort att det kändes som grus i hjärnan.

Han greppade så knogarna kändes.

Kimilia fortsatte. Med en imiterad barytonröst brast hon ut i ett “You’re fired!” och drog det där resonemanget om att “Donald Trump ju sagt att han skulle copyrighta den frasen efter sin realityshow ‘The Apprentice’, det blev inget av det förstås. Och folk trodde ju, precis som med hans presidentvalskampanj i början, att det bara var ett PR-trick.”

Gapskratt.

“Men låt oss prata allvar nu”, Kimilias konstpaus punkterades av en inandning. “Jag har förstått att ni jobbar mycket med sådana här personlighetsfärger. Så pass att ni har mappat upp hela företaget enligt dem. Så att alla ska vara medvetna om vilka medarbetare som jobbar bra med varandra och inte...” Och låt oss, käre läsare – för att markera allvaret i det hon sa härnäst – viga ett styckeindelningsindrag och några smisk på radbrytningstangenten åt följande ord:

“Man blir som man umgås.”

Sekunder utan ord.

Allvar.

Kimilia fortsatte: "Par liknar varandra, vänner tenderar också att se likadana ut. Detta ger oss en möjlighet att själva forma den omgivning vi befinner oss i och hur den i sin tur verkar på oss i ett slags symbios. Bolaget har sedan länge varit i dåligt skick, ni är alla medvetna om den finansiella situation vi befinner oss i. Det är dags att kavla upp ärmarna..."

De orden var signalen Maksim väntat på.

Han tog på sig rånarluvan.

Greppade kofoten.

Showtime.

Maksim bländades av strålkastarna där han stod bredvid Kimilia.

Publiken nedanför scenen var ett gytter av ljud. Folk visste, av naturliga skäl, inte hur de skulle reagera när det kom in en man iförd skinnpaj och rånarluva och ställde sig bredvid den kvinnliga VD:n. Den som är gubbig nog att ha läst affärspressen under en längre tid kan dra sig till minnes den Microsoftkonferens som Microsoft arrangerade i Seattle år 2000 för att fira att företaget varit aktivt i ett kvarts sekel. Steve Ballmer – denna satta man vars kropp pryds med ett kallt äggformat huvud – som vid det här tillfället tagit över VD-posten från grundaren Bill Gates har beskrivit de två männens samarbete som ett äktenskap. Och mer än något annat gick den här konferensen till världshistorien på grund av det stoff till diskussioner om mjuka värden och företagskultur som Steve Ballmer genererade då han inför ett fullsatt stadium sprang ut på scenen, ställde sig vid podiet och med högrött ansikte uttryckte den kärlek som han och Bill Gates närde för det företag som var deras äktenskaps kärleksbarn: "I. Love. This. Company!"

Kimilia förde mikrofonen bort från sig och viskade: "Här, bakom mig, där är TV:n".

På skärmen stod rubriken "Organizational Chart p. 1" under vilken det återfanns en tabell med anställda, komplett med en illustration av vilken färg de delats in i av DISC-analysen.

Maksim höjde kofoten.

En bukett av svordomar.

Krasch.

Skärmen föll i spillror.

Folk skrek.

Lämnade sätena.

En modig själ – Kimilia skulle senare referera till honom som "karriäristen" – hoppade upp på scenen och slet i Maksims kofot.

Kimilia skrek i mikrofonen. "Alla, stanna. Tysta. Mannen i balaklava är min närmaste medarbetare Maksim Petrov och han är här för att stanna. Jag vet inte vad ni har sysslat med här, de här färgkartorna och allt. Men det är annat som gäller från och med nu. Vi måste vända det här bolaget. Mitt uppdrag är att vända skutan. Och för de som inte känner

för att vara med på den här resan”, och här gjorde Kimilia en paus och la an ett leende värdigt syster Ratched från *Gökboet*, “så är det nog dags att lämna. För vi, jag och Maksim, kommer att söka igenom hela skeppet efter råttor. Bollhavet är stängt. Den här DISC-personlighetsanalysen är värre än någon ESG-miljöskitsstyrning jag någonsin sett. Nu är det vinst i fokus. Sista raden. Kan du sammanfatta det, Maksim?”

Kimilia höll upp mikrofonen framför honom.

Maksim tog i från djupet av stämbanden, dit svenskans fonetik inte når. “Kak amerikantsy govoryat”, Maksim såg på publiken. Ryskans effekt i dessa sammanhang hade stärkts efter det som de vise männen refererade till som ‘den ukrainska situationen’ satts i rullning. Men även om det gav känslomässig effekt att säga ‘som amerikanerna säger’ på en enligt den svenska folksjälen fientligt klingande rotväliska så fanns det ju – precis som munkbröderna Kirill upptäckte när de skulle frälsa några slaviska stammar och översatte bibeln till fornkyrkoslaviska – en poäng med att folk kan förstå det man säger. Maksim drog in luft i lungorna: “EBIT Rocks. Sista raden. Vinst. Everything else is bullshit.”

Scenbyte

Den här lite flytande känslan av sammanhang, som vi tidigare berört är högst aktuell för de celler som utgör våra mänskliga, biologiska lagringsmedia, är om möjligt ännu mer aktuell när man är inne i drömmarnas värld.

Maksims senaste år var en gegga.

BMW M4:n.

Kimilias harajukuutstyrlar.

Och kontorslandskap.

Somliga minns sina föräldrar i kostym, andra i blåställ.

Konstruktionen av minnespalats bygger på att man ska försöka skapa så många associationer som möjligt i ett utrymme för att på den vägen skapa så mycket nätyta – grälla färger, din farbrors dildo du inte skulle ha funnit – som möjligt att haka fast krokarna av det man vill komma ihåg i. För detta syfte – att skänka beständighet åt minnen – var de kala rummen, de generiska kaffeautomaterna och de vita arbetsbänkarna från IKEA osedvanligt dåliga målardukar. Det var via de av drömtillståndet möjliggjorda associationssprängen som Maksim förflyttade sig från scenen på Narrative – med den höjda högerhandens grepp om kofoten – till ett mötesrum där han satt tillsammans med Kimilia och betraktade ännu en iteration av en krympande organisationskarta.

Titlarna CPO, CFO, Sales Manager var arrangerade i boxar med streck sinsemellan, i övre högra hörnet stod Narratives logga att finna.

“Ge mig den där”, Kimilia grebbade tag i pappret.

Maksims synfält fylldes av den vita bordsskivan.

Och när han lät nacken rikta huvudet upp från möbeln och ut i rymden belägen framför honom var det uppenbart att han i drömtillståndet glidit över från ett identiskt kontorsrum till ett annat. På andra sidan bordet satt den mörkhyade mannen som i det föregående kapitlet liknades vid 50 Cents morfar.

Kimilias röst ringde i Maksims öron. “Han är galen. Han ärvde en massa skogsmark i södra Sverige, och så fick han kommunen att gå med på att göra om det till byggrätter. Han ansökte om det 40 gånger under åtta års tid. Till slut tröttnade väl kommunen och då cashade han in på deras bristande tålmod. Och alla de där pengarna la han in i det här BUPOzE, listat på börsens småbolagslista.”

Maksim stirrade på mannen framför honom.

Han log.

Satan bär kostym.

Framstår som en vän.

Och satan ler, bjuder på dyr whisky, kanske också en cigarr som snoppas inför dig, för att sedan när du vänt ryggen till punktera din lunga.

Depåstopp

Ytterligare ett minne fladdrade förbi i drömmen.

Kimilias exman hade hört av sig.

De befann sig i den gula Volvo 740:n.

Så det måste ha varit för länge sedan.

Kimilia grät.

Hennes hand fann sin plats i Maksims.

Ett handslag från ryska posten.

Värme.

Maksims blick vandrade från det ställe varur det taktila påverkade hjärtats rytm, längs armarna för att låta blicken landa på sin arbetsgivares ansikte. "Det här är kanske okänsligt, men... Vi ska in på ett möte om fem minuter, kommer inte sminket förstöras?"

"Det är okej. Den är permanent. Make-up:en alltså", skrattsnörlade Kimilia.

"Men om han är så hemsk som du säger, varför var du med honom så länge?", Maksim räckte Kimilia en pappersnäsduk.

Kimilia torkade kinderna. "Det finns någon teori om att var kvinnas dröm är att bli inlåst av ett monster. *Skönheten och Odjuret*, det är freudiansk skit tydligen. Man vill ha någon som kan göra ont, därför att när något otäckt händer en själv eller en familj så krävs det allt som oftast någon som kan göra ont för att mäkta med. Försvara."

"Och hur blev han så här?", frågans informationsmål var inte lika viktigt för Maksim som att punktera den obehagliga tystnad han fruktade skulle breda ut sig i förarsätet.

Den gjorde honom valhant.

"Man blir som man umgås, och i sin ungdom umgicks han med några riktigt sjuka, onda, människor som vred om hans hjärna ordentligt. Förflyttade gränser. Men det var ju roligt, det där också. Jag var attraherad av det där kalla, som när han kritiserade välgörenhetspolitik och drog upp det hårresande exemplet att 'Här i landet ger vi fattiga barn glasögon och linser. Det är sådan skit som våra skattepengar går till'", Kimilia snörlade och stödde huvudet mot Maksims axel. "Big4 erbjuder en karriärtrappa, köttkvarnen är som en karriär för lobotomerade. Man slipper tänka själv. Det går som på räls. Men jag, likt många andra hoppade av efter några år. Det är rätt vanligt, man kan bli controller någonstans då, tjäna bra pengar samtidigt som man får ner arbetsbördan. Men det är ju också mer av ett öppet vatten, och där... han greppade rodret åt mig. Det var tryggt att han kunde ta hand om mig."

Maksim smekte hennes kind. "En karriärmentor?"

"Jag visste hela tiden att han är en ond man. Det var därför jag blev kär i honom."

Er berättare vill här förtydliga att jag av självbevarelsedrift – utspökad i klädesplagget som kallas "respekt", på vars tvättlapp tillverkningsmaterialet står angivet som "rädsla" – inte kan gå in på allt för specifika detaljer kring denna demonlika varelse som är Kimilias exman. Jag är tvungen att lämna honom aningen skissartad – och utan att lägga någon värdering i det för egen del annat än att det handlar om en pragmatisk inställning till sakernas tillstånd, konstaterar jag att han själv hade varit belåten med detta.

Det må för vissa läsare vara ironiskt att jag utelämnar födelsenamnet på en man vars fetbloss mellan tinningarna har ägnat så stor kraft åt just titlar och namn genom åren som just hans. Men han tror på det valspråk som åtbjuds av den familj han tjänar. Ett ordstäv som i sin översättning från originalets latin gett upphov till ett antal tolkningar men som i gängse munläder lyder: "Verka utan att synas."

Av den information jag tillskansat mig och de intervjuer jag utfört med de som varit i kontakt med den man som skulle komma att bli far åt Kimilias barn tror jag att han skulle se de olika tolkningarna av Wallenbergfamiljens maxim som naturliga utskott från den religiösa skriftens urkund. Att stora myter berättas om och om igen och således omformas är bara ett bevis på dess storhet. Men oavsett vilket ursprung man väljer att översätta det latinska "Esse non videri" – Verka utan att synas? Vara utan att synas? – eller vilken betydelse man väljer att tillskriva orden så är budskapet essentiellt detsamma. Makt värd att tala om söker inte talas om. Det är ett djur som med belåtenhet finner sig tillrätta i skuggorna.

Troget sina herrars instruktioner var det inte heller på en solig plats som Kimilias exman valde att gräva sig sitt gryt. Han räfsade i jorden där industriskorstenarnas skuggor kastades långa. Levde sitt liv figurativt insvept i en grå rock, mörka glasögon och hatt – som en hallick från 70-talet.

Raison d'être.

Detaljerna kring hur Kimilia och hennes exman hade träffats var höljda i en drömlig dimma. Tiden har en sådan magisk kraft. Även om den ingenjörsmässiga matematiken stämmer i det ponerade räkneexemplet så är det som bekant omöjligt för nio kvinnor i tandem att producera ett spädbarn på en månad. Kimilia använde ordet "kunskapsöverföring" för att benämna det hon sysslade med tillsammans med Maksim i passagerarsätet. Kimilia var säkerligen formad av sin teknikdopade omgivning, men utbildning och lärande är inte så endimensionellt. Det handlar inte om att ladda över en fil från en enhet till en annan – för att bygga erfarenhet och förvandla de initiala observationerna till något ryggmärgsmässigt krävs just tid.

Detsamma gäller också de mellanmännsliga relationerna, inklusive den som odlades mellan Maksim och Kimilia då hon talade telefon eller satt böjd över en takeaway-bentolådas fackindelningar samtidigt som han piskade BMW M4:n att käka väg. Och genom detta nötande mot varandras ytor framkom också att Kimilia en gång tagits under sin exmans vingar. Att de träffats på arbetsplatsen någotnamn någon gång för längesedan och att han tagit tag i rodret och petat ut hennes eka i vattnet i den kurs han bedömt som för henne värdig och passande.

En behandling som Kimilia med sin kunskapsöverföring spred vidare till Maksim likt könsvårter, som sluteligen måste brännas bort för att avlägsna dem när de satt rot, sprider sig från en älskare till en annan. Denna klåda av merkantilistisk och politisk förmåga hade Kimilia skänkt Maksims tillvaro i utbyte mot den valuta som den fattiga mannen ofta har mycket av – tid.

När Maksim skjutsade Kimilia hemåt efter helgens avslutande jobb med Narratives kapitalrunda frågade han: "Vad är skillnaden mellan mig och den där bögen på Carnegie?", frågan var lika mycket riktad till honom som till henne själv.

Kimilia harklade sig. "Om du syftar på den juniora aktieanalytikern som jobbar med vår emission så är det att han inte hade en tipsrad som slutbetyg och därför kunde fixa rätt stämplat från ett universitet för att börja på Carnegie. Men han löste det bra."

Maksims åsikter om acneanalytikerns arbetsinsats respektive sexuella läggning oaktat så var uppgraderingen från den kantiga Volvo 740:n till den smäckra BMW M4:n som den med sammanhangen associerade monetära kompensationsnivån ett välkommet inslag. Han gladdes åt den smäckra bilen. Om man inte kunde något om bilar så kunde man lätt missta den för att var mer sportbil än vad man faktiskt får för de pengar den kostade. Med det vokabulär som följde med tidigare nämna könsvårter beskrev han det som att bilen var en

arbitragemöjlighet – den gav mer status i proportion till hur mycket pengar den kostade. Bilen genererade den största typ av respekt förstod han när han fått höra hur det talades bakom hans rygg.

“Det är bara couscous som kör BMW”, konstaterade de visa männen där de samlats runt askkoppen.

Lojalitet är till salu.

Det är därför diktatorer alltid strösslar pengar över militären, det första de gör. Vem fan bryr sig om landet? Överbefälhavaren skall vara den största påivraren av ledarens personkult.

För Maksim var loggan på lönespecen egal.

Det var Kimilia han tjänade.

“Han gillar gamla tanter”, skrattade en av de visa männen.

“Ja, han är en pervers typ”, fyllde en annan i och fimpade sin sovjetcigg i askkoppen, förlåt, guldkalven.

Bekännelser...

.... skriven av 1700-talsfilosofen Jean-Jacques Rousseaus betraktas i allmänhet som en av de första självbiografier som någonsin publicerats – åtminstone i den västerländska delen av världen. Och även om jag känner sympati för den skola av litteraturkritiker som säger att det mest självupptagna man kan ägna sig åt är att skriva om sitt eget liv rakt upp och ner så får jag här – mot slutet av Maksims drömsession, när solen reser sig över Nordens Venedig och han strax i samklang med denna vår närmaste stjärna ska resa sig – ta tillfället i akt att avslöja lite för egen räkning och om min egen, berättarens, persona. Ett intresse som redan nu i denna historias prokaryotiska utvecklingsstadium håller mig fjättrad vid de konventioner som titelns skugga kastar över den fortsatta händelseutvecklingen. Lägg därtill att jag inte har något värt att berätta ur mitt eget liv, varför jag istället väljer att förtälja den här historien om Kimillia, Maksim och den för bolaget Narrative avgörande veckan – som jag har pusslat ihop från olika källor plockade från såväl bärare av den muntliga berättartraditionen som olika digitala och tryckta media. Men först till min bekännelse...

Min bekännelse lyder att jag älskar litteratur över allt annat. Och för att skapa en personlig sympati med Maksim Petrov var jag därför också tvungen att söka i hans inre efter gemensamma punkter. Jag vill heja på mina hjältar, även om de ibland framstår som högst osympatiska vill jag känna att jag går deras ärenden och inte någon annans. Min och Maksims bakgrunder är vitt skilda, men jag fann hos honom en upplevelse jag kunde börja använda för att bygga band och finna gemenskap: William Gibsons genreddefinierande cyberpunkroman *Neuromancer* – boken vars stoff bland annat ligger till grund för filmen *The Matrix*, vilket också var anledningen till att Maksim gav sig i kast med och även slutförde läsningen av ett så komplext litterärt verk.

En av få, och således också en av de största, litterära upplevelser som Maksim erfarit. Och turligt nog för att det skulle gå att kunna berätta den här historien utan knussel, också en roman som ligger nära mitt hjärta. I början var tanken att romanen skulle heta *CD-RW och andra obsoleta media*, men det var först efter titelbytet till *Neuromancers narrativ* som det sa klick och jag själv förstod vad Maksims och Kimilias historia handlade om.

Boken i sig lider av det symptom på mindervärdeskomplex som verk inom science fiction-genren ofta dras med – en alltför stor vokabulär – och som barn, han hade läst den inom ramen för engelskan i gymnasiet, hade Maksim tvingats fuska och läsa den på svenska för att få ihop inlämningsuppgiften. Speciellt en karaktär i boken betydde mer för honom där och då än det som, nu i vuxen ålder, förmodligen skulle ha tett sig som de intressantare teman och koncept som dryftas, trots att boken skrevs redan under första halvan av 80-talet.

För det var vare sig utforskandet av självmedveten AI, internets kraft eller den dystopi som boken reflekterar i utrymmet mitt i spegelramen riktad mot vår egen värld.

Nej.

I det åldersbetingade hormonstinna tillstånd som Maksim befann sig i då han läste *Neuromancer* var det främst mot huvudpersonens kärleksintresse *Molly Millions* som hans uppmärksamhet riktades. *Molly Millions* är en lönnmördare som jobbat i en bordell – där hennes mentala vilja stängts av och hennes sinnen bedövats – för att finansiera de augmenteringar som gör henne till en dödlig kraft att räkna med i den tillvaro präglad av hänsynslösa hund-äter-hund-tillvaro som romanens samhälle *The Sprawl* erbjuder sina invånare.

I början av *Neuromancer* är hackern Case offer för att ha fått sitt nervsystem utestängt från den virtuella världen efter att ha stulit information från en av sina klienter. Han lever ett liv målat med klickar av mord och knark på omgivningens palett. Och som från ingenstans dyker Molly upp med sina augmenterade linser och utfällbara klor och sträcker ut en arm till Case.

Hon och det entourage hon ingår i erbjuder honom ett jobb som, förutsatt att det går bra, innebär en biljett ut från den förslutna kistan han sover i.

Ett bättre liv.

Neuromancer är mycket intensiv.

Men bland de scener man måste hålla tungan rätt i mun för att förstå, om man är i Finland, på en rymdfärja eller inne i ett datorprogram finns en viss stämningsfull scen som stack ut. I Maksims största litterära upplevelse – även om han aldrig skulle erkänna det rakt upp och ner – har Molly sex med Case på ett hotellrum.

Bokstäverna på pappret var tryckta i en sådan ordning, och mellanrummen följaktligen disponerade, att orden som formades och den ordning de valts ut i fyllde svällkropparna mellan benen på en ung Maksim med blod.

Förutom denna amorösa aktivitet ville Molly även göra annat, vilket sticker ut i en bok där persongalleriet, likt i mycket science fiction, fyller funktioner som kuggar i ett narrativt maskineri snarare än att syfta till att närma sig de människor av kött och blod som Dostojevskij skildrar. Bland annat får Case en invit att följa med henne och äta "äkta bacon istället för den där syntetiska skiten"... Som så ofta när det gäller stor litteratur skedde den starka anknytningen mellan Molly och Maksim på grund av den tonårslängtan om att själv få uppleva kärleken som Maksim la in i den relation som skapas mellan författare och läsare i och med textdechiffrerandet. Det är också slående att se hur Gibson i bokens avslutning tar sikte mot något som ligger djupare i botten av det mänskliga än all den teknik som i bokens värld radats upp som valv bakom valv på den erfarenhet vi förnimmar av att vara homo sapiens. Att tekniken till trots, och hur mycket av vår biologiska vävnad som än byts ut mot

en syntetisk dito, så kommer även i framtiden relationen människa-till-människa vara det som står högst i kurs, oavsett genom vilken media kontakten sker. I detta avseende är så en datafil inbränd på en optisk CD-RW-skiva med 700 megabytes utrymme eller en pergamentrulle funnen vid Döda havet att betrakta som lika i egenskap av kommunikationsbevarande teknik. Men om valet av media är att betrakta som en effekt av de vid tillfället rådande omständigheterna så är medmänskligheten i sig och de känslor och den förtrolighet som kan utvecklas mellan två människor att betrakta som tidlösa.

Det mesta i världen är temporärt, så även relationer människor emellan. Sanningen att säga inleds den där kärleksscenen – om vi nu tillåter oss att bända uttrycken – mellan Molly och Case med något som påminner om en prostituerads agerande där tariffen räknas upp på vårdorganisationens nota. Molly erbjuder Case en massage, och så utvecklas det från det till ett samlag – som att Molly också får användning av de där stunderna hon varit bortkopplad från sin egen kropp och i ett astralliknande tillstånd sett män tillfredsställa sig med hennes kött. Och dessa erfarenheter nyttjar hon för att tillfredsställa just de nerver associerade med den fysiska världens begränsande gränssnitt som William Gibson beskriver att Case blivit fängslad i – en fånge i sitt eget kött.

Molly har i sin tur sin egen arbetsgivare, men oaktat att det från första stund är uppenbart att Case är en bricka i ett spel som hans arbetsgivare inte är intresserad av att han ska lära sig alla reglerna i så är det uppbrott som sker från Molly i slutet av boken något som påverkade Maksim.

Ett knytnävsslag i mellangärdet.

Sista raden löd "He never saw Molly again."

Det berörde.

Djupare än han själv ville erkänna.

Såväl digitaluret på Maksims nattygsbord som hans iPhones klocka vittnar om att det passerat ett antal timmar sedan den sena söndagen övergick till tidig måndag.

Solen stiger.

Maksim la sig sent igår – plikten hade kallat även på helgen – och även om han sett till att han fick sova ut nu på måndag morgon så är han på väg att vakna...

Måndag

Drömmarna tar slut

Maksim mindes de händelsefragment som vi just spelat upp från drömmarnas rike filtrerat genom ett raster av grus i skallen.

Maksim satte i sina linser.

Varde världen.

På matbordet i hans lägenhet låg ett block. "Nyemission", var rubriken, följt av vad som för allmänheten är att anse som ämnesbeteckningar i den finansiella alkemins periodiska system.

Därunder hade någon av Kimilias döttrar kladdat – de båda var för Maksim okända individer, mer än till namn och utseende. "Pa" stod det i pratbubblan som kom ut från vad som – på grund av den streckgubbeteknik som den unga konstnären använt – såg ut som en anorektisk häst, som av allt att döma ropade på pappa? Bredvid återfanns en orange morot och något rött, en räv som hämtad från en av Aesops Fabler kanske? Det vore ståndsmässigt för ett dagis på Lidingö att läsa de gamla historierna, som den om sköldpaddan och kaninen. Till skillnad från nymodigheter som Harry Potters universum – befolkat av trollkarlar på det godas sida och de onskans lakejer som tagit formen av de demonlika dementorer som med sina kyssar berövar en människa dess själ – var fabeln om sköldpaddan och kaninen en berättelse med tillhörande sensmoral som bevisat och stått sig i flera tusen års konkurrens av andra sagor. J.K. Rowlings sagor sticker ut från många andra berättelser för barn i och med att de handlar om människor och inte om djur. Uppenbarligen så går det bra för barn att identifiera sig med djur. Och vad är vuxna om inte stora barn?

Således kanske också den anorektiska hästen och den talande räven, om man ville se det så, utgjorde ett säkert och antropomorfiskt motiv så evigt att man kunde tolka det som att den unga talang som målat bilden funnit en mecenat för sitt utövande av de vackra konsterna. Längst ner i mitten av arket återfann man en vinrödbrun logga: *Carnegie Investment Bank*.

Maksim stirrade på Kimilias gytter av nyckeltal och telefonnummer som hörde nyemissionen till. Att den behandlade cellulosan också använts som målarduk skvallrade om en uppväxt långt ifrån den han själv blivit tilldelad av livet. Advokater och Börs-VD:ar har inte bara varit barn en gång i tiden, de förökar sig i sin tur de också. På något sätt hade dokumentet irrat sig över från det avgränsade fack i Kimilias bentolåda till liv som var vigd åt yakiniku till det fack som inrymde sushibitarna. Man hade hursom kunnat rama in arrangemanget med de två djuren och emissionsanteckningarna över bankloggan och ställa ut det som ett konstverk med titeln "Privilegierad barndom".

Pressmeddelandet som varit frukten av helgen tillsammans med Acneanalytikern på Carnegie löd i korthet, och översatt från de lärdes latin till de vanliga dödligas språk – att de akuta likviditetsproblem som Narrative stod inför var lösta då en stor, tills vidare, anonym ankarinvestorare förbundit sig att stoppa in pengar i verksamheten i en nyemission. “Vi kan inte gå ut än med vem det är, men jag kan säga så mycket som att det förtroende som visas i och med denna transaktion ytterligare stärker min och mina medarbetares tro på att fundamentan i vår verksamhet och vårt uppdrag är att synliggöra alla våras liv genom det enda sätt som är att betrakta som den rena, avbildande konsten – det ofiltrerade fotografiet”, löd citatet från Kimilia.

Det hade läckt ut att den officiella varianten löd att ett team jobbade med emissionen men att det när man hård drog det hade lassat över arbetet på den juniora analytikern i fråga. De sena nätterna hade säkerligen inte varit fördelaktig för dennes dermatologiska situation – stackaren hade så mycket acne i pannan att en blind kunnat läsa hans ansikte för att få en rättvisande uppfattning om hans utseende – men det var oavsett en stolt andfådd tjänsteman som lämnade in det som tillslut blev grunden för tidigare nämnda pressmeddelande.

När Maksim senare i livet skulle tänka tillbaka på den vecka som vid detta tillfälle på tidslinjen ligger framför oss alla – romankaraktärer, läsare och berättare – och sin roll i den skulle Maksim se en riddare som i en myt värdig att placeras i Jungs kartotek svarar på sitt rikes kall att rädda den bortrövade drottningen genom att stiga in i sin rustning.

Dra sitt svärd.

Sanningen var dock en annan.

Maksim stod bakom Kimilia.

En piccolo med hybris.

Han höll i hennes väskor.

Och i väskorna låg hennes liv – i alla fall det innehåll som rymdes på utrymmet inom det membran han blivit tilldelad av henne. Det outtalade gjorde gällande att i det fall att gränsen skulle överträdas skulle deras tillvaro rasa – likt det öde som allt som oftast möter den älskare som konfronterar den äkte maken. Ett uttalande som i dessa tider av allmän inkludering får annoteras med ett "om den senare inte går igång på det".

De vise männen gjorde gällande att de bästa affärsmännen var självlärda. Att autodidaktismen var en dygd i sig, men Maksim tvivlade på det. En kompis hade börjat jobba som telefonförsäljare på någon finansgrej – det kan ha varit någon pensionsrelaterad lösning

– och varit eld och lågor över de möjligheter som gavs att tjäna pengar. “Till exempel Steve Ballmer, Microsofts VD, han har inte ens en utbildning. Han är bara en grym säljare.”

Det här var första gången som Maksim fick anledning att reflektera över Steve Ballmer, och det var först sedd i backspegeln som han skulle komma att fästa något slags vikt åt händelsen. Mycket går att säga om Microsofts andra VD och hur företaget utvecklades under hans tid, där företagets valhända hantering av mobiltelefoni och sedermera hantering av Nokia skulle komma att stå ut i negativ bemärkelse. Men det han är mest känd för enligt Kimilia var hur han förhandlade sin ersättning. Steve Ballmer hoppade av Stanford Business School för att börja på Microsoft med en grundlön och bonus på det han sålde. Snart stod det dock klart att hans kommersiella framgångar varit så stora att det blev smidigare för alla inblandade parter att omvandla hans säljbonus till aktier.

Maksim hade vid tillfället varit för liten och oskyldig för att förstå teknikaliteterna som rörde dels det risktagande herr Ballmer gjorde då han valde att inte fullfölja den examen som hägrade inom de murgrönepryda väggarna på det anrika IVY-league-universitet. Han satt heller inte på de tekniska nycklarna för att förstå sprängkraften i de omständigheter som omgav hans kompensationspaket på Microsoft. Men Maksim mindes att han tyckte att även om utbildning inte är en garant för framgång i näringslivet så lät det konstigt, det där med ingen utbildning och Microsoft-VD.

Internet gjorde gällande att Steve Ballmer visst hade gått på universitetet.

Rutan på Wikipedia i vilken hans skalliga nuna rymdes hade ett segment för utbildning.

Harvard University.

Kimilias skola innebar sannerligen inte samma prestige som Harvard.

Och Maksim Petrov skulle aldrig elevera till sfärer i samhällskroppen på samma höjdmeter som den i vilken Steve Ballmer byggt sitt bo.

Men han var Kimilia evigt tacksam för den arm hon sträckt ut mot honom. Han skulle alltid minnas de möjligheter som den skola vars trappsteg hon bjöd honom att stiga uppför och vars portar bakom vilka hon låtit honom träda in. Utbildningen var vare sig skuren ur snitt från akademien eller Livets hårda skola. Det närmaste man skulle kunna likna det vid om man var förmodligen yrkeshögskolornas praktikmoment, LIA – Lärande i arbete. Det var det som gav honom en väg ut från den drogkantade tillvaro som många av hans barndomsvänner i den ryska diasporan hamnat i.

Ormens tunga

Jag som berättare vill här inflika att det finns en skillnad i sättet som man presenterar sig på mellan ryskan och engelskan som anekdotiskt kan sägas spegla 1900-talets två stormakters motsättningar. Engelskans *I am*, representeras av ryskans *Menya zovut*, med den ordagranna innebörden "De kallar mig".

Vad folk kallar dig i tredje persons personliga pronomen – han, hon – är tusenfalt viktigare än andra formens duande dito – och speciellt gäller detta för de tillfällen då du inte är närvarande.

Som vi redan sett blev Kimilia förstörd som en feministisk ikon av media. Men mer än något annat är detta ett exempel på hur det går att läsa statistik som Fan läser bibeln. Det var förvisso Kimilias kropp som pryddes det där omslaget på Dagens industri som placerade henne på näringslivets och medias radar. Långt senare, när succén redan var ett faktum, skulle hon i samtal med analytiker på banker och även i förhandlingar med såväl leverantörer som kunder säga att "Det var så enkelt. Piercingen kostade en 500 kronor inklusive smycke, och dreads går väl på några tusenlappar per år, men det är den bästa investeringen jag någonsin gjort. Avkastningen på de här anläggningstillgångarna är, jag vet inte på hur många miljoner procent. Men även om hon inte talade högt om det, så kan jag spilla hemligheten här och nu att det var hennes dåvarande man som drog i trådarna för att hon skulle få pryda omslaget. Tjänster byttes mot tjänster i det eviga ryggkliande som präglar den mänskliga samvaron, och så långt var det väl egentligen väl. Visst skulle man kunna argumentera för att Kimilias position där och då inte motiverade den mediauppmärksamhet hon fick, men detta är snarast möjligt att se genom fingrarna med då fokuset i intervjun snarare låg riktad mot henne som person, och hennes stils kontrasterande mot de medelålders män hon omgavs av, än hennes ämbete. Vad som vore mer upprörande för de feminister som i sin okunskaps töcken var hennes främsta förespråkare var det faktum att den väl uttänkta plan för den där omslagsplåtningen var hennes dåvarande mans fantasifoster. Betraktad ur en ilsken, men måhända sanningsenlig vinkel, blev Kimilia så ytterligare en i raden av kvinnor som lät omforma sin kropp efter sin mans nycker – och därtill använde dess nya ornament för att ge uttryck för det han sagt åt henne att uttrycka offentligt. Med alla korten på bordet stod ironin en i halsen att intervjun som till stor del handlade om att sätta agendan om kvinnlig agens – led akut brist på just detta.

För att sätta det här omslagets, tillika dess fabricerade och sedermera till feministiskt uttryck vantolkade ekos, påverkan på Kimilias karriär i kontext så måste vi återvända till en tid för länge, länge sedan. Den digitala stenålder så då Steve Ballmer fortfarande var VD för Microsoft och mobiltelefoner fortfarande hade knappar. Det var under dessa år vid millenniets början som SONY bestämde sig för att utmana Nintendos järngrepp om den

mobila TV-spelkonsolsmarknaden genom att släppa sin till *Game Boy* konkurrerande produkt *Playstation Portable*. Kimilias dåvarande make hade via jobbet hört talas om en amerikansk kvinna vid namn Jessica Chobot.

Utan bild, ingen nyhet, sägs det ju.

Bildmediet har ju den kraften på oss människor. Jessica Chobot tyglade denna, det visuellas makt och påverkan, när hon lät sig fotograferas slickande ett exemplar av Playstations då nyss lanserade bärbara enhet. De hygieniska aspekterna av att slicka på en handhållen TV-spelskonsol ska vi lämna åt hädan, det viktiga här är att bilden ifråga blev så känd att SONY själva parodierade den i sin marknadsföring. Subjektet ifråga, Jessica Chobot själv, blev också erbjuden ett jobb som värdinna på ett av USA:s största mediabolag inriktade på digital underhållning, IGN.

I det rum där Kimilias dåvarande man kom i kontakt med den här idén presenterades det som kuriosa. Det är mer troligt att det fälldes någon kommentar om "dumma, konstiga jänkare" än inte, men hos honom planterades ett skott. Vi vet ju sedan gammalt att alla idéer är dumma, förutom de bra och i efterhand skulle han komma att tänka tillbaka på sin plan att lansera sin fru som den "svenska Jessica Chobot" med nöje. Den akademiska sidan hos honom, skulle söka ställa utfallet av den PR-kupp han snidat i proportion till den relation som namnet Lolita har till termen nymfetter. Nabokov bereder i sin roman *Lolita* om pedofilen och litteraturlektorn Humbert Humbert stort utrymme åt att klistra benämningen "nymfetter" på de minderåriga flickor som huvudpersonen trånar efter. Boken blev en kommersiell succé men det begreppsmässiga utfallet som följde blev dock ett annat än det väntade. Lolita blev ett världskänt fenomen associerat till perverterade tankar om unga flickor i skoluniform och vad som går att hitta på med det som gömmer sig under deras skotskrutiga kjolar. Därmed blev också namnet Lolita förstört för generationer framöver, inte helt olikt hur en viss österrikisk politiker drog ett visst germanskt namn i smutsen under 40-talet.

Ordett nymfett existerar främst i metadiskussionen om det negativa utrymme vars konturer markeras av att ingen talar om begreppet. Undantaget till regeln torde vara det sammanhang som belyses i det just för detta stycket aktuella kontexten – då det påtalas hur termen uppfanns för att sedan försvinna in i intet, överskuggad av det sexualoffer som är boktiteln ifrågas namne, tillika verkets objekt. För att begagna sig av ordet nymfett och dess kärestaklingande konnotationer krävs det en sannerligen depraverad individ – ingen vid sina sinnens fulla bruk skulle väl få för sig att likna sitt kärleksintresse vid ett av världens mest kända, om än fiktiva, offer för pedofili?

Som det gamla militära ordstävets lyder är de planer som överlever den första kontakten med verklighetens kaos få, och mot bakgrund av nyss avslutade utläggning om nymfetter och Lolita så kan ni säkert själva drista er till att gissa att föregångaren Jessica Chobot glömdes bort och Kimilia... hon blev just det – Kimilia. Inte med folket i stort, men med den

del av populationen som läste Dagens industri – och därmed den del av populationen som var värd att tala med.

Den ursprungliga planen för omslagsplåtningen hade, förutom dreads och den ekivoka klädseln, inkluderat en bokad tid för att klyva tungan. Det är en, i bästa fall, kirurgisk process som efter det att en stav placerats i tungans mitt och piercinghålet läkt går att utföra på ett av två sätt. Antingen skär man bort den bindväv som förenar de två fyrpack muskler på vardera sidan som tungan utgörs av med en skalpell. Det andra alternativet är att spänna en fiskelina runt piercingen så att den över ett antal veckors tid skär sig in mot tungans mitt. Tanken var att Kimilia skulle kunna placera Game Boy:en mellan de två klykorna, för att maximera spexfaktorn. Denna plan fick dock stryka på foten på grund av dels de logistiska svårigheter det innebar att finna någon som kunde utföra ingreppet, men också de skildringar av veckorna som följde. På internet beskrevs det som att kroppen om och om igen förberedde sig att spy upp över det dubbla antalet svullna tungspetsar som uppenbarade sig likt två ömmande kycklingfiléer i käften efter ingreppet. Dessa argument användes med framgång i den diskussion som fördes med hennes make angående det mandat att modifiera, eller om man så vill, våldföra sig på hennes kropp efter eget tycke och behag. Av dessa högtflygande planer bevarades således bara det första steget i tungklyvningsprocessen – staven i mitten av tungan.

Som en sutur för att göra de tvenne spetsarna till ett.

En mjälig kompromiss.

“Min inspirationskälla Jessica var så ovidkommande att de till och med klippte bort den delen av intervjun”, i sitt sömndruckna tillstånd kom Maksim på sig själv med att mumla Kimilias ord. Han mindes inte när det var hon sa det och orden genererade en bild på Kimilia placerad i BMW M4:ns passagerarsäte. Det i sig en plats så allestädes närvarande att det effektivt rörde de möjligheter som en annan, nästan-vilket-som-helst-generiskt geografiska riktmärke hade kunnat tjäna bättre till att lägga det pussel som skulle bringa klarhet i exakt när Kimilia berättat för honom om det här.

Kaffemaskinen surrade.

Maksim njöt av dagens första kopp.

Han trivdes i skuggorna och var genuint tacksam för den andrafiol han blivit tilldelad att spela. Hedonism hade aldrig lockat honom, hans strävan hade istället handlat om att förlika sig själv med tillvaron. Kimilias inträde i hans liv hade verkat omvälvande – eremitillvaron med onlinepokern hade raskt bytts ut mot andra, för honom betydligt intressantare, sammanhang. Men att bli dessa erfarenheter rikare hade givetvis associerats med en

kostnad. Och inte då i den kostnad i meningen att han vissa månader i början av sin tjänstetid hos henne skulle ha tjänat bättre på att sitta vid pokerbordet än att kуска runt som stora Lady K:s skugga.

En djup trötthet hade slagit rot i hans hjärna.

Samma internet som upplyst Kimilia om smärtan och obehaget som väntade efter en tungklyvning – information som varit till stor nytta i förhandlingen med hennes dåvarande make om att inte utföra ingreppet – hade nu en 20 år senare visat Maksim svart på vitt att anledningen till att han aldrig blev pigg var ett förstadium till utbrändhet. WWW hade också gjort gällande att för att komma ur det här tillståndet så krävdes det "...vila under lång tid. Tänk på välmående som en relation med ditt inre. Man blir inte utbränd på kort tid. Det är en konstant hög stressnivå under lång tid som ackumuleras till det sjukdomstillstånd du känner. Det har mest troligt byggts upp under månader, ibland år av misskötsel och press. Således är det bara logiskt att det inte går att hitta en snabb lösning. Tvärtom är en grundförutsättning för att kroppen och sinnet ska kunna återhämta sig att du låter det ta tid, och att man också vågar sätta gränser mot familj, partner och arbetsgivare."

Ordens andemening laddades in längst fram i närminnet hos Maksim. Han fingrade på sin avstängda mobiltelefon. Avstängd framstod den mer som en magisk sten i väntan på en shaman att väcka den än som den buggiga röra operativsystemets alla väggar och hörn beredde en för ens användarupplevelse.

Han hade berättat för Kimilia att han behövde ta det lite lugnare.

Börja efter lunch på måndagar, om det var möjligt.

Och som en god husbonde hade hon bifallit hans önskan.

Butlern är servil

En man kan köpa ett hus men det krävs en kvinna för att förvandla det till ett hem. Vare sig slaver i allmänhet eller ryssar i synnerhet är kända för sin progressiva syn på det här med könsroller, och Maksim själv levde sannerligen upp till detta för kapitlet inledande axiom om hem och härd. Det utrymme han hyrde vore knappt värdigt en antik tjänstemannaskrubb. Det var inte heller där, bakom den ytterdörr han nu stängde till, som hans liv utspelade sig. Det råkade bara vara där han sov och förvarade den dokumentation som arbetet genererade. Hade han funnit en sovkista i Stockholm likt de som finns i Asien så hade han övervägt den varianten.

Hans hem däremot.

– den för oss redan introducerade BMW M4:n – väntade honom ute på gatan.

Dagen till ära skulle han åka ut till Solvalla i Bromma. Nu säger den upplyste att det bara finns två ekonomiskt godtagbara anledningar att befinna sig på en travbana, antingen att man är matematiker eller att man äger travbanan. Maksims profil matchade ingen av dessa även om det sinne för siffror och statistik han begåvats med troligen gjorde honom själsligen närmare besläktad med matematiker än med presumtiva travbaneägare. Detta trots att hans bakgrund faktiskt skulle kunna göra gällande att han arrangerat illegala spel eller andra dylika ting – om inte Kimilia korsat hans väg.

Butlerns öde är självuppoftande.

Men även tjänstefolk måste få bereda sig tillfälle för vila och rekreation och därför begav sig Maksim till travet med sin mobiltelefon avstängd. Att han med största sannolikhet skulle lämna spektaklet med lättare fickor än han anlände dit med var underordnat den paus från en tillvaro av krav och umbäranden han behövde.

Spola bort gruset ur hjärnan.

Låta Sisufostenen vila.

Njutning för en gud

Spelet på hästarna ska vi inte diskutera, om än inte av ingen mindre anledning än att jag som skriver detta hyser ett negativt intresse för spel och dobbel. Men mitt litterära intresse skiner igenom i detta val av rekreation för Maksim, då jag låter honom bryta av från den strängt lutherska moral som präglade hans vardag med den sysselsättning som i många litterära verk har hyllats av den karaktär som kanske mer än någon annan fått stå som representant för en hedonistisk laissez-faire-attityd, travbanan inkluderad – fyllbulten Charles Bukowskis alterego Henry Chinaski.

Inga lopp ägde rum på morgonen, men frånvaron av spektakel var den avslappning som Maksim sökte. Vi ska nu rikta strålkastarljuset mot det som hände efter besöket på travbanan, då det har betydligt större påverkan på den vecka som oväntat skall komma att förändra Maksims liv.

Maksim såg på sin klocka i bilen och insåg att ursäktarna för att ha mobilen avstängd snart runnit ner i timglasets botten. Men innan klockan slog 13, behövde han äta.

Han beställde en kebab.

Satte sig ner på ranglig stol av röd plast.

Bläddrade i ett flera år gammalt, och därtill gulnat, nummer av *Café*.

I tidningen fanns en intervju med en kändiskock som gav råd åt läsarna om hur de skulle laga mat åt sina dejter. "Man måste alltid öva för att bli duktig, så istället för att köpa en dyr köttbit och steka den samma kväll. Laga det du ska laga åt tjejen åt en kompis, först. Sedan kan du dessutom göra lite mindre portioner, så att man orkar med dessert. Alla gillar dessert. Även de tjejer som säger att de inte gör det."

De ropade från bakom disken "Kebab med extra lök". Och Max hämtade sin måltid, satte sig vid den gamla cafétidningen, öppnade sin läsk med ett tillfredsställande klick och tog en tugga av kebaben.

Kärlek drabbar en när man minst anar det, och nu slog det till: kebabköttet gifte sig med vitlökssåsen.

Inlagda jalapenos.

Hummus.

Brödet.

Smakerna gifte sig.

Och kombinerad med Pepsi Maxens artificiella sötma uppstod inget mindre än magi. Det var den godaste kebab han någonsin ätit. En smakupplevelse som skulle följa honom livet ut, för Maksim kom inte från gåslever och ostron. Hans tungas palett var bekväm med E-nummer, emulgeringsmedel och gelatin. Någon gång, någonstans har någon sagt att "en

kock inte är mycket mer än en man i förkläde med en stor bytta smör bredvid spisen”, och även om Maksim själv inte skulle ha uttryckt det så, så var sanningen den att hans uppskattning av smaker inte gick bortom den treenighet som alla människor gillar.

Smör.

Socker

Salt.

Misslyckad.

Kapitalrunda.

Det var summan av den händelsen som utlöst det notifikationskaos som Maksim möttes av när han kommit förbi telefonens pinkodskontroll. Sinnet åkte slalom mellan notifikationerna och letade sig fram till det pressmeddelande som sänts ut. I meddelandet bekräftades det att den värld av rykten som omgav aktiemarknaden åter visat prov på viriliteten hos uttrycket ingen rök utan eld.

Att det planerats för att ta in en anseelig mängd pengar genom en nyemission storlek större hade visat sig vara korrekt. "Nyemissionen har skjutits upp då en större aktör på den svenska aktiemarknaden och i detta fall ankarinvestorer som visat intresse i sista stund har valt att dra sig ur", stod det att läsa i meddelandet.

På internet bubblade småspararna om än det ena, än det andra, för den som satt med förstahandsinformation mer eller mindre skrattretande slutsatserna. Oavsett vilka påståenden som framhölls av tyckare så var följande information orubblig fakta: Bolaget som Maksim följt med Kimilia till häromsistens – och därmed det projekt för vilket han sysselsatte sig med att kratta manegen för i dagsläget – hette Narrative och hade som affärs/produkt/koncept-idé att utveckla ett slags kamera som man fäste likt en slipsnål i bröstfickan. Denna kamera tog sedan en bild var 10:e sekund och således kunde man dokumentera sina dagar.

Produkten i sig, och vad den nu kunde tänkas dokumentera i detta nu var än den var i bruk, var dock ingenting som Maksim tänkte på. Och särdeles inte nu när han såg de femtioelva meddelanden via olika medier som hans chef använt för att söka honom.

Längs floden av notiser och pingningar dök en purfärsch uppmaning upp på skärmen – från en avsändare sparad som *Kimilia Big Boss*: "RING MIG FÖR HELVETE".

"Var är du?"

"Jag har haft en grej. Var är du?"

"Springer gatlopp. Du har hört vad som har hänt, antar jag. Det är åt helvete. Aktien har kraschat totalt, minus 30% vid öppning."

"Hur mår du?"

"Jag sjunker."

"Vad ska jag göra?"

"Kom till kontoret?!", Kimilia la på.

Maksim slängde sin Pepsi Max i pantinsamlingen.

Petade ner den såsdränkta aluminiumfolien i behållaren bredvid.

Maksim hoppade in i bilen.

La in automatlådan i Drive.

Tryckte ner gaspedalen.

Tom har inga vänner längre

Pengar är för tid – vad ost är i förhållande till mjölk.

Och varje år samlas män och kvinnor på de handelshögskolor som vår planet rymmer för att lära sig räkna på det vi bildligt kan kalla för djuruppfödning, mjölkning, pastörisering och utvinning av löpe från kalvmagar.

Det är ett slags alkemi, ett subjektivt tyckande.

Tro aldrig något annat.

Men det här med högre studier hade aldrig varit ämnat för Maksim, och därför var det bara enstaka bitar av det lapptäcke som är bolagsvärdering och aktiebolagsskötsel som han kände till.

Kimilia däremot.

Mången spelman genom åren har frustrerat pekat på konkurrensen och svurit över att det inte är den skickligaste pianisten som sitter på majoriteten av spelbordets marker. Däremot så räcker det inte, i det långa loppet, med att likt Kimilia bära excentriska kläder importerade från Japan och ägna sina intervjuer åt att tala om harajukumode.

Och den lilla plastbehållaren med en kameralins i mitten.

Fastklämd som en brosch ovanpå vart plagg hon bar.

“En slipsnål för evigheten”, refererade Kimilia till den som i intervjuer.

Men givetvis räcker det inte att springa runt i rastafälator med blåa slingor för att göra karriär.

Nej, man måste kunna något också.

Det räcker inte med att den är lång, om det inte finns något schvung i den.

I alla fall är det så meritokratins akolyter gör gällande.

Kimilia var en erkänt duktig tekniker.

Med en bakgrund som revisor visste hon vad som var upp och ner på en resultaträkning. Ett antal år i olika sammanhang nära och i styrelse- och ledningsgruppskonstellationer hade möjliggjort för henne möjligheten att tillskansa sig, och – inte minst viktigt – dokumentera erfarenhet av såväl omorganisationer som offentlig upphandling – och alla de regelverk som omfattar dessa två.

Men tillbaka till slipsnålskameran nu, innan den glöms bort.

Narrative var det namn, med associerad logotyp, som stod tryckt högst upp till vänster på hennes lönespecifikation. Och därmed också på Maksims dito. Slipsnålskameran som tog en bild var tionde sekund och laddade upp den till molnet – en snarstucken potentiell investerare hade kommenterat pitchen inför företagets listning på småbolagslistan *First North* med att de här bildserierna som producerades av kameran var antitesen till, och ett lustmord på, Hitchcockcitatet "Drama is life with the dull bits cut out". Investeraren ifråga sa

att han var imponerad av teamet, men att han för en gångs skull var tvungen att böja sig för det faktum att han inte trodde på produkten. "Jag brukar vara en anhängare av maximen om att det bara är utförandet som spelar någon roll, men den här gången får vi här på [av diskretionsskäl är jag tvungen att utelämna namnet] tacka för oss. Jag tar dock gärna ditt kort och dina kontaktuppgifter för framtiden. Och det är det snällaste jag kan säga, Kimilia, för att understryka hur imponerad jag är av din kompetens."

Mercedes VD kör inte Mercedes, sägs det ju.

Men länge sökte Kimilia leva som hon antog att hon förutsattes, nu när Narrative-loggan var tryckt på hennes lönecheck. Aktie- (och optionspaketet) i bolaget som hon hade fått sig tilldelat i samband med att hon tog VD-jobbet hade dels, fått henne att känna för jobbet långsiktigt (i egenskap av allvetande tredjepersonsberättare kan jag att intyga att jo, hon trodde på sina ord där och då).

Handlingar statuerar starkare än den mest välformulerade svada.

Mark Zuckerbergs öppna, om än högst välkurerade, facebookprofil, var menad att ses som ett levande exempel att eftersträva för användarna. På samma sätt som att vurmen för att lära sig kinesiska och exemplaret av Xi Jinpings volym "*The Governance of China*" som låg strategiskt placerad på flertalet foton av på Marks skrivbord, skulle ses som en signal på de eftergifter som det sociala nätverket vore beredd att göra för att släppas in bakom de kombinerade juridiska murbruk och tekniska tegelstenar som utgör *The Great Firewall of China*.

Elon Musk tog det hela ett steg längre när han efter sitt köp av Twitter, senare omdöpt, lät användarna själva rösta om beslut rörande mikrobloggerns framtida styrkurs – inklusive om ifall han skulle vara VD eller om en extern skulle tillsättas.

Det var den omröstningen som fick Musk att ta ett steg bort från VD-rollen.

När Kimilia kom in i Narrative var det den sällsynta kombinationen av att ha en alternativ-VD med stil som stack ut – det som fått upp styrelsens ögon för henne var när hon i en intervju med affärspressen sa att hennes stilinspiration kom "från porrsiten suicidegirls, med alternativbrudar" och att "det sa något om vår pryda samtid att jeansmärket Diesel gjorde reklam i de kvarter på internet där röda neonskyltar lyser" – kombinerat med just de hårda tekniska kunskaper hon besatt.

Grundaren av det bolag som han då valt att kalla, och fortfarande kallades, för Narrative utan e på slutet, var sedan länge oanträffbar för såväl ledningsgruppen som aktieägarna. Han hade blivit bortknuffad från ratten på det rymdskepp som var tänkt att bli hans farkost till samhällets högre stratosfärer när han gjort det ödesdiga misstaget att välja investerare med en bakgrund i mjukvara. Dessa hade, likt många före dem, misstagit sig om den väsensskilda utvecklingen av hårdvara relativt mjukvara. Tålmodet hos

investerarkonsortiumet tröt dock när mjukvaruglasögonens förväntningar sattes in som optisk lins mellan det förväntade utfallet och hårdvaruutvecklingens oväntat långa cykler.

Och resten var historia.

“Det fanns en tid då MySpace var det största sociala nätverket i världen. Dess grundare Tom hade som grej att alla användare automatiskt blev vänner med honom, så han var väl världens populäraste kille där i början av 2000-talet. Då och då är det någon tonåring som skriver att hon har en idé om ett socialt nätverk där det sätts igång en låt varje gång man besöker någons sida. Det är ju egentligen MySpace de kommit på då. Många menar på att den tekniska infrastrukturen i MySpace var det som gjorde att de gick under. Men jag tror man kan peka på något mer fundamentalt. Cykeln. Jag tror inte att det vi gör på Narrative är bra för mänskligheten, eller bidrar till något positivt. Däremot vet jag att när byxorna dragits ner på Narrative... Då har jag realiserat mina värdepappersbaserade kompensationspaket för längesedan. Precis som Tom på MySpace gjorde.”, Kimilias röst ekade i Maksims huvud. Han svängde in BMW:n på parkeringen i Frihamnen.

Plotpoint

Medarbetaren som mötte Maksim på parkeringen hade slagit an ett stressat ackord. "Kimilia är på ett möte med VC:s, privatpersoner som kan vara villiga att stoppa in pengar. Top secret." Detta var den vindpust Maksim förnam av den orkan som härjade i Narratives lokaler, ven genom korridorerna prydda av de olika prototyper av kameran som lett fram till den nuvarande version 1 – som med hjälp av lite raketbränsle i form av institutionella pengar skulle ta verksamheten till lönsamhet, and beyond.

"Hon är inte hos tandläkaren då?", först i efterhand skulle det slå Maksim att detta varit fel tillfälle för galghumor.

"Tandläkaren?", frågade medarbetaren.

"Ja, piercingen sliter ju ut emaljen...", Maksim fnös. "Det är ju vad man säger när man ska på arbetsintervju."

De två männen följdes genom lokalerna.

Medarbetaren erbjöd Maksim sin kavaj – somliga mästare håller sina slavar med slavar.

"Här, det finns ett pitch deck, för dig att titta på. Du har någon timme. Det är de gamla vanliga institutionella. Eftersom att det dels är statliga aktörer så ska du nog försöka hålla nere risken, sa Kimilia. Eller så är det just sina portföljers risk de vill öka, det har ju kommit initiativ att staten ska vara mer aggressiv. Jag vet inte. Det är över mina lönenivå".

medarbetaren lämnade Maksim ensam i rummet.

Maksim lyssnade på fläktarna.

Han öppnade presentationen.

Fläktarna gjorde sig påminda.

Tarmsystemet med.

Och svetten.

Inre hetta.

Han tog upp sin iPhone, ringde Kimilia.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Svetten på Maksims hjässa var något annat.

Något mer än nervositet

Han svalde.

Fokus.

Institutionerna som visat intresse för att stoppa in pengar i Narrative representerades av ett antal vita, äldre män i små rutor på skärmen som var upphängd på väggen.

Maksim hörde sig rabbla och tala om just de viktiga saker som vita män talade med andra vita män om i kala rum. Han uttalade sig om de sparåtgärder som vidtagits. "Om jag får kalla det för det gamla Narrative, så gjorde de nybörjartabben, och jag skulle säkert ha gjort samma sak som dem om jag kom från en mjukvarubakgrund, att underskatta kostnaderna med att utveckla hårdvara."

Han skippade bitarna som Kimilia skämtat om inför honom: att aktierna i den juridiska personen det för Narrative aktuella organisationsnumret någon gång fallit offer för en förbannelse – och att det här bolaget, i alla fall i den form som det existerade och handlades på börsen i sin nuvarande form, aldrig skulle komma att bära sig. På senaste tiden när han frågat henne hur det gick för bolaget rent operativt – alltså utan relation till aktiekursen och dess utveckling vilket var ett väsen som hon lärt honom var något man skulle betrakta skilt från den underliggande verksamheten i sig, så hade hon svarat att det gick "Okej". Och det hade väl varit ett okej svar, om det inte vore för den lilla detaljen att hon också lärt honom vad det betyder när en entreprenör säger att det går "Okej". Hon hade fortsatt med en utläggning om att det som de sysslat med under de senaste åren var en kamp mot en predeterministiskt utstakad väg till undergång och att det förmodligen varit bättre för dem att hoppa över till något annat av de alternativ som legat på bordet då när de hade chansen.

En litania som avslutades med orden: "Om jag bara köpt Appleaktier 2007."

Maksim tryckte vidare till nästa bild på presentationen.

Näst på tur stod kuriosa om hur Narrative på Kimilias initiativ också skulle låta tappa den sista bokstaven, det engelskklingande e:t, på slutet. Det var dels en återgång till det ursprungliga men resonemanget sträckte sig längre än så. Logiken var densamma som en skandinavisk förälder som vill ge sin dotter ett namn gångbart i alla de miljöer där vår tids lingua franca talas och därför väljer namnet Elisabet. Stavat utan h uppfyller namnet de krav på pragmatism som uppställts utan att för den sakens skull tappa bort de skandinaviska rötter och därmed tillhörande identitet. På detta sätt ville man värna om det arv som det innebar att man var ett i raden av de revolutionerande nordiska teknikbolagen. På presentationssliden fanns Narrativs logga insprängd mellan Ericssons och Nokias diton.

Maksim gick vidare.

Nästa bild.

Ett antal förlusttyngda år illustrerades av ett antal stapelpar för omsättning och resultat på en yta som var för liten – om man skulle se till proportion av tidsaxeln. Desto större plats tog dock de efterföljande staplarna som från och med nästkommande år gjorde gällande att, och jag citerar Maksims sista ord innan katastrofen: "...kassaflödet kommer öka. Vi har allt

på plats, och kan rulla ut det här som en konsumentprodukt. Det är där vi behöver ert stöd. För att komma över den här tröskeln och gå från ett utvecklingsstadium till det Narrative vi alla drömt om", Maksim kunde inte kämpa emot längre.

Maksim såg sig själv på skärmen.

Hans ansikte var blekt.

Maginnehållet klättrade upp längs matstrupen.

Matsäcken vred sig.

Spya.

Tisdag–Onsdag–Torsdag

Tågstationen Narrativa klargöranden

Med första dagen av veckan bakom oss, väljer vi att följa Maksim från måndagen till nästa tjugofyrtimmarscykel genom att i anslaget klumpa ihop de nästföljande sjuttio två timmarna. Lägga dem alla i ett och samma bentofack, greppa sushipinnarna och blanda runt dem.

Töcken.

Feber.

Maksim befinner sig i ett fysiskt katatoniskt men sinnligt mobilt tillstånd som jag – likt jag exploaterade drömmens särskilda brist på logik – skall utnyttja för att slå mig fri från den kronologiska ordning som denna berättelse är arrangerad i. Istället skall det nu bjudas på ett axplock av för oss relevanta händelser längs den anakroniska urtavla som går att finna på en av Salvador Dalís smältande klockor. För det är så det blir när en hel vägg med drömbehållare faller i kras mot skafferiets stengolv och innehållet blandas i ett bubblande moln av minnen, förnimmelser och förhoppningar.

Men tack vare detta tillstånd som matförgiftningen har försatt Maksim i har vi läsare och berättare hamnat på en tågstation. För det finns mycket att säga, många berättelser att berätta innan dess att den här resan är avslutad – det finns många avkrokar för feberyrens tåg att passera. Färdens planerade rut slingrar sig genom 80- och 90-talets Stockholm för en kortare avstickare till fablernas land för att sedan avhandla den sadistiska passionens landskap. Därefter ska vi passera de tusen sjöarnas land för en sedelärande historia om hästar med trojansk stamtavla. Rutten fortsätter till Stockholms 2000-tal, där två människor oväntat gör varandra bekantskap för att sedan nå slutstation vid begärets och Eros landlott.

Tåget lämnar snart stationen, om detta intresserar er?

Biljetter?

Du är lyckligt lottad, käre läsare. Denna text kan säkerligen målas upp som förespråkare för en brutal rovkapitalism, den gör kanske också detta gällande. Jag som berättare vet inte, det politiska intresserar mig inte nämnvärt, jag skriver bara ner det jag ser omkring mig. Men som mothugg, och för att ge dessa potentiella proponenter för rovkapitalistismens lovsång i mina texter något att triskas över, så kan jag berätta att resan är gratis. Biljetterna, likt allt det bästa i livet, går inte att köpa för pengar. Det är istället resenärens tid och koncentration som tas i anspråk för att få hoppa på det här tåget.

Texten du nu tar del av tjänar som färdbevis.

Jag vill här också ta tillfället i akt att, på amerikanskt manér, påminna om min närvaro som berättare, tillika presentera mig själv i egenskap av tågvärd med skärmmössa. Jag är, till skillnad från Maksim, att räkna som en välutbildad man med ett stort litteraturintresse. Detta är en begeistring vars lyster inte den tätaste av texter har förmågan att skyla. Jag vill också

påminna om den litterära regel som gör gällande att det är genom att synliggöra motsatsförhållanden från det förväntade och polariserande motsägelser gentemot det redan uttalade som intresse skapas. Det är på grund av att jag brinner så mycket för detta ämne som jag drar paralleller på det litterära spektrumet till Maksims liv – även om det ibland kan tyckas långsökt.

Men nu uppehåller jag er.

För det ringer på stationen.

Det bolmar från lokets skorsten.

Jag går in i fordonet.

Det sprakar i högtalarna på stationen.

En kort rundgång följs av ett metalliskt "Avgång!"

Baudelaire hade varit stolt

På den första station som tåget stannar till på denna tredygnsfärd vid väntar en varelse som av många som har korsat hans väg har refererats till som en ond man. Det bubblande moln som sluppit ur den på den här perrongen aktuella drömbehållarens spillror har materialiserat sig som Kimilias exman. Sitt rykte till trots har jag dock lätt att sympatisera med honom då vi båda förenas i en gemensam passion för litteraturen och bildningen.

Hitler var vegetarian.

Stalin älskade att läsa.

Och den aktuella ondskans blomma som vi med en botanikers glasögon skall lägga under lupp var – tvärtom vad mången man gärna skulle vilja och så också försökt övertyga sig om att fallet vore – sprungen ur en jord med brist på ideologisk eller idéhistorisk näring. Tvärtom skulle argument kunna göras gällande att det var just denna bildningsresa som placerat honom i en position varifrån han tilläts skärskåda pöbelns små liv – avgränsade och inrutade likt insidan av en bentolåda. Att de mentala berg han bestigit möjliggjorde för honom att likt en slaktare se ner på de boskapskreatur vars föreställningsvärld inte möjliggjorde för dem att ens i tanken färdas utanför sin metaforiska fålla.

Han och Maksim var ömsesidigt medvetna om varandra.

Maksim kände honom som en organisationskonsult, känd bland sina uppdragsgivare för sitt "fokus på att skära i kostnader. Och vinsten, förstås."

Kimilias exmans syn på Maksim var den en blåblodig har på en butler som ligger med en i familjen och glömt bort att han egentligen inte har i de salongerna att göra. men han var vare sig en gladlynt spillevink omgiven av putslustiga relationsproblem eller en melankolisk dysterkvist som inrättat sig i tjänstefolkets leda av att sätta andra före sig själv. I den mån Maksim behöver en litterär karaktär att luta sig mot, är det kanske mer rättvisande att rikta sin blick nedåt, närmare marken, för att där finna Pär Lagerkvists dvärg. *Dvärgen* skildrar en titelkaraktär som med sitt cyniska förhållningssätt till världen har varit sitt hov till stor hjälp och utfört saker de inte själva velat eller kunnat beblanda sig i. I boken sitter han dock fångslad i en källarhålla.

Bortkastad och övergiven ser han tillbaka på det som varit med bitterhet.

Men att Kimilias exman såg Maksim som Dvärgen kanske mer än något annat bekräftar teorin om projiceringar – att man ser sig själv och sina brister i andra och väljer att attackera dem för just de tillkortakommanden man själv lider av. För Kimilias exman delar i mångt och mycket öde med just Pär Lagerkvists småvuxna symbol för ondska. Förutom att de båda, Dvärgen och Kimilias exman, är småvuxna så fyller de också en snarlik funktion vid sina respektive hov. De är på grund av sin elakhet och ondska undanskuffade bortom synhåll

men hålls i tillräckligt gott skick för att vid behov kunna kallas på. Båda är säkra på sitt värde, för de vet att de är kapabla till saker som andra bävar för.

De är inte bara kapabla.

De njuter av värvet som slaktare.

En egenskap som också skänker dem båda en tilldragande air, och för den senare av dem dessutom bidragit till ett entourage av beundrare dels av hans metoder, men också hans personlighet. För visst är det så att snälla människor är snälla – men inte är det de som är roligast inte.

Gällande den syn som Kimilias exman har på den unge Maksim – baserat på dels vad som spillts till de gemensamma döttrarna och orden som således också via dem fått fötter och spridits vidare såväl som vad de spejare han låtit utstationera i näringslivets vrår underrättat honom om – skall det för rättvisans skull tilläggas att denne slaviska yngling ännu inte fullbordat vad som kan kallas för ett väl levt liv.

Han är just det.

En yngling.

Än är han naiv.

Den resa han är på god väg att företa sig i och med den här veckan, kommer, måhända att ändra på detta – jag som författare lämnar det osagt. Oavsett så är det en replik i Pär Lagerkvists butlernära verk framstår som talande för den bana som Maksim genom att erbjuda sina tjänster till Kimilia har slagit in på. Den må också ha viss bäring på Kimilias exman, och sakernas tillstånd så som de är, om än då betraktat ur en annan vinkel. Repliken skildras i form av en tillbakablick då Dvärgen minns den drottning han tjänat och lyder:

“En gång frågade hon mig om jag älskade henne.”

Kimilias exman blev under 90-talet relativt bekant med det påstående som ofta görs om att James Joyces verk *Finnegans Wake*, med de runt 65 språk som den är skriven på, är ett av de mer svårgenomträngliga litterära verk som någonsin skrivits. En bokklubb fick rubriker i bland annat brittiska *The Guardian* efter att de slutfört boken. *Finnegans Wake* börjar och slutar i mitten av en och samma mening och således var bokklubbens ryggmärksrespons då de efter 28 år var färdiga med boken att genast börja om.

Neuromancer av William Gibson, som Maksim höll som sitt största litterära intryck, är trots sin täta prosa, höga tempo och författarens breda ordförråd, en baggis att ta sig igenom i jämförelse. Enligt legenden skrev William Gibson, i samma ironiska anda som en arbetslös man som skriver om förvecklingar i näringslivet, *Neuromancer* på en analog skrivmaskin. Inspirerad av ett par ungdomars upprymdhet i en arkadhall på 80-talet extrapolerade han den annalkande utvecklingen till en virtuell värld fri från vårt kötts fysiska begränsningar. Lanseringen av iPhone 2007 var ett stort steg framåt i den riktning som stakades ut i hans debutroman, men Kimilias exman bevisade redan på 90-talet – långt innan en samvaro genom scrollning ens var möjlig – i samband med sina doktorandstudier att var och med vem man uppehåller sina tankar kan vara nog så viktigt som var man befinner sig fysiskt.

Omständigheterna som omger ett verks tillkomst kan vara minst lika uppseendeväckande, och således skänka än mer lyster till verket i sig självt ifråga. De kreativa begränsningar som omger till exempel tidiga arkadspel tv-spelskonsoler är ett gott exempel på detta. På sin tid ansågs de ynka 8 megabyte som en Game Boy-kassett erbjuda utvecklarna till synes oändliga möjligheter – inte begränsningar.

Samtidigt är det min egen fasta tro att kreativiteten sporras och produktiviteten pressas framåt av att så snabbt som möjligt dräpa det tomma arkets förbannelse genom att inskränka och begränsa. Ett bra exempel på detta är att den titel som valts för den här texten agerat god vägledning för att kunna föra den i mål. Effektivt har titeln *Neuromancers narrativ* – trots att Gibsons text är svår att följa med i och omfattar såväl AI som framtida krig – så skänkte titelbytet från det ursprungliga *CD-RW och andra obsoleta media* som denna text först hette, konnotationer som skänkte en naturlig både start- och slutpunkt för berättelsen.

Kimilias exman var i samma position som Maksim – ung med brist på livserfarenhet – när han i slutet av 80-talet steg in på den litterära institutionen på Stockholms universitet. Hans goda läshuvud tillgodogjorde sig till att börja med grundkurser inom litteraturvetenskap och sedan avancerade kurser, allt djupare belägna in på det humanistiska spåret. Han läste

idéhistoria, filmvetenskap och dylikt men då studielånet höll på att sina ansökte han om att fortsätta med doktorandstudier, något han också blev antagen till.

Och det var här han kom i kontakt med och sedermera ägnade tid med de “onda människor” som Kimilia talade om. Valet av uppsatsämne ingjöt osäkerhet i ynglingen som gjorde sig skyldig till den aktivitet som effektivare än någon annan kan döda lycka och stolthet – jämförelse. En i hans årskulls kohort skulle doktorera på *Finnegans Wake*.

“Är inte det svårt?”, hade ynglingen frågat. Han gick vid den här tiden runt klädd som folk är klädda mest, om så bara av ekonomiska skäl. För det var innan dess att näringslivet omfamnat och berikat honom. Innan de gråa kostymer som skulle komma att bli hans skräckinjagande signum slutit sig kring hans lätta och småväxta lekamen.

Komplexen kröp över hans hud.

Kollegan fnös. “Folk överskattar hur komplext det är. Det är som kod, om du kan något om programmering. Folk säger att kodning är svårt, men vad är kod egentligen? Det är ord. Kommandon. Bara man tar sig tiden att sätta det i sitt sammanhang så är det inga problem. All kod är bara en sammansättning av if-satser och loopar. På precis samma sätt som att matematik inte är mer än fyra räknesätt.”

Doktorandtidens startpistol brann av.

Åren gick.

Men tro nu inte, käre läsare, att det var denna person som på grund av sin ungdomliga hybris, och måhända trångsynthet, som väckte den demonlika varelse som Kimilias exman utgjorde. Nej, för det ämne som han valt för sin uppsats, och som i sin tur skulle föra honom längs en ont bevuxen stig, var förvisso där i början av 90-talet bespottat som en studie av förvisso kontroversiell men ändock – och nu följer en beskrivning vilken i dessa sammanhang är en otvetydigt negativ beskrivning av ämnet man ägnar sin forskning åt – samtida litterärt verk. Det förstår man ju själv att det hade varit säkrare att välja att försöka hitta en ny infallsvinkel på till exempel Aesops fabler. Dessa sedelärande historier där djur genom sitt tal och sitt agerande förmedlar sanningar för människan om hur hon ska leva. En moral som dessutom upprepas i form av en förmaning efter det att djurens skådespel är över, som exempelvis “Bättre en fågel i handen än två i skogen” – som om fablerna redan då de skrevs förberetts för färd i en tidskapsel till vår nutid, och bortom denna, där förmågan till koncentration och fokus berövats vår art av scrollandets trollbindande kraft.

Kimilias exman var fortfarande ung och följde sitt hjärta, och inte karriärens hägring, varför han också tog dessa förmaningar på största allvar. Det var för att undersöka moral och idolisering av andra som han valde sin doktorsavhandlingens ämne. Ironiskt nog var det detta hjärtas bultande för sannng, etik och moral som ledde till att han tillbringade stora delar av 90-talet i sällskap av två av världens största narcissister, varav en fiktiv och en reell. Via en

tankens osmosliknande process absorberade han Donald Trumps grandiositet genom att studera Patrick Batemans besatthet av den förra i romanen *American Psycho*. Det kit som var hans själ vässades mot ytan av styckade fnask, fastighetsaffärer i New York och nepotism som bryn.

Man blir som man umgås, och än så länge tjänade Kimilias exman samhället i akademien, och föreställde sig en framtid i dessa de lärdes korridorer i vilka det går att leva ett helt liv utan att ta ett enda hederligt spadtag.

Det var någon gammal grek – kanske var det Seneca, jag hinner inte kolla upp det nu när jag är upptagen med min anställning som tågvärd – som sa något i stil med att “En man kommer till sist att ställas inför just det hinder han gjort allt för att undvika”. Det om något är en passande ouvertyd för de händelser som skall följa längs med vår räls av järn, utplacerad av näringslivet.

Humanioran slåss – till skillnad från de institutioner som ägnar sig åt att undervisa i matematik, juridik eller läkekonst – alltsom oftast för sitt existensberättigande. De verktyg som av undervisningen ifråga tillhandahålls för konstruktion, respektive dechiffrering av tankar och resonemang saluförs till alla de torra ekonomer och byggnadsingenjörer “som inte förstår” skönheten i det man sysslar med när man skärskådar de sköna konsterna.

De kallar sig själva rationella.

Arten som kan priset på allt men värdet av inget.

Och det var till den enklaven som Kimilias exman skulle komma att sälla sig efter ett antal år på institutionen. Den kyliga utstrålning som omger hans huvud lyste inte så starkt då som den gör idag. De som stött på honom i de kontorslandskap där han alltsom oftast återfinns har alla vittnat om att hans steg följs av en kylig vind. I litterära termer uttryckt: likt mumindalens Mårran lämnar ett spår av snö efter sitt hasande. Men det erbjudande som fick Kimilias exman att överge sin akademiska bana kom vid ett tillfälle innan dess att han matat den termodynamiska apparat som genererade kylan med de lik av titlar, lönekuvert och karriärer han efter sin monstruösa metamorfos skulle komma att slänga in i dess masugn.

Han kände komplex, för även om historien i och med att Donald Trump blev vald till USA:s 50:e president, skulle komma att ge hans avhandlings frågeställning upprättelse, så var det under 90-talet ingenting att tala om i akademiska kretsar i jämförelse med de studier av världslitteraturens tyngsta verk.

Kimilias exman själv såg med avund på de som täljde guld i den nya ekonomin. Hans doktorandarvode räckte inte långt och han frågade sig själv vad han var bäst på? Då svaret blev litteratur bestämde han sig för att skriva något själv. Han hittade två nischer som han valde för att utforska sin kreativitet: dels en satirisk kokbok för kannibaler, dels ett försök till en feelgoodincest i science fictionmiljö. Hans hjärna, som av tidigare nämnt umgänge, redan var ordentligt perverterad syntes dock inte kunna se att detta var genrer och idéer som inte utforskats av en anledning – även om han själv vid refuseringen av den förra boken framhårdade att bokförlaget Fabel gett ut *Kokbok för kannibaler* 1979.

Det litterära skapandet blev hur som helst inte någon lösning i hans jakt på pengar. Han skulle till sig själv, och till de i hans omgivning som tvingades lyssna på hans klagosång, säga att det var titlarna det föll på. Här rotades en stark övertygelse om att titeln på ett verk har förmågan att såväl väcka intresse som rikta betraktarens fokus mot den punkt på duken där konstnären vill att ögongloberna ska landa. Nedslagen och med tungan i stolthetens öppna sår reflekterade han över att titelns vikt var något han skulle tänka på i framtida kreativa projekt. Men han var fortfarande pank, varför erbjudandet som framräcktes till

honom från en bekant om att hoppa på Ericsson som något slags mellancheff kom lika oväntat som passande – han behövde pengarna och ville bort från det akademiska.

I de lärdes korridorer blev en halvt slutförd forskningsuppsats om Patrick Bateman och hans dyrkan av Donald Trump – en frågeställning som på 90-talet inte på långa vägar rönt den uppmärksamhet som den i retrospekt rättmäteligen skulle kunna ha kommit att tillskrivas – lämnad kvar då han tog steget över näringslivets tröskel.

Även det goda i Kimilias exmans själ lämnades kvar i Universitetets korridorer. Likt den där doktoranden som skulle forska om *Finnegans Wake* som även han skräpade kvar i de akademiska korridorerna när Kimilias exman övergav dem för pengarna.

Ryktesvägen fick Kimilias exman höra att doktorandkollegan hade tagit sig vatten över huvudet – och att avhandlingen om *Finnegans Wake* blev ett "akademiskt misslyckande".

Men det kanske bara var en seglivad skröna.

Väl på Ericsson kom Kimilias exman till sin rätt.

Om matematik bara består av de 4 räknesätten, så består näringslivet enbart av plus och minus.

Det var 90-tal.

80-talets Reaganomics, yuppies och ryska ansiktsvårter hade passerat och på dess plats hade ingenjörernas våta dröm fått ta form i och med den IT- och telefonirevolution som i alla fall målades upp som att den ägde rum. Telenäten skulle byggas ut för de allt större behoven, och det var här den svenska industripärlan Ericsson, uppbackade av Wallenbergfamiljen och dess maktbolag Investor, skulle komma att spela en betydande roll. Den akademiskt skadade individ som vid detta tillfälle står i centrum för vår historia kom att tänka på boktiteln *Resa till nattens ände* då han för första gången fick höra om den dominerande ställning i svenskt näringsliv som Investor innehar med sitt omkring 20%-iga grepp om Stockholmsbörsen. Wallenbergfamiljens valspråk *esse non videri* talade till honom som om de vore mytologiska figurer vars nycker och gränser måste respekteras – för vem vågar korsa cyklorens röda linje? Om man verkar i Sverige går Wallenbergssfärens inflytande inte att blunda för. Om man ska tala mytologiska så är de för Stockholmsbörsen vad Zeus är för Olympen.

Den utlovade ekonomiska framgången som låg framför oss fick människor att blint bekänna sig till och sjunga rovkapitalismens lov. Utskjutningen från det akademiska hade med de konnotationer av misslyckande och besvikelse som alltfjämt följde kunnat leda till ett sökande efter en ny sanning. Kapitalismen visade sig från sin starkaste sida och hade dessutom ju bara några år tidigare dragit sin antagonist Sovjetunionen i smutsen. Med den nyfrälstes iver

tillgodogjorde sig Kimilias exman detta nya stoff av tro och dess agents grekiskgudaliknande familjetråd.

Han skulle på äldre dagar se det som en ynnest att han fått verka i denna miljö och denna tidpunkt. Det var just den typen av goda tider som lämnar efter sig svaga män att bära framtiden på sina axlar. Tron på tillväxt vacklade heller inte – noblesse oblige var inte i ropet, och de tre orden: "Environmental", "Social", "Governance" hade ännu inte format akronymen ESG. De ESG-mål som enligt många riskkapitalister och institutionella investerare skulle rädda världen hade ännu inte kommit på tal.

Eller som Kimilias exman tvålade in i ansiktet på en kvinna som att döma av vad hon drack i baren tillhörde rödvinsvänster. "Det behövs ingen reglering för att rädda miljön eller bifafrabarnen. FN vore en utmärkt plattform för att göra om alla världens länder till aktiebolag och sätta skatten till noll. Det borde alla vilja, för då skulle kapitalismen ta hand om alla de här problemen. Inte på grund av reglering, utan på grund av att det likt demokratin har en inneboende flexibilitet. Världshungerproblemet skulle bli prissatt och således löst, bara marknadskrafterna fick fritt spelrum. Tillväxt framför allt."

Resa till nattens ände – som en av Kimilias exmans favoritböcker i ungdomen hette.

Historiens ände var nådd.

Var mytologi bygger upp sin värld för att driva den till dess slut, och likt asatron har sin ragnarök kom också 90-talets ohöljda marknadsoptimism att komma till korta. Den framtid som riskkapitalisterna samlats kring var ännu, just det, en framtid. Visionen som bolagen målade upp gick allt som oftast inte ihop med vad dåtidens datorer mäktade med att utföra. Rent tekniskt befann man sig i början av William Gibsons extrapolering från arkadmaskinernas distraktioner till en virtuell värld, och man nådde således inte till vare sig den mitt eller det slut på den digitala resas räls man blickade ut utöver. Effekten av detta var rent tekniskt att hemsidorna som byggdes och de digitala tjänster som utvecklades allt som oftast inte kunde köras på de maskiner som konsumenterna hade tillgång till. Effekten av detta rent ekonomiskt var att gubbarna på riskkapitalbolagen inte fick avkastning på sina investeringar, och snart sprack också IT-bubblan.

Kalabalik.

Massuppsägningar.

Kimilias exman var en del i detta, med allt vad det innebar. Först som passiv betraktare, och sedan som en femtekolonnare och kugge i det maskineri som han till en början motvilligt lät tjäna likt en bödel som inte har något annat val än att slakta-eller-bli-slaktad. Till sist

antog han rollen av en duktig styckare som njuter av att erinra sig handens gracila knivföring – och smeka de filéer som skurits ut från kroppen.

I de nordiska länderna, likt i den kinesiska mytologin, symboliserar räven en manipulativ typ av intelligens. Det är inte med doktorshatt och monokel man tänker sig räven, utan snarare i ett mörkt gatuhörn iklädd vitrandig smoking med en kubansk cigarr i käften à la Al Capone. Bedrägeriet och lurendrejan bor granne med dess gryt.

Och vi skall här nedan låta uttrycka den metamorfos som förvandlade Kimilias exman från akademiker till en näringslivets lieman. Och vi skall göra det lika ståndaktigt som om det vore sagostund på Kimilias döttrars dagis. Vi skall berätta den som om det vore en av Aesops fabler:

Det var en gång en naiv och kunskapstörstande räv som skrev in sig på universitetet. Räven sökte visdom, och tänkte sig att det naturliga vore att finna den i den institution i staden där lärde män tala med varandra på latin.

Räven la ner tid på studierna och lärde sig det latinska språkets alla grammatiska egenheter och böjningsformer utantill. Och så en dag hade Räven avlagt sin examen och begav sig ut i vida världen för att finna sig ett jobb. Han blev kallad till intervju på ortens stora fabrik och blev tillfrågad om vad han kunde.

Räven höll upp sitt examensbevis. "Jag kan tala utmärkt latin. Mitt ordförråd är brett, och inte ett fel gör jag när jag böjer verben eller kasusen."

Förmannen tittade på honom. "Vad kasus är vet jag inte. Och latin är det ingen här som talar, så du får tala latin med dig själv om du ska tala med någon som förstår. Däremot behöver vi någon som kan bli av med de inlasade jävlarna som vi omöjligen kan sparka på grund av turordningsreglerna."

Räven tog jobbet som chef över de som behövde sparkas. Det var inte en ekonomiskt skolad räv vi hade att göra med, men obildbar var han inte. Han läste in sig på de grunder av nationalekonomisk teori som rör tillgång och efterfrågan. Denna förkovran skänkte honom insikten att det alltid är enklare att simma med de strömmar av behov som genomsyrade ett sammanhang än mot dem. Eller översatt till den på fabriken aktuella kontexten: det absolut enklaste vore om man fick de anställda att säga upp sig självmant.

Så Räven såg till att bli hatad av de under sig, som alla en efter en sa upp sig.

De anställda skrek förbannelser efter Räven.

De skulle skada Räven och hans familj.

De grät.

Men Räven satt vid sitt skrivbord med njugg blick. Där rökte han sin cigarr och njöt av helstekt sparv serverad av hans sekreterare iklädd i päls med samma rödaktiga lyster som en flamma.

Framöver kunde Råven leva ett tryggt och behagligt liv. För hur hatad han än var av de arbetare som med onda ord tilltalat honom när de sa upp sig så var han en tio gånger mer älskad av de förmän som han hjälpt nå högre lönsamhet genom att skära bort dödköttet från fabriken.

Sensmoralen lyder således: Det är viktigt att prioritera avtalen och av vem man blir älskad – respektive hatad – och hur mycket.

Listig som en räv

Lagen om anställningsskydd, förkortat LAS, stiftades 1982 av den andra palmeregeringen och inkluderade just de fenomen som arbetsgivare i vårt avlånga land har lärt sig hata: där de mest tongivande måste anses vara turordningsreglerna.

Mången arbetsgivare har gnisslat tänder då de konfronteras med dessa inskränkningar i möjligheten att göra sig av med det dödkött som alltid ackumulerar sig i stora organisationer. Det umgänge jag som berättare sitter på i biotechsfären, och vars inflytande vi ska komma att ta del av under den andra halvan av den här boken, talar – tycker jag som lekman – förvånansvärt lugnt om den antibiotikaresistens jag själv fruktar. “När det väl händer så kommer man att satsa mer pengar på det, då kommer man att hitta en lösning”, säger de. När man skärskådar Kimilias exmans förvandling från humaniorastudenten med hopp om livet till den organisationskonsult som med oortodoxa metoder skulle komma att krossa karriärer och tillintetgöra familjers ekonomiska trygghet leder kaninhålet till de ljusskyggt slutna sällskap som trivs där, dit solens strålar inte når.

Umgången kryddade med makt och inflytande.

För efter det att han själv bevitnat, och i en mindre roll även bidragit till, den stora utrensningen i Stockholms näringsliv som IT-bubblans implosion resulterat i, hade han funnit sin grej. Häxkitteln puttrade och däri lades just de ingredienser som behövdes för att brygga det avkok som behöver inmundigas för att möjliggöra den metamorfos från människa till monster som han nu genomgick.

De våldsamma bitarna av *American Psycho* är så klart de mest tongivande delarna, och de näst intill komik överdrivna skildringarna av hur man kan göra illa en människokropp, var inte något som direkt rörde den doktorsavhandling som Kimilias exman lämnat halvfärdig på sitt akademiska arbetsbord. Däremot var det ju ofrånkomligen så att han, då han bläddrat fram och tillbaka i sin tummade pocketupplaga – detta begav sig ju så långt tillbaka i tiden att man på riktigt trodde på skärmarnas löfte om ett pappersfritt samhälle – kom i kontakt med våldet, hatet och cynismen i jakt på de Trumppreferenser som var av relevans för hans forskning.

Som författare är det inte ovanligt att man i flera verk låter en och samma karaktär eller plats återkomma. Ett exempel på detta är Bret Easton Ellis fiktiva universitet Camden College som har en koppling till många av hans karaktärer. Detta inkluderar även Patrick Bateman vars lillebror går där, och även vid ett tillfälle ringer upp sin storebror. Likt genom en dröms instabila texturväv spiller Patrick Bateman – som sägs vara inspirerad av författarens egen far – över från ett sammanhang och verk till ett annat. Ofta i mer eller mindre perifera roller som förekommer i flertalet av hans olika verk, i mer eller mindre färgstarka roller och/eller cameos.

Och jag låter nu proklamera den förvandling från människa till monster, den motsvarighet till Bret Easton Ellis näringslivspsykopat i mitt – berättarens – litterära persongalleri som Kimilias exman slipades till mot ett bryn av nepotism, balanserandes på sadismens rand. Hans samvetslösa och listiga agerande skulle skänka honom ett namn som brukades i tredje person.

Varde LAS-mannen.

För den som är mer gammal och grå än skrockfull kan man översätta det nyss uttryckta hokuspokuset med att det var behovets strömmar som ledde till detta. Lagen om anställningsskydd, som uppstått mot bakgrund av industrins monotona och kollektivistiska uppgifter snarare än informationssamhällets individanpassade arbetsplatser, hade lett till att priset på en lösning värderades högt av berörda arbetsgivare.

LAS-mannens visitkort skickades runt bakom lyckta dörrar.

Styrelserum.

Synagogan.

Frimurarna.

Där styrelseordförande och VD satt under de av fackförbundens och det socialdemokratiska partiets upphängda damoklessvärd, gjorde LAS-mannens rykte honom gällande som ett omstruktureringens alexanderhugg. Besjungen som en kallblodig förhandlare med herostratisk ryktbarhet enligt de berörda som haft oturen att hamna på andra sidan bordet. LAS-mannen var en skicklig yrkesman, lämpligt befriad från det effektivitetsdövande samvetet. Ivrigt påhejad i de styrelse- och ledningssammanhang där vart och ett av hans steg på den allt mer krympta organisationskartan följdes. Eller som en nöjd klient, en representant för en av de större svenska industrikoncernerna, uttryckte sig mot ett löfte om anonymitet när jag kontaktade referenser i researchfasen av den här boken: "När man anlitar Bain eller McKinsey får man presentationer och saltade fakturor. LAS-mannen däremot tar på sig handskarna och börjar jobba. Han har superkrafter. När han kommer in på fabriken är det som att turordningslistan försvinner. Oavsett hur länge folk varit anställda... han får dem att försvinna snabbare än en ESG-styrning i lågkonjunktur."

Många doktorander anser sig utsatta och tycker att det är ett svårt och ensamt arbete som dessutom är underordnat en nästintill hierarkiskt orubblig ordning. Denna miljö kan säkerligen också ha bidragit till att LAS-mannen blommade ut på det sätt som han gjorde. Likt en kittel hängd över en eld kan svämma över, genererade han en dimmig kyla likt en bit kolsyreis exponerad för rumstemperatur.

Ondskan kan skildras på många sätt, och i många kontexter. Jag råkar veta att LAS-mannen är av den åsikten att det krävs kunskap om Bibeln för att navigera den västerländska kulturkanonen.

Dementorskyssen bör gå att härleda till *Den Heliga skrift*, där ondskan i mänsklig form uttrycks och tangeras av bland annat lärjungen Judas som just med en kyss förråder Guds son. Även domaren Pontius Pilatus som dömer Jesus till döden ges stort utrymme, där han med tvagningens symbolik tar avstånd från den handling som hans ämbete tvingar honom att utföra.

LAS-mannen kände, till skillnad från Pontius Pilatus, inget behov av att tvaga sina händer innan han skred till verket – han var ju inte domaren. Nej, likt dementorn, var han bara en tjänsteman som utförde det som krävdes av honom iförd den glade bödelns kåpa. Inte heller var det tal om något svek mot någon som stod honom nära, eller någon som avkrävt honom löften. Således beseglade han inte den anställde ifrågas öde med en Judas-, utan med en dementorkyss.

Sådan var hans natur.

Han njöt av det.

En nymfett på kontoret

Maksims feberyra tjänar oss väl.

Sett till vilka berg av fantasier som loket har dragit oss uppför, och det i dimma, så måste det vara givet att febern har stark effekt i egenskap av motor för vårt tåg. De bilder som uppenbarade sig runtomkring Maksim på den nyss anlända tågstationen förstärktes av det faktum att de var hans fantasifoster. Han kände till historien i stora drag, men nu kom den till honom som resultat av de brottstycken kommentarer och indicier han sprungit på under många års tid. Visionen begränsades således inte av de egenupplevda observationernas gränser. En omständighet som gav olusten fri lejd att rida på det inbillades fordon likt maran rider natten.

En artikel från Business Insider som några av ingenjörerna på Narrative haft roligt åt gjorde gällande att "Kontorssirenens utseende inkluderar tjocka, röda läppar, pennkjolar, stilettklackar, turtleneck, markerande smycken och massor och åter massor av neutrala och svarta toner. Målet är att attrahera omgivningens uppmärksamhet likt de ikoniska grekisk-mytologiska karaktärer som använde sitt utseende och sång för att lura sjömän till en säker död." En kvinna som med hjälp av en hashtaggen #OfficeSiren i sociala medier placerat sig själv på rad bredvid de sagoväsen som lockade Odysseus blev intervjuad om livsstilen: "Hon är mystisk på kontoret. Hon ger inte mycket för att snicksnacka. Hon levererar bäst resultat av alla, men lämnar kontoret prick klockan fem varje dag i sin långa vintagekappa, och du hör inte av henne till förrän morgon därpå klockan nio. Kontorssirenen är förkroppsligandet av en mystisk kvinna som jobbar hårt, men ser sexig och inbjudande ut när hon gör det."

Det var i en sådan dräkt som Maksim föreställde sig den unga Kimilia då hon sällade sig till näringslivet i form av en av revisionsjättarna Big4:s akolyter. Hon var precis den typ av anställda som jag hört en partner på ett av dessa företag uttala sig om är de bästa: en ung och osäker flicka som – i bristen på annat i livet – kunde ägna den tid som krävs för att utföra det monotona arbetet utan att göra avkall på detaljerna. Kimilia var precis en sådan. En flicka som dessutom drevs i sitt arbete och prestation av det ris som viljan att blidka en för tidigt död fader lämnat efter sig. Att försöka blidka en död för bekräftelse är, skulle Kimilia bli väl medveten om, mycket svårt. Men för den som inte upplevt den här typen av svårigheter kan man, om man får tro Kimilias erfarenhet, likna det vid att tala med en partner som har gått vidare.

Tala med ett spöke.

För det är så det blir när man inbillar sig att man är med någon, och då, där i sin ensliga tvåsamhet med den man älskar som inte visar en den bekräftelse och kärlek som man söker – oavsett om det är på grund av dödens ovillkorliga separerande gräns, eller amors pilars

villovägar. I båda dessa fall så är det lätt hänt att taggarna som rör sig i enrummet riktas inåt. Som distraktion hade Kimilia valt skolans och prestationens väg, som sagt tidigare låg det här med ätstörningar inte för henne, inte heller knivar. Med faderns osaliga ande flåsande i nacken gjorde hon sig så förtjänt av de betyg som krävdes för att bli en del av en kohort av juniora revisionskonsulter på ett av Big4-bolagen. Big4 kallas de 4 bolag som utför 80% av världens revision.

Det är ingen slump att dessa bolag marknadsför sig så hårt till studenter. För sanningen är banal och sanningen är enkel och oavsett hur mycket pengar dessa bolag kastar bort på att särskilja sig från varandra så är det just av anledningen att deras skillnader enklast går att beskriva som: "Same shit, different logo". vilken av de fyra hon stegade in på är egalt och oviktigt. Av desto större vikt är det faktum att det i dess entré den där dagen stod en naiv ung flicka. Ett kvinnoämne som vare sig lärt sig att man blir som man umgås eller vikten av att hur folk benämner en när man inte är närvarande är viktigare än hur de tilltalar dig personligen. Med andra ord – en ung kvinna redo att bli utnyttjad.

Inga dreads.

Ingen tungstav.

Läppstiftet rött – inte lila eller grönt.

Hon var fastare i hullet då än nu – vad tjugo år gör på en själ gör den också med en kropp.

Andra dagen som revisionskonsult följde hon med en av sina överordnade ut till en kund – kom ihåg käre läsare att detta var långt före 3G, då det som vi idag kallar för dumbphones kallades smartphones. Detta var innan det fysiska mötets vara stod i konflikt med scrollandets gamnackar.

Efter det att kunden förklarat sitt problem, frågade denne hur länge Kimilia jobbat. Den överordnade kollegans, det vill säga hennes chefs, spontana axelanspänning gick att erinra sig via de ljudvågor som muskelsammandragningarna genererade.

Kimilia besvarade klientens fråga med fyra ord som internt skulle komma att bli bevingade, leva vidare i organisationen efter det att hon själv gått vidare, och användas som bevis för hennes generella kompetens: "Jag började i år."

Att vara på god fot med klienterna, är viktigt då det är de som står för det berömda pluset i en vinstdrivande organisations slutresultat. Detta sätt att hantera situationen på banade så vägen för en ryktbarhet som bara kunde leda norrut på organisationskartan.

Det var en flygande start.

Hon gjorde sina år som revisionskonsult.

Och när hon lärt sig hantverket och låtit några år och titlar passera valde hon att gå vidare till ett mindre företag, där hon tog jobb på finansavdelningen som controller under CFO:n.

Eftersom Kimilia satt på finansavdelningen, förstod hon snart att det karriärval hon gjort var en missräkning. Den process i vilken hon lärt sig läsa en balans- och resultaträkning kom nu Kimilia till pass så att den skänkte henne vetskap om att det inte såg bra ut för verksamheten.

Men åt helvete med det där jobbet!

Det skulle hon tänka lång tid därefter, för om det var en karriärmässig missräkning, så är det ju så att man ibland stöter på människor som påverkar ens liv. Antingen till det bättre eller till det sämre, och precis så som Maksim en gång stötte på Kimilia, så finns det naturligtvis en dag, en timme, ett klockslag då Kimilia och LAS-mannen kom att träffa varandra. För en dag kom han in på kontoret. Han utstrålade kyla likt en helig paladins aura utstrålar välsignelse, för han var utsänd på uppdrag av aktieägarna att förändra organisationen. Men det möte som nu skulle äga rum skulle komma att förändra allt det som hon var.

Man blir som man umgås.

Åtråns hetta i kärlekens masugn är av den här rad celsiusgrader som krävs för att omforma en människa – bara hon låter sig knådas.

Kimilia var ung och hade, även om hon faktiskt satt på en för den framtid som skulle rulla ut framför henne relevant examen i företagsekonomi, ännu inte kommit i kontakt med det hantverk som skulle göra henne ryktbar som en skarprättare av rang. Men LAS-mannens kyla imponerade på henne och fick henne, långt innan begreppet kontorssiren var ett vedertaget uttryck i snäva kretsar, att låta ett par stilletklackars smattrande mot golvet sprida den fertila kvinnans lockrop i kontorslokalerna de två bevistade. Förövrigt uppfanns klackskor ursprungligen just för att slaktare skulle slippa bloda ner sina kläder då de rörde sig bland kadavren på golvet.

Siffrorna talade sitt tydliga språk.

Kimilia snubblade över en organisationskarta där hennes namn var borta. Mentalt var detta den ursäkt hon behövde för att ta steget. För henne beredde jobbet en trygghet som inte gick att mäta i enbart kronor och ören, ett löfte om en framtid, men senare i livet skulle hon vara ärlig med sig själv. För det här handlade om något annat mycket simplare än att hon ville behålla sitt jobb. Hon såg män kallas in till LAS-mannen för att demoleras, kvinnor som skrek. Han fick människor att tappa fattningen och säga upp sig på studs, bara för att slippa honom. Han gjorde sannerligen skäl för sitt namn – han kringgick LAS agilt och smidigt.

Kimilia kände en attraktion.

Den smärta mannen i grå kostym utövade en faderlighet över henne som hon inte kunde säga nej till. Definitionen av kyla jämte värme är ju i fysisk mening att värme uppnås när atomer rör på sig snabbt. Kimilias hjärta stannade till då hon såg den gråa kostymen jaga ut dödkött från var avdelning i den jakt på vinstmarginal som herrarna där högt, högt uppe prydda med styrelseposternas titlar hade beordrat honom att likt en jakthund skrämma fram ur det omgivande mörkret.

Kimilia var näst på tur att kallas in till det rum han genom sitt härbärgerande förvandlat till en interimsgalbacke. Det handlade dock inte om de rationella överväganden och ord hon klädde sitt agerande i vid tillfället. Iförd strumpbyxor, push-up, slitz och röda läppar gick hon in i hans rum för att möta sin arkebusering.

Hon stängde dörren.

Han bjöd henne att sätta sig.

Kylan slog mot henne över bordsskivan, speciellt som kläderna hon valt dagen till ära förmådde avslöja mer än de skylde. Även i sittande position var det uppenbart att hon var två huvuden högre än honom.

LAS-mannen mötte hennes blick. "Det är ett problem med de som jobbar med ekonomistyrningen, det går inte att trolla med siffrorna. För de har fuskat och läst på. Du vet vad som väntar, antar jag." Hans ögon vandrade ner mot de knallröda läpparna som stod ut som en fyr i mörkret mot de i övrigt sobra färgvalen.

Läpparna rörde sig.

Fyrens lampa riktades rakt mot honom. "Jag struntar väl i mitt jobb. I alla fall, sparka mig om du måste. Men, knulla mig först!", Kimilias rättframhet överraskade henne själv än mer än honom – 20 år på en själ gör den svårare att slå ur balans. Detta faktum verkade till LAS-mannens fördel vis à vis Kimilia då, likt det skulle verka till Kimilias fördel vis à vis Maksim senare.

LAS-mannen synade hennes klädsel. "Det här låter som en dialog tagen ur något av Batailles mer ekivoka verk."

"Jag vet inte vad du talar om", hon lutade sig över bordet.

Hennes mun välkomnade hans frostiga saliv.

Bröstvårtorna erigerades mot hans kala händer.

Han tog henne djupt på den sparkade VD:ns rensade skrivbord. Ett fulspel med olika aktietyper ägarna emellan hade möjliggjort att kasta ut honom, som också var bolagets ursprungliga grundare, mot hans vilja. Uppå den tjocka skivan av päronträ fanns därför utrymme att hänge sig åt de köttsliga lustarna. Hennes kött omslöt hans med väta, värme och friktion.

Det var emellertid först när hon kom hem till LAS-mannen och fick sitt underliv slickat till ljudet av en fransk dokumentärfilm om teleoperatören Orange och hur cheferna där hade

drivit sina anställda till självmord för att på ett operativt, och ekonomiskt effektivt sätt, kringgå de franska inskränkningarna i den fria entreprenöriella banan och rätten att säga upp folk utan att ta hänsyn till människan bakom den anställde, som hon förstod att detta inte var njutning så som hon var van vid den.

Hon skrek.

Ett våldsamt grepp om hans hår och soffan.

Detta var den vuxna njutningen.

Den mogna kvinnans passion.

Svett.

Han kom med ett glas vatten till henne.

De kysstes när han överlämnade det, hans munhåla smakade av hennes underliv. Detta var något annat än de jämnårigas pojkaktiga försök till passionens lek.

“Var lärde du dig det här?”, frågade Kimilia och fuktade sin mun.

“När jag var på Ericsson var jag i kontakt med deras legalavdelning. Det började en kvinna där som berättade för mig att hon hade jobbat en kortis på en advokatbyrå efter sin examen. Hon hade inte trivts, det var dammigt och hon hade för liten yta att jobba på enligt de fackliga angivelserna som då rådde, trodde hon. Så hon kallade in facket. Facket i sin tur stämde träff med delägarna och i början gick det bra. Delägaren lyssnade och försökte vara facket till lags. Men så rusade en annan delägare in. Han berättade i detalj om hur usel hon var, att han såg fram emot att hon skulle sluta förpesta byrån han byggt upp och att facket kunde dra åt helvete. ‘Jag lever i verkligheten och nu ska jag fortsätta fakturera 3000 kronor i timmen’, sa han och drämde igen dörren. Hon började gråta, och i nästa nummer av den fackliga tidningen togs det här upp – i anonymiserad form – som ett ‘misslyckat möte’...”

Kimilia blinkade och la huvudet på sned. “Jag menade tillfredsställa en kvinna.”

“Låt mig avsluta. Detta till trots så sa hon upp sig. Och det var då jag förstod att här fanns en nisch. Vill man veta hur man ska lägga om ett sår så är det lämpligt att fråga en sjuksköterska. Om en advokat, som ju är skolad i och praktiserar de lagar och regler som gäller, gör såhär. Då är det förmodligen det bästa sättet att göra det på.”

Kimilia kysste honom. “Du får göra vad du vill med mig. Med min kropp. Den är vår.”

Djupt.

LAS-mannen drucknade i den unga kvinnans ögon. “Jag tänker på dig som på en nymfett. Men du förstår att jag kommer vara tvungen att sparka dig ändå.”

Kimilias armar la sig på hans bröstorg. “Jag är din Lolita.”

LAS-mannen strök hennes hår. “Lolita, light of my life, fire of my loins.”

Kimilia rörde sig neråt, förbi de kroppsdelar som hennes mästare i denna relation full av obalanserad makt just nämnt som en del av öppningsscitatet till världens mest kända bok om pedofili.

Hon återbördade den tjänst med vilken han välsignat hennes kött med synd.

Därefter somnade de i varandras armar.

Som man och kvinna.

Eller – dotter och far?

Guds grepp om penseln

Givetvis kommer vi under denna färd genom det schweiziska bergslandskapet höljt i drömbuteljernas moln inte undan drömtydningar – en långt mycket mer esoterisk kunskap än den akademisk-kliniskt inriktade vetenskapsgrenen oneirologi. Eftersom vi färdas längs en räls är det svårt att veja för de element, vilka de än må vara, när de uppenbarar sig framför loket. Vi som har ansvar för färdrutten på den här tågresan är dock med på noterna angående drömmarnas flyktiga förhållande till tid och rum – likt en lögnares liberala, respektive en journalists nihilistiska, förhållningssätt till sanningen. Trots detta vill vi inte göra allt för stora omvägar då dessa tar tid och resurser och flyttar fokus från det som är essentiellt. Vi väljer helt enkelt bort det som vi låter linsens slutare fånga på en bilds utsnitt i betydligt högre grad än den kamera vars slutare stängs var tionde sekund som Narrative saluför.

Därför sällar vi oss, om inte på grund av andra skäl än ekonomi, till den österrikiska pajasen som ju också förkastade det som stod i Bibeln om drömtydning som trams. Freud ska dock i en kanske enklare och mindre mångfacetterad tid ha besvarat frågan "Vad vill kvinnan ha?" med "Ett spädbarn".

LAS-mannen skänkte Kimilia just det.

Två flickor.

Det var inget planerat.

Kimilia gick nu in i ett stadium av sitt liv då hon bejakade den kvinnliga naturen enligt det mönster Freuds uttalande om kvinnors önskan gör gällande. Hennes make LAS-mannen investerade samma kreativitet han tidigare investerat i de litterära utsvävningarna i en produkt som han nu, vis av erfarenhet från näringslivet, var säker på skulle bli en framgång. Vid det här laget måste det te sig uppenbart varför jag är mån om att hålla LAS-mannen på en armlängds avstånd. Jag personligen kan inte komma på en enda gång då jag sett ett positivt utfall av att beblanda sig med demoner. Var historia kräver dock sina karaktärer för att pastan skall gifta sig med såsen så att säga, och i det pussel av indicier och berättelser som er käre tågvärd och berättare har lagt för att förstå den här historien, har jag av uppenbara skäl inte kunnat fråga LAS-mannen rakt ut angående hans drivkrafter i det han nu företog sig.

För om Guds makt är grundmurad av det faktum att det är dennes som skapare av den enskildes själv som jag tidigare sagt är jag mån om att, för mitt egentintresse, inte röja uppmärksamheten på LAS-mannen – Kimilia använde familjeledigheten till att tillsammans med sin mentor förbereda sig för det återträde till arbetslivet som väntade. I den byteshandel som paret arrangerat sig emellan hade LAS-mannen gett Kimilia de barn hennes kvinnliga själ trängde och i gengäld gav Kimilia sig själv, så som utlovats under deras första erotiska

möte. Hennes kropp, person, namn och själ stod till hans kreativa förfogande att skapa utav som han ville.

Subjektet i *Lolita*, Humbert Humbert, ägnar en anseelig mängd sidor åt hur han ska hantera att bokens huvudnymfett, titelnamne och objekt likt oss alla andra färdas framåt längs den tidslinje hon blivit tilldelad mot en säker död – det vill säga åldras. Kimilia hade känt sig smickrad av den mognad hon associerades med av att umgås med denne nästan dubbelt så gamla och mer än dubbelt så erfarna och bildade man. Sett från förhållandets andra sida var inramningen förmodligen – jag har inte haft möjlighet att verifiera detta – snarare vampyrlik. Kimilias unga ålder hade varit garant för LAS-mannens attraktion, sett till det uppbrott som senare skulle komma att drabba familjen då han träffade en yngre persisk skönhet i samband med att han sparkade dennes man från VD-posten på en startup.

Kimilia gav sitt allt till honom, och just därför hade sveket blivit så mycket större när han efter några år lämnat henne. “Jag var dig bara till låns. Det var du som ville”, sa han och lämnade dörren för att aldrig mer återvända till hemmets spiselkrans igen.

Vad händer när Mårran med sin kyligt missförstådda aura sätter sig framför lägerelden? De termodynamiska beräkningarna, och därmed bevisföringen och möjligheten att replikera experimentet, lämnas utanför den här texten. Att döma av LAS-mannens agerande hade hem och hård inte förmått tina upp hans kyliga hjärta bortom de frostbitna blodkärlen. Och, för att uttrycka oss akademiskt-vetenskapligt: I detta enda fall av empiri kan vi sluta oss till att Mårrans av umgänge fransade isblock till själ inte förmåddes tinas upp av Kimilia.

Kognitiva känningar

Maksim vaknade till.

Kroppen.

Svag.

Han rörde sig ut ur mörkret i sovrummet.

Gick på toaletten.

Drack ett glas vatten och kisade.

Det var mörkt ute.

Hans mobiltelefon gjorde gällande att feberdvalan pågått i ungefär två dygn. Digitaluret på hemskärmen stod på 02:34. Enligt de notiser som strömmade in och från vilka han inte lyckades skyla sina ögon förstod han att saker var på väg åt helvete, men aktiemarknaden var stängd. Den enda som skulle svara nu var Kimilia, och möjligtvis den där Acneanalytikern på Carnegie – men så lågt ville han inte sjunka.

Det här vore sjukt om det inte vore för att det var just Kimilia. Han sökte upp hennes namn och klickade.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Det var olikt henne.

Han tog med sig telefonen till sovrummet och väntade en stund i mörkret, kanske skulle hon ringa tillbaka.

Han mådde fortfarande illa.

Stirrade upp i taket.

Han var yr.

Sömnen, och därmed också febern, omfamnade honom igen.

Hostile Takeover

Kunskapsöverföring hade Kimilia kallat det där hon sysslade med i passagerarsätet. I akademiska sammanhang skulle man ha benämnt det sedelärande fallstudier. För Maksim var det som gavs nycklar till en, för sådana som honom, tidigare förborgad värld. Den klassiska frågan ifall det är tanken som fördunklar språket eller tvärtom syntes avgjord i detta fall, då de möjligheter att agera för enskilda agenter hade expanderat för vart och ett av de begrepp som introducerats.

Schackpjäser som rör sig över brädet i nya mönster.

Feberns räls förde Maksims tankar vidare till en av de sedelärande krigshistorier som Kimilia berättat för honom.

Brottsplatsen var Finland.

Året var 2010.

Microsofts dåvarande VD Steve Ballmer – ni vet han som gått på Harvard och älskade Microsoft – fick se en av sina avdelningschefer, Stephen Elop – en ingenjör med så kraftig vikar på skalpen att han såg ut ha mohikanfrilla – lämna den amerikanska jätten för att bli det som då var mobiltelefonföretaget Nokias förste ickefinska VD.

Tanken var att kontrastera den finländskt hierarkiska ledningsstrukturen för att ta igen det man tappat. På sin första arbetsdag valde Stephen Elop – den satta, kanadensiska ingenjören – att uppmana alla Nokiaanställda, oavsett position inom bolaget, att maila honom med idéer och tankar som kunde föra skutan framåt. Nokia hade inte varit ensamt om att underskatta den anorektiske sociopathippen när han presenterat iPhone på en av sina berömda Keynotes.

För att skänka kontext åt den omvärld som omgav de händelser som ägde rum i anslutning till denna fallstudie är det värt att påminna om att Nokia vid den här tidpunkten hade ungefär 35% av den totala marknaden för mobiltelefoner, ner från 50 % bara tre år innan. Nokia var inte heller ensam om att vara sena på bollen.

Det finns fångat på film hur Steve Ballmer bemöter en TV-värds fråga om Iphone med ett skratt. Han hånar Apple för att de tror att någon ska betala 499 dollar för en telefon som inte ens har knappar, "Affärsanvändarna kommer inte att uppskatta att arbeta utan ett tangentbord". Och den videoupptagningen har – åtminstone i näringslivskretsar – åldrats än sämre än "I love this company"-videon. I samma veva bjöd han även på citatet "There's no chance that the iPhone is going to get any significant market share. No chance." Men till hans försvar var han inte ensam om att missa det här tåget – och som många

aktieanalytiker kan vittna om är det enklare att ha fel i grupp än att stå ensam med sanningen.

Även Sony Ericsson gjorde misstaget att köra en mobile first-approach, vilket i sin tur tvingade ingenjörerna att komma på nödlösningar som påhängbara knappsatser över touchscreenskärmen. En anonym före detta ingenjör i Kista som jag låtit intervjua inom ramen för den här bokens researcharbete uttryckte det som hände på deras R&D-avdelning såhär: "Den gängse sanningen var att tangentbord var den input som föredrogs av den kapitalstarka kundgrupp som utgjordes av affärskunder. Speciellt japanerna pushade det här till max. Vi på golvet förstod att framtiden hette touch. Om det inte vore för dem så skulle vår mobilmodell P900, som jag jobbade med, ha varit en iPhone men nu fick vi istället hålla på med de här löstagbara knapparna och tangentborden som den drogs med. Det var en omodern lösning redan när den levererades, och vi protesterade, men japanerna drev igenom politiskt att vi absolut inte fick släppa en telefon utan knappar. Om jag skrev en bok om min tid på Sony Ericsson skulle jag döpa den till 'Från Joint Venture till Joint Failure'". Och sedan efter att det att tystnaden fått ge vika för kaffeslurp följt av ytterligare tystnad la han till: "Jag vill inte vara konspiratorisk, men Sony köpte ju loss Ericssons del av samarbetet till slut. Kanske var planen att sänka värdet på hela skiten för att få loss patentportföljen till ett billigt pris?"

Men låt oss inte tappa fokus.

Vi återvänder till den Mumindal öster om Östersjön där sisu, sauna och voi vittu härskar.

iPhonens och Androidoperativsystemets inträde på marknaden flyttade affärsmodellens fokus från att paketera elektronik i lådor och sälja dem till att istället handla om att bygga vallgravar runt de nya ekosystemsartade handelsplatser för mjukvara och tjänster som växte fram på de nya telefonerna. Och här befann sig Nokias Symbianoperativsystem långt bakom de nya konkurrenterna – det var svåruppdaterat, segt... användarupplevelsen andades 90-tal.

Nokia tappade vid det här laget marknadsandelar i en rasande takt. Och det vore inte en överdrift att likna det företag som en gång likt en stolt örn agerat galjonsfigur för en hel nations framåtanda istället intog positionen av en skadeskjuten fågel – i fritt fall. Och kanske valde Stephen Elop här att hörsamma Steve Ballmers uttalande – måhända den våta dröm för hans företag som han älskade och nu med en journalists diktafon och sedermera publicering klädde i ord som skulle bevaras i alla fall en bit in på färden mot evigheten – om att "Windows will be everywhere", syftandes på att allt digitalt skulle inhysa sin för syftet beskärda andel av Windowsoperativsystemet.

För det blev uppenbart att Nokias operativsystem Symbian inte gick att rädda, oavsett hur mycket suturer eller plåster man prydde liket med. Och Nokia valde då, i ett försök att dels

diversifiera sig men också troligtvis på sikt få en större del av den kaka som erbjöds dessa ekosystems ägare, att istället för Androidsystemet välja Windows Phone.

Ett samarbete som utannonserades av Steve Ballmer och Stephen Elop tillsammans 2011.

Kanske var det för sent.

Tåg hade missats.

Misstag begåtts.

Och för att koppla tillbaka till den fågelliknelse som förekom tidigare, så kan man säga som så att Nokia inte väcker någon ornitologs känslöyttring, men att det i den här kontexten är lämpligt att citera den konkursförvaltare som sa att "Gamar också är vackra fåglar."

2014 hade Nokia fallit än lägre – samarbetet med Microsoft bar inte frukt. Balanserandes vid ruinens brant sträckte Microsoft ut sin hand, och köpte bolaget för ett vrakpris.

Enligt legenden avslutade Stephen Elop sin presskonferens då uppköpet av Nokia och införlivandet av verksamheten i Microsoft utannonserades med orden: "We did nothing wrong, but somehow we failed", varpå övriga ledningen och styrelseordförande föll i tårar.

Det är enkelt att dra slutsatser av historien som berättats ovan. Men att herr Elop, som efter Microsofts införlivande av Nokia i sin verksamhet blev chef över mobiltelefondivisionen på Microsoft, inte var en trojansk häst, faller på sin egen orimlighet och tror ni mig inte så går detta lätt att verifiera. I en intervju med brittiska *The Guardian* sa han uttryckligen att det inte var så att Steve Ballmer planterade honom på Nokia för att Microsoft skulle kunna köpa bolaget.

Men något gott förde denna händelseutveckling till Finland – efter den händelseutveckling som beskrivits ovan blev det kosher att använda iPhone i Helsingfors.

De slapp det jävla Symbian.

Ett fruktansvärt operativsystem.

De dömda åren

Drömtågets räls för oss vidare till Maksim och Kimilias första möte. Vi ska lämna detaljerna utanför denna berättelse då de dels är irrelevanta, dels är ointressanta. Händelseförloppet kan förkortas till att Kimilia behövde skjuts och av en kedja händelser slumpade det sig så att Maksim, på grund av den skuld en ung man kan känna då han spillt ner en okänd kvinna med kebabsås vid ett gatukök, erbjöd henne en plats i sin bil.

Det var med irritation som Kimilia satte sig i passagerarsättet.

Hon trollade fram, våtservetter ur handväskan och gnuggade på den nedfläckade kavajen. "Jag ska till Lindhagensgatan."

Maksim vred om nyckeln och betraktade de blåa dreadsen som hamnat bredvid honom.

Kimilia gnuggade. "Faaan, vet du hur mycket den här kostar?"

Maksim slängde ytterligare en blick på henne. Försöket att dölja leendet misslyckades.

"Fattar du att jag ska ha en presentation snart?", Kimilia ville låta arg, men hon log hon med.

Kärlek börjar alltid med bråk sägs det ju.

Låt oss inte kalla det bråk.

Låt oss heller inte kalla det kärlek – utan att för den sakens skull helt avskriva dess värde.

Vi kan oavsett krasst konstatera att de från första stund av sitt umgänge intog den plats där merparten av deras umgänge skulle komma att äga rum.

Det klassrum i vilket hon skulle agera nestor.

Skylda från omvärlden av bilens chassi.

Maksim bakom ratten.

Kimilia i passagerarsätet.

Den gamla volvon.

"Jag tillbringade ett antal år i en källare. Jag spelade poker på nätet", sa Maksim.

Kimilia höll blicken framåt, som om hon manade på en vektors acceleration. "Det låter inte bra...", en tystnad uppstod. "Jag ska inte döma de där åren."

Maksim suckade. "Döm dem för fan. Döm dem hårt."

Kimilia drog ner solskyddet och applicerade blått läppstift med stöd av spegeln fäst på insidan av plastbiten som nu hängde mellan henne och solens strålar. "Hur många bord hade du uppe parallellt?"

Maksim tog ett andetag. "Har du spelat poker?"

Kimilia jämnade ut färgen på läpparna genom att gnugga dem mot varandra. "Du svarade inte på frågan. Poker är intressant därför att det precis som aktiemarknaden handlar om att gå mot strömmen och tro på det. Och ibland har man rätt hela tiden, fast timingen är fel. På 80-talet kom investeraren Ray Dalio på att Mexikos ekonomi var övervärderad och satsade

sina pengar på det. Mexikos ekonomi gick som tåget kommande år och till slut var han tvungen att stänga sina positioner, han hade inte likviditet nog att härda ut. Något år senare gick Mexikos ekonomi åt helvete. Han hade haft rätt hela tiden, men time:at det fel. Det slutade med konkurs”, Kimilia trummade på instrumentbrädan ovan handskfacket. “En pokerspelare kan uppleva mer volatilitet under en natt än vad en aktietrader gör under hela sin karriär. Hade du 8 uppe samtidigt?”

“Fem till sex bord parallellt hade jag, låga insatser. Men det säger inte så mycket. Det är inte antalet bord som är viktigt utan hur mycket plus man går, och det hela beror mycket på vilken ingång till pokern man har. Spelare som migrerade från StarCraft och andra reaktionsintensiva datorspel hade god simultanförmåga, spelare som migrerade från schack var ofta mer fokuserade på analysen. Poker är inte sådär glammigt som man tänker sig det utifrån. I den bästa av världar hade jag stått i en bar i Monaco. Och efter att ha lättat en oljeshejk och en rysk oligark på vad de anser vara fickpengar, skulle jag hänga i baren och dricka drinkar med skönheter. Vad säger mig ditt leende? Verkar det här lockande? Du ser i och för sig ut som en sådan som skulle kunna vara intresserad av tjejer?”

Kimilia bibehöll sitt ansiktsuttryck. “Är jag så ful?”

“Gay for pay?”, stavelserna sköts ut ur Maksim.

“Tila Tequila är en av det tidiga internets bortglömda hjältar. Det är lätt att avfärda henne och hennes värv efter de allt mer desperata tilltagen hon applicerade i sina försök att blåsa liv i den falnande flamma som var hennes berömmelse. Hon vek ut sig i Playboy – precis som den finländska klassiskt skolade violinisten Linda Lampenius – och var faktiskt innovativ sett till att hon lanserade något av en OnlyFans-variant långt innan konceptet var påkommet. Hon spann vidare på det hela och spelade in dokusåpor där hon skulle dejta både kvinnor och män, vilket var vågat på den tiden. Men allt eftersom att hon blev mer och mer irrelevant blev hennes drag... Hon kom ut som nazist, skrev på sina sociala media att hon ville göra reklam för herpes...”, Kimilia smackade med läpparna och fällde upp solskyddet. Det var en vacker dag, perfekt för att inleda en vacker vänskap.

Maksim tog tillfället att sticka emellan. “Vad har det här med din läggning att göra?”

“Jag tyr mig till den anglosaxiska skolan. Att kunna spela schack handlar aldrig om schack. Classics eller PPE på Cambridge utgör utmärkt gödsel för den jordmån som ska bli Investment Banker. Dessutom blir man som man umgås, vilket förklarar varför lärosätet är viktigare än ämnet man studerar.”

Maksim slängde ytterligare en blick på den medelålders kvinnan bredvid honom. Utseendet och vad som kom ur hennes mun skapade en perceptuell kakofoni. “Och du ser ut som du gör, därför?”

“Hur många av Linda Lampenius klasskamrater känner du till? Tror du hon var bäst i konservatoriet på att gnida tarm? Vet du hur mycket pengar den här har inbringat mig?” Kimilia stack ut sin tunga.

Piercingens topp reflekterade solens strålar.

Kimilia lät sin tunga regrediera från sin mycket kontemporära roll som galjonsfigur och fackla i mediabusets mörker till den del av kommunikationsapparaten som evolutionen slipat muskeln till att samspela i. “Lampenius förstod att fiolmusik framförd i underkläder skulle bli en succé, förutsatt att man hade det musikaliska batteri som krävs för att faktiskt spela. När man låtit det gå några år, så vips är man en feministisk ikon i tv-soffan. Folk har inget att prata om. Dessutom så minns ingen vad som står, ens på rubriker, de minns bara att man var med på rubriken.”

Väg avverkades.

Så också samtalsämnen.

“Mina föräldrar tänkte faktiskt kommersiellt. Det kommer att bli vanligare och vanligare att byta namn. Det är ju en del av ens varumärke. Men jag behöver inte göra det. Min pappa ville att jag skulle heta Kim och min mamma ville att jag skulle heta Emilia, så det blev en kombination. Jag är den enda i Sverige som heter det. Sväng in här.” Kimilia guidade Maksim till en glasbyggnad på Lindhagensgatan.

Hon steg ut ur bilen. Tittade på den fläckade kragen. “Jag får säga att det är det senaste i Sydkorea. Ge mig din telefon.”

Maksim räckte henne sin Nokia N95, hans sista knappteleson. Apples telefonlansering senare under det år som N95 släppts hade cementerat den sanning som gjorde gällande att operativsystemet Symbian var en obsolet mjukvarulösning som likt optiska media snart skulle komma att läggas på den soptipp av tekniska lösningar som körts om av konkurrerande system och produkter.

Kimilia slog på N95:ans fysiska sifferknappar och tryckte på knappen med en grön lur på. Den aktuella mobiltelefonmodellen skulle bli ihåkommen som en av de sista roliga telefonmodellerna, innan de alla produkterna strömlinjeformades till kala skärmar omfamnade av ramar – det enda konstexposé som homo urbanis behöver.

Det ljud från hennes handväska.

Att Kimilia redan då hade en iPhone stack ut.

Den kallades fortfarande för “Jesus Phone”, och den skulle likt den profet efter vilket den fått sitt smeknamn se till att Nokias marknadsandel på 50% av alla världens mobiltelefoner dalade till dess att det finska bolaget mötte det öde som beskrivits i föregående kapitel.

Han visste inte riktigt vad han hade väntat sig.

Definitivt inte att hon skulle begagna sig av telefonen med ett äpple på baksidan och 3G-uppkoppling för att ringa honom nästa dag.

Prioritera avtal

Febern tog Maksim vidare.

En man satt naken i ett sovrum omgiven av smutstvätt, lakan och kläder. Framför honom stod en dator från vilken avbildningar av flertalet nakna kroppar i rörelse och ljudet av stön strålade ut i rummet.

Med en hand, vars osäkerhet sade sitt om brist på medicinsk-kliniska erfarenheter, fördes en spruta mot den erigerade, oljeglansiga penis. Mannens lystmäte blev kortvarigt – och vi skall av hänsyn till såväl läsare som mig som författare inte i detalj skildra de bilder som Maksims medvetande genererade när denna händelse beskrevs – utan kort konstatera att jakten på lustans tillfredsställelse kom att bli mannens död.

Mannens sexuella preferens var att tillfredsställa sig själv utan att bli tillfredsställd. Och för att uppnå detta hade han injicerat det smärtstillande medlet bupivacain i sin penis, så att han skulle kunna ejakulera utan att förnimma känslan av det. Dessvärre penetrerade han en blodådra, vilket ledde till att han blev snuvad på en större konfekt än bara den orgasm han sett så mycket fram emot att gå miste om – han dog.

Maksim hade sprungit på historien om den onanerandes död i en akademisk artikel om bupivacainets bedövande verkan. I valet mellan en sann historia berättad med enbart symboler eller en fiktiv berättelse uttryckt i akademisk brödtext hamnade den här berättelsen någonstans mitt emellan de två polerna.

Det torftigt akademiska beskrev en historia som var så galen att den måste vara sann. Nabokov sa att "att kalla en berättelse sann är en förolämpning både mot sanningen och berättelsen i sig", och det må vara sant. Men så är också in vino veritas och den regel som gör gällande att verkligheten alltid överträffar dikten.

Kimilia nickade i M4:ans passagerarsäte åt Maksims fynd gällande de två huvudspåren Narrative och BUPOzE. Solglasögonen av 70-talsproportioner föll nästan av henne på grund av nackrörelsen hon gjorde för att uttrycka sin respekt till mannen som fallit offer för sin egen onanis död. "Det är en snårig bransch, minst sagt. Det finns många parametrar man inte förstår sig på som lekman. Som brukligt är inom medicinutveckling."

Maksim vred på ratten. "Så vad kan du bidra med där? Du har ju ingen erfarenhet av det?"

Ett lila leende tog plats på Kimilias läppar. "Det är inte så relevant egentligen, det relevanta är om bolaget kan bli en börsraket. Och det kanske det kan bli om jag är med på ett hörn."

"Inte du, men varumärket Kimilia?"

Kimilia tuggade tuggummi på det där otrevliga sättet – det lät. “Ett bolag och dess aktie är två skilda saker. Ett bolag kan vara välskött och således operativt bra, men ha en låg aktiekurs och vice versa. Jag kan ingenting om läkemedelsutveckling, och de regleringar som omfattar den branschen, men det kan ju inte 50 Cents morfar heller. Han skiter väl i läkemedlet, precis som att han väl skiter i kommunlagstiftningen, och handläggarna han tröttade ut för att få loss sina första pengar på den där skogen han tjatade till sig att få omvandlad till bebygglig mark.”

Valet mellan Narrative och BUPOzE hade föregåtts av långa överläggningar. Att Kimilia var tilltänkt som potentiell VD i vart och ett av bolagen var inte främst på grund av hennes utbildning eller erfarenhet.

“Det finns många som kan göra jobbet. Men få som kan göra jobbet har slickat en Game Boy på omslaget till Dagens industri”, triumferade Kimilia.

Maksim vände huvudet mot Kimilia. Placerade åter blicken på vägen. “Du har ju jobbat i tech hela tiden, är inte Narrative ett bättre alternativ? Deras kameraidé är konstig, men man förstår den i alla fall.”

Kimilia smattrade mot instrumentbrädan med en rosamålad nagel. “Känner du till Fussball?”

“Bordsfotboll?”

“Ja. Exakt. Det var tre killar som träffades på en fussballturnering och bestämde sig för att de ville starta en streamingtjänst för turneringarna. Så de byggde en tekniskt optimal plattform, som tyvärr inte genererade jättemycket trafik. Så då tittade de på vad folk ville streama och gjorde en pivot av bolaget. Det blev en hemsida som du garanterat känner till, oavsett om du vill erkänna det eller inte – Pornhub.”

“Och...?”

“Mitt varumärke går säkert att applicera för att få igång BUPOzE-aktien. Man kan anlita säljare för att sälja ett bolags tjänster, men aktien, den säljs bäst av VD själv. 50 Cents morfar sa ju själv att han skiter i bolaget. Att det var ett small cap-bolag av lämplig storlek som han kunde ta över för att sedan driva upp aktiekursen. Aktiekursen i sig blir ju som en minivaluta för vilken man kan köpa andra tillgångar av dårar som tror att en andel i något skitbolag är värt mer än de pengar deras egen verksamhet omsätter. Trots den gamla sanningen om att bra bolag betalar med pengar och dåliga med aktier. Dessutom kan man, om man lyckas få med småspararna på tåget och således får till en återkommande omsättning, sälja av skiten. Dumpa skiten på småspararna. Och sen springer man.”

Maksim harklade sig. “Förresten, det här tjänar ju inte vår nuvarande arbetsgivare. Att jag kollar upp för och nackdelar inför ditt eventuella nästa jobb?”

Tuggummibubblan såg apart ut snarare än porrig när den blåstes av en kvinna i de sena 40-plus och inte av en tonåring. "Det bästa med allt det här", Kimilia tog av sig sina solglasögon. "Det är att det är helt och hållet lagligt."

Den nya tuggummibubbla hon blåst upp sprack. Kaurtschuken landade runt munnen. "Det är kul att busa."

Kimilia prioriterade bland sina allianser.

Lika lojal mot sin omgivning som kapitalism är till konvenans.

En kommersiell och marknadsanpassad varelse utan heliga kor – beredd att anpassa sig och ansluta vilken siffra telemastoperatörerna än sätter framför det där G:et.

Vägska

Kimilia hade berättat att det finns en enklav i Silicon Valley som förespråkar microdosering av psykedeliska droger i arbetslivet. Den kemiskt öppnade hjärnan är inte bara mottaglig för intryck som går den vanliga fettklumpen förbi, men har också en förmåga att omfamna, och därmed förmedla – en amerikan hade inte ens skämts för att här direkt utan omsvep använda verbet "sälja" – storslagna idéer.

Maksim såg Kimilia i bilen.

Sminket.

De blåa rastflätorna.

"Förr i tiden, ja så sent som under IT-boomen på 90-talets slut, jobbade företag mycket mer slutet. Nuförtiden så jobbar de flesta enligt maximen att man alltid ska skämmas för sin MVP, Minimum Viable Product." Maksim lyssnade på passagerarsätets visdom med andakt.

Kimilia syntes ha öppnat en egen filial till den Livets hårda skola hon så högljutt gjort narr av. Maksim trodde sig utgöra hundra procent av den första klassens kohort.

Kimilia fällde ner solskyddet. Hon fixerade på spegeln och duttade med ena flätens ända mot munnen för att sedan låta blicken dyka ner i mobilen. "Resultaten för Narrative syns tydligt. De är ett SaaS-bolag, men de senaste åren har de haft en lönsamhet i nivå med ett konsultbolag."

"Och vad betyder det?", Maksims handskar gned mot ratten och genererade ett läte.

Kimilia skrattade. "Det går åt helvete. Konsultfällan är en term som beskriver att man lyckas sälja sin tid, för att därefter upptäckta att de begränsningar som omgärdar ens dödlighet, också inkräktar på ens möjligheter att tjäna pengar som levande. Som konsult lär man sig snabbt att de timmar man horar ut är en högst ändlig resurs. För den enskilde kan konsultförsäljning vara en god affär. De stora managementkonsultfirmorna, revisionsjättarna och advokatbyråerna är uppbyggda som ett pyramidspel. Först sliter man hund ett antal år – ens timmar säljs, dubbelfakturerings sker och man jobbar som fan – för att därefter transcendera från de närande till de tärande. Jag vet. Jag var ju på Big4."

Kimilia applicerade tyngd på titlarna som vore de en yxas hugg riktad mot ett träd.

"Vice President."

"Director."

"Manager."

"Partner."

Olika organisationer väljer att benämna denna korsning från de dödas sida av Styx strand till de levandes på olika sätt, men ofta så är det efter en fem år i köttkvarnen som förändringen sker. Alla dessa bolag har som gemensamt att de har en hiskeligt hög personalomsättning, varför de också som tidigare nämnts måste lägga så mycket resurser

på att marknadsföra sig till studenter. Men när förändringen väl sker, så sker den också snabbt – Excelen byts ut mot kundmöten, din sociala kompetens – en amerikan hade inte varit för fin för att, ursäkta franskan: “Cut the crap” och uttrycka det som din “förmåga att sälja” – är plötsligt viktigare än de tekniska kunskaper du har inom ditt gebit.

Du jobbar mindre.

Tjänar mer.

Nirvana.

Kimilia log mot Maksim och slickade sig om läpparna så tungsmycket för en sekund fann en symetrisk position vilandes i amorbågen. Hon hade kjo! den här dagen. Hennes händer sökte sig ner mellan lårens insida. Blixtlåset på handväskan öppnades och upp därifrån plockade hon upp ett exemplar av Narratives kameralösning. Den slipsnålsliknande tingesten var gjord i en ljusbeige plast. En lins tittade ut ur det billiga, får man förmoda, kinesiska höljet – som en benpipa sticker ut ur det mjuka omgivande köttet. “MVP. Minimum Viable Product. Man ska alltid skämmas över sin MVP, annars så jobbar man i onödan. Det där med att bygga klart grejerna och sedan ta in kapital, det gjorde man på 90-talet, och se hur deras IT-boom gick. Den här kameran. Nu är den omsluten av ful plast, och fungerar halvkasst. Men det är visionen vi ska sälja i det här läget. Den kommer att ta över världen. Se varje iteration av produkten som en ödla som ömsar skinn. Den här kameran. Narrative. Den är framtiden.”

“Kan den verkligen göra allt det den ska göra?”, sken Maksim upp.

“Den kan göra exakt det den tillverkas för att göra. Den kan tjäna oss pengar.”

Maksim sken upp. “Whatever you say, darling.”

Kimilia smekte håren på Maksims högerarm. “För att bli rik ska man sälja produkter, inte timmar eller tjänster. Jag orkar inte gå in på matten, men det är viktigt också att man väljer om man ska sälja stora kvantiteter till låga priser eller små kvantiteter till höga priser. Jag tror det var 2011 som Apple stod för 10 % av omsättningen av datorer i världen, men för 30% av vinsten. Något sådant är bara möjligt med ett bolag som säljer produkter, det vet Steve Ballmer med. Och därför ska vi välja Narrative och inte BUPOzE.”

Och så var det avgjort.

Den sjuke mannens enda ønskan

Vi nærmar oss nu slutet på denna andra, och för den här berättelsen sista, resan i Maksims undermedvetna. Matförgiftningens feber har tjänat oss väl på den här färden – vi har till och med fått ynnesten att besöka Finland för att lära oss om Hostile Takeovers – men tiden är kommen för mig att i egenskap av tågvärd säga till er alla att det är dags att plocka ihop era saker, för snart anländer vi till den här resans ändstation.

Det sprakar till i det interna högtalarsystemet, och jag tar mig ton. “Jag hoppas att ni är nöjda med den service jag erbjudit er och att ni kommer att vilja resa med mig igen, när tillfälle ges.”

Kimilia och Maksim satt i bilen.

Kimilia dolde tårarna med händerna. “Den persiska slynan. Jag trodde vi hade något speciellt. Han träffade henne när han rensade upp på något fintechbolag. Hon var tydligen VD:ns tjej. Han kallar henne för sin nymfett. Jag var bara en av dem. Uppenbarligen.”

Maksims grepp om hennes axlar hårdnade. “Du är inte bara en av dem. Du är hans mors barn.”

Kimilia la tyngd med huvudet mot Maksims högra axel. “Det var nymfett han brukade kalla mig. Efter Lolita.”

Hon slog mot instrumentbrädan.

På resande fot gör ett gott hotell mycket.

Termodynamikens lagar om att rörelse och energi alltid sprider sig i ett utrymme går att likna vid ett rum där det obönhörligen blir mer och mer stökigt till dess att man städar upp, varpå processen börjar om igen. I samma anda kan man likna hotellrummens perfektionism som bara går att finna i det sterilt opersonliga. Dramaturgiskt finns det förstås en stor vinst med att referera till hotellmiljöer när man vill ge sken av att något är lyxigt, rent och välordnat utan att slösa pappersmassa, bläck eller läsarens uppmärksamhet på miljöbeskrivningar. Lyxen av ett boende där ingen på riktigt bor.

Därför är det kanske inte heller en slump att det romantiska mötet mellan Molly och Case i Neuromancer äger rum i just ett hotellrum. En lyxens kontrast till den sovliga i den japanska staden Chibas slum som Case bebor innan dess att Molly och det entourage hon tillhör

skänker honom ett syfte genom en inbjudan till, den som narrativ motor klassiska, "sista stöten" som *Neuromancer* handlar om.

Life imitates art och allt det där, och feberyran förde, kanske naturligt nog nu när tåget nått sin ändstation, Maksim in på ett hotellrum med oförargligt grå heltäckningsmatta och en säng bäddad med tunga lakan. Han la sig där i sängen för att vila ut och vakna upp. Kanske förnimde hans undermedvetna av att matförgiftningen började lägga sig och att han nu strax skulle vara tillbaka i sitt kognitivt aktiva, arbetsföra jag.

Det ringde på dörren.

Maksim reste sig upp och gick de få steg som skilde sängen mellan hotellets tamburaktiga alkov. Han öppnade, och där stod Kimilia hårt sminkad på höga stilettklackar i en grön regnrock.

"Finns det rum för två här?", frågade hon.

Maksim backade från dörren.

Kimilia stängde dörren.

Tvingade genom att ta några steg framåt Maksim att sätta sig ner på sängen.

Hon öppnade regnrocken, det syntetiska materialet knarrade av fibrernas spänning.

Hennes kropp var iklädd lila spetsunderkläder som på ett välavvägt sätt matchade de blåslingade dreadsen.

Lät ytterplagget falla.

Metallstaven skänkte kyssen karaktär, om så bara vetskapen att den var där. De tog på varandra. Slickade. Hon klädde av honom hans kläder och la sig raklång på sängen. Han förde trosan åt sidan och penetrerade henne. Hennes kropp såg ut att prydas av en bläckfisk där huvudet låg i mitten av de långa dreadsen. De på spänst urammade bröstet lade sig som degklumpar för barnpizza över hennes överkropp. Autenticiteten i hennes sladdrande kött kontrasterade Maksims fasta kropp.

Hon skrek till.

Hytte mot honom.

Orgasmen tog sig uttryck i hennes skrattrynkor. Maksims lem uppfattade hennes bäckenbottens sammandragningar när han gick in och ut ur hennes rosa, blöta kött.

Sädesuttömningsmekanism satte igång.

Prostatanas sammandragningar.

Bäckenet.

Penisen expanderade och drog ihop sig om vartannat.

Maksims testiklar förvandlades från apelsiner till russin då kärlekssaften kramades ur dem.

Fredag

Åter till vår verklighet

“Kimilia...”, kom Maksim på sig själv att mumla.

Tre dagar utan kontakt med omvärlden – den där SOS-signalen han sänt ut om natten i ett tillstånd av töcken, undantaget – hade passerat. Och i vilket tillstånd befann sig då vår hjälte Maksim nu när tågresan har nått sin slutstation och drömmolnens psykedelika, tillika febern, har skingrats?

Svag? Ja.

Uttorkad? Ja.

Illamåendet, då? Det var, till synes, överspelat.

Maksim stängde ögonen och föll tillbaka in i drömlandet med Kimilia. Det var vått i kalsongerna. Febern härrörde till kebaben, som förövrigt var så god att den fick det att vattnas i munnen på honom även nu efter matförgiftningen. Men oavsett hans fäbless för den osunda maten, och det begär som den trots de olyckliga omständigheterna än väckte hos honom så var det säkert den där finniga ynglingen på Carnegie som smittat honom med kåtklådan... “Acneanalytikern”.

Maksim tog sig för pannan.

Den var fortfarande slät.

Han pustade ut.

De rangliga benen tog honom till badrummet.

Maksim satte i sina linser.

Varde världen.

Telefonen vittnade om ett antal samtal och meddelanden, varav han ignorerat somliga – och sovit igenom andra. Ett namn saknades dock på listan av anställda och andra för den stundande transaktionen berörda – Kimilia.

Maksim ringde Kimilia.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Efter tre dagar i feberns grepp syntes honom det korrekta stället att sätta ner spaden och påbörja dagens grävande vara mailkorgen. Kimilia hade vid något tillfälle berättat för honom att en stor fördel med att jobba i Silicon Valley var tidszonen. Eftersom de ligger efter så gott som alla andra så hinner problem lösa sig i ens frånvaro medan man sover. Man vaknar upp till en mailkorg med diskussioner och beslut som tagits, presentationer av lösningsförslag

från asiatiska och europeiska ingenjörer att ta ställning till. Man ska inte heller, i denna tid då förmågan till djupkoncentration har slaktats av den sociala medians dopaminöversköljande verkan, underskatta att man som Silicon Valleybo också av geografins belägenhet välsignas med en vampyrlik dygnsrytm – att vara vaken när resten av världen sover ger en, sett till stadens globala avtryck ekonomiskt-tekniskt-socialt, uppenbarligen möjlighet till arbetsro under flitens lampa. Kanske är det som så att det faktum att tömmarna hålls bakifrån vagnen – och inte av hästen självt – som tvingar Silicon Valley att tänka strategiskt. Att de för att hålla styrkursen tvingas höja blicken och insupa hela vägen då de från den position de befinner sig i inte har möjlighet att som en annan arbetshäst sänka blicken och försvinna i vart gruskorn som ligger på sniskan längs med vägen.

Maksim hade förvisso inte lyxen att jobba på USA:s västkust, men det fanns fortfarande möjlighet att försöka att till fullo utnyttja den arla morgon som ännu bredde ut sig i staden. En snabb inventering av inkorgen gjorde gällande ett antal saker gällande den kapitalrunda för vilken ansvaret hade landat på Maksims axlar.

Några av investerarna från i måndags, ni minns de där skalliga på skärmen innan Maksim spydde, hade visat intresse sett till avsändarnas namn och då särdeles domäner. Men de satt, i och med de regleringar som omgärdar statliga investerare, fast i regelverk som omöjliggjorde för dem att ta större bitar. Därför var det en lättnad att Patricia Industries visade intresse för att agera ankarinvesterare – det vill säga köpa in sig på en stor bit av bolaget och genom detta också signalera till övriga intressenter att den akuta finansiella oron mojnät. Och detta trots att detta beslut "innebär ett avsteg från de principer som allt som oftast omgärdar våra investeringar, men att vi i detta fall ser att Narrative sitter på en del nyckelteknologier som kan komma att nyttjas i de olika koncernbolagen", som Patricias juniora analytiker Erik Pilsvärd skrev.

Maksim gjorde allt det där som är så tråkigt och rutinartat att det enligt Hitchcock skall beskäras från historien.

Satte sig i BMW M4:n.

Han tittade på suterränghuset, i vilket han hyrde undervåningen.

Vred om nyckeln.

Kopplade in sin mobiltelefon i bilen.

"Ring Kimilia", sa Maksim.

"Ringer Kimilia", AI-rösten hade en provocerande hurtig ton.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Digitaluret på instrumentbrädan skvallrade förvisso om att klockan var innan åtta, men... Kimilia svarade alltid. Den lättvindiga värderingen av hennes tid, ja underkastelsen av den i förhållande till titeln hon innehade, var hennes signum.

Maksim mötte upp sin medarbetare i Frihamnen.

“Det har varit kaotiskt att jobba utan dig och K, men vi har gjort vårt bästa. Du kan se de estimat och scenarion som vi skissat på. Klockan är innan åtta, börserna öppnar nio. Vi kan få ut ett pressmeddelande innan dess. Jag tog mig friheten att förbereda några av dem igår. Nu när K är borta så antar jag att det är du som ska okeja dem.”

Maksim rusade genom lobbyn, kastade ett öga mot displayen i lobbyn på vilken aktiekursen stod. “Har jag någon support?”

“Du tar kontakten med Carnegie framgent.”

Aktiekursen var pressad, vilket var förståeligt med tanke på den situation som bolaget befann sig i. Och detta bemöttes sakligt i det pressmeddelande som nu förbereddes för att skickas ut – i vilket det sades att “Patricia Industries, med sin koppling till Investorsfären, utgör den perfekta långsiktiga partnern och en för övriga intressenter förtroendeingivande ankarinvestorerare...”

Förhoppningsvis kunde detta gjuta olja på vågorna, men det gick inte att skicka ut ännu. Än var inget signerat, och därför skulle aktiekursen förmodligen falla än mer när klockan slog nio. Maksim tog istället tillfället i akt att kontakta övriga investerare som visat intresse för att delta i emissionen och lugnade dem genom att säga att en respekterad, stor investerare visat intresse för att delta och att de skulle... och i mitten av denna process lyste mobiltelefonen upp: Kimilia.

“Hur är det?”, frågade Maksim.

Kimilia rosslade. “Jag sjunker.”

“Vad innebär det i mer konkreta termer, kan du specificera?”, sa Maksim.

Tystnaden talade sitt tydliga språk.

“Jag...”, Kimilia drog ut på a:et i det personliga pronomen som ligger var människa närmast. Hon svalde. “Jag mår inte bra.”

“Jag hör det. Har du ätit? Druckit?”

“Jag måste vila. Jag talade med styrelsen. De vill ha bort mig. Jag är hos ägarna nu, och de pressar mig”, gråten bröt igenom.

Maksim la an en paternalisk röst. “Var är du?”

“Jag är på toaletten hos Patricia. De kör med mig”, lät Kimilia ut med dämpad röst.

“Jag menar rent fysiskt? Geografiskt?”

Kimilia drog in luft. "Arsenalsgatan. Bredvid Bukowskis auktionshus, typ."

"Ska jag komma dit?"

"Nej. Men tack för att jag fick prata."

Maksim log. "Alltid. Finns det något jag kan göra för dig?"

Kimilia samlade sig. "Du kan inte göra något för mig ens som tjänstefolk. Men tack, tack för allt."

En resa söderut

Med kisande ögon loggade Maksim in på sin aktiedepå.

När aktiekurser imploderar brukar småsparare ibland försöka köpa på sig. Fenomenet kallas för att "fånga en fallande kniv", och brukar sällan bli en bra affär. I sin bevakningslista såg han Investor som en av vinnarna. Det verkade vara en naturlag att deras aktiekurs alltid nådde nya höjder i det som skinnntorra aktieanalytiker benämnde som "resan mot norr".

Högst upp – eller är "längst ner" en mer korrekt benämning – på förlorarlistan de senaste tre månaderna återfanns Narrative, och faktiskt också BUPOzE – en extra kontroll av de bolag han följde visade att också Nokia var utbombat. Allt verkade med andra ord vara som vanligt på aktiemarknaden.

Maksim ringde Acneanalytikern på Carnegie.

Tut.

Tut.

Tut.

Tut.

Skrammel. "Jag jobbade till 4 i natt, vad är det?"

Narrative betalade allt för höga arvoden till Carnegie för det här bemötandet. "Jävla kastratsångare. Vad är det som händer?"

"Vem är det?", utbrast den ljusa rösten.

"Maksim Petrov."

Tystnad.

"Från Narrative", la Maksim till. Kimilia hade lärt honom att ett effektivt sätt att visa på en människas obetydlighet var att ge denne en namnskytt, och om man verkligen ville göra ner personen skulle man särskilt vinnlägga sig om att skriva ut dennes titel på densamma.

I bakgrunden av Carnegieanalytikern hördes en espressokvarns malande. En klunk. Och så var strupen nog fuktad av psykedelisk olja att låta undslippa sig kvitter. "Ah, ja. Jag talade med Kimilia senast igår. Jag trodde hon var er primära kontakt med oss. Att det låg på VD:s bord."

Maksim dröjde med svaret.

Den drog ut på sig, och tog plats i tidsrummet.

Tystnaden.

Och så kom fågelsången igång: "Det som hände var att Patricia ju skulle in som ankarinvestorare. Vi har faktiskt aldrig varit med om något liknande. Det skedde under sekretess, vilket i de här sammanhangen betyder att de som behövde veta det fick veta det, även om det inte explicit kommunicerades via pressmeddelanden eller andra officiella

kanaler. Det verkade lugna marknaden, att den värsta likviditetskrisen var över och att bolaget överlevnad var säkrad på såväl kort som lång sikt. Jag menar. Patricia Industries är ju Investor och inget kan vara mer förtroendeingivande än att Wallenberg med sitt generationsöverbryggande 'verka utan att synas' lade sin välsignelse över verksamheten. Men så..."

Maksims knogar vitnade kring mobiltelefonen. "Vad hände?"

"De fann oegentligheter i bokföringen. Eller det var vad de sa i alla fall. Vi har inte sett de här sakerna. Och ärligt talat så finns de inte. Er bokföring är i ordning. Kimilia är ju CFO i grunden", sa analytikern.

"Då var de väl bara att peka på det?", röt Maksim.

Något skramlade till i bakgrunden. "Vi gjorde det."

"Men?", replikerade Maksim.

Tystnad.

Återigen.

Och den här gången återtogs sången inte i en lägre tonart – dit nådde inte ynglingens omogna stämband – men med en lägre volym. "De hittade på fel. Nu säger jag för mycket. Men det handlar inte om er, det handlar om dem, och att ni sitter i en så volatil situation. Patricia var den arm ni höll i där ni dinglade ner för klippkanten, och så kastade de ner er, släppte greppet..."

Maksim gjorde misstaget att avbryta den han intervjuade. "Men då är det väl för fan bara att påpeka det. Att de ingått avtal om att göra den här transaktionen. Deras trovärdighet står på spel."

Analytikern svalde. "Vi kan gå i strid med dem. Men vad tjänar vi på det? Skadan för bolaget Narrative är redan skedd, er aktiekurs är utbombad. Ni är ett lik av vad ni en gång var. Sista raden, EBIT. Den är skit. Då är det egalt om er VD ser ut som en Alien eller Linda Lampenius. Ingen bryr sig."

"Men det finns ett rätt och ett fel." Maksim hörde sitt ynkliga själv.

"Den enda som kommer att tjäna något på ett ordkrig mellan Investor och Carnegie är Dagens industri. Det är skillnad på att ha rätt och att få rätt, som min advokatvän brukar säga. Du kan ringa och prata med Patricia själv, om du är så kompetent. Det är ju inte heller ditt företag..."

"Du kan säga åt din kuksugande juristhora att hålla käften." Maksim drog in luft i lungorna för att ge lämplig skjuts åt de delvis slaviska könsord som ilskan skulle använda för att göras gällande likt toner på ett blåsinstrument.

Klick.

Samtalet.

Avslutat.

Et tu, Brute?

Otvagna händer

Det blir allt som oftast blodiga händer när småsparare ska falla fångande knivar.

Det fanns ingen botten för Narratives aktiekurs den här fredagen.

Detta var motsatsen till den resa mot norr som haussades på aktiespararforumen.

De investerare som Maksim varit i kontakt med mötte honom med kalla handen. Det gick inte att stoppa in pengar i detta nu, "det var alldeles för hög riskprofil att gå in i", och det var ju tråkigt att den "anonyma ankarinvesteraren dragit sig ur så här i sista stund".

Den sjuke mannens enda önskan var uppfylld – Maksim fick behålla maten – men detta var till föga tröst, ja, glömt, nu när hälsan var honom åter.

Klockan slog 17:00.

Börsen stängde.

Maksim gick in på sin aktiedepå och betraktade slakten av Narrative.

Det molade i benen.

Ett bra pressmeddelande hade eventuellt kunnat stävja marknadens uppfattning om bolaget och lagt en god grogrund för nästkommande veckas börsöppning. Det första steget för att skapa ett bra pressmeddelande är dock att man har något bra att berätta, och de goda nyheterna lyste med sin frånvaro.

Maksim hade inte tillgång till finanssiffrorna i realtid, och även om han haft resultaträkningen framför sig var det osäkert om han hade kunnat tolka den korrekt, men även små grytor har som bekant öron och av det som Maksim hört stod Narrative nu efter den misslyckade nyemissionen inför akut likviditetsbrist och konkurs.

Kanariefågeln i gruvan hade tystnat.

Maksim satte sig i bilen.

Han ringde Kimilia.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Han la i backen.

Tryckte ner gasen.

Stannade.

La automatspaken i Drive.

I backspegeln tornade Narratives kontorsbyggnad upp sig.

Han tryckte ner gaspedalen.

Åkte hem.

Fyllan löser inga problem, men när man mår dåligt så kan en paus från misären vara nog så värdefull. Och denna paus kan komma i ett antal olika skepnader, varav en är sömnen.

John Blund knackade på.

Och Maksim välkomnade honom.

Med sig hade John Blund en drömbehållare vars lock han skruvade upp, och ut i luften och in genom Maksims öra letade sig en air av minnen från möten till vilka han burit Kimilias väskor, tagit hennes anteckningar och framförallt – lyssnat.

Lördag

...hade lett Maksim in i ett av mötena som Kimilia och Maksim haft med BUPOzE:s storägare, innan det slutgiltiga valet att hoppa på Narrative var taget. BUPOzE:s VD, mellan Kimilias och Maksims skål och vägg refererad till som 50 Cents morfar, och Kimilia hade båda varit rörande överens om att det är stor skillnad på en aktie och ett bolag, att ett bolag inte är dess aktie och att aktiens värde inte nödvändigtvis heller representerar bolaget på ett rättvist sätt. Kanske var det ett tecken på att man var vuxen, drömmarnas antagonisterna var människor av kött och blod – inte eldsprutande drakar – och de disneyaktiga slotten i neuschwansteinstil hade fått ge vika för de sterila kontorsrum designade för att påminna om ingenting som den urbana människan tillbringade så mycket tid i under det 21:a århundradet. Men ska man tro oneirologins förklaring till drömmarnas existens var det ju också i sådana miljöer som livets verkliga kamp utspelade sig.

I mitten av rummet fanns en glasskiva till bord.

En bärbar dator återfanns uppå den.

Tre vuxna barn fixerade på dess skärm.

50 Cents morfar bytte från en presentationsbild föreställande den kliniska provningsprocess som varje läkemedel måste gå igenom till en graf som visade hur aktien rört sig neråt sedan den punkt då han klivit in som huvudägare i bolaget – en tidspunkt som markerades med en röd pil ett halvår tidigare. "Oss emellan, det här med att min mamma dog i cancer. Att jag gör det här för att hjälpa andra med smärtstillande. Det är en bonus. Men vad vi arbetar med..."

Kimilia nickade. "We're in the business of doing business", hon smattrade med fingrarna mot glasskivan. Hennes naglar var omväxlande röda, och blåa med vita stjärnor på. Hennes läppstift var dollargrönt dagen till ära – precis som sminket varit på de skådespelerskor som agerat framför kameror som bara var kapabla att fånga en svartvit avbildning av det som ställdes framför dem att fånga på de antika filmrullarna. Mediets begränsningar gjorde gällande att det gröna sminket gestaltade blodröda läppar och rouge mer övertygande än det röda sminket gjorde. Konsten och populärkulturen har alltid formats av den teknik som omgärdat den – Fantomen skulle vara lila men blev blå på grund av tryckpressarnas begränsningar. Färg är uppenbarligen en lika laddad fråga i fiktionen som i verkligheten.

50 Cents morfar log. "That's my girl."

"American. Är det det nya svarta?", sköt Maksim in.

50 Cents morfar nickade mot skärmen framför dem. "Det är som ni vet tjuvigt med de här tekniska provningarna, men oavsett det så tror jag att det finns mycket att göra. Det här handlar inte om att utveckla läkemedel. Det här handlar om att tjäna pengar. Det finns så mycket vi kan göra med aktien."

Kimilia slickade sig om läpparna. "Du tänker att vi ska göra magi med kursen? Göra om det till en memeaktie?"

"Du vore perfekt för att axla det", sa 50 Cents morfar. "Du har erfarenheten som gör att det inte går att förminska dig. I kombination med din image", han sträckte ut sin tunga och lät de ljusrosa slemhinnorna kontrastera hans mörka hud. "Det vore perfekt. Jag är ju självlärd. Fick loss pengar av de där tomtorna."

Kimilia log. "Jag förstår vart du vill komma. För att bära den här aktien", konstpaus. "Så behövs rätt stämpel på rätt diplom. Och det är andra meriter än vad som krävs för att få igenom läkemedlet genom de kliniska prövningarna. Man kan splitta aktien, det vore det första. Det är värdelöst egentligen men småspararna är ju idioter. De tror att aktiekursen faktiskt är prislappen, och inte P/E-talet eller substansvärdet som ju speglar värderingen. Frimärkesaktier eller penny stocks kallas det ju av en anledning. Det är ju ett trick gammalt som gatan. Småspararna älskar att äga många aktier, som om det vore något bra, och då kan man få in en ägarspridning. Med stor freefloat, det vill säga att aktierna sitter på många olika ägares händer, det öppnar upp för möjligheter. Får man upp omsättningen i aktien så kan man dessutom använda den till att köpa andra bolag eller andra patent, fabriker. Det blir som att kontrollera en valuta", Kimilia tittade 50 Cents morfar i ögonen. "Eller så bara dumpar man det på småspararna och springer. Cashar ut."

50 Cents morfar fnös till. "Detta är stark tobak!"

"Vi kan ställa ut obligationer, warranter och grejer. När, jag tror det var Warren Buffet blev ombedd att nämna vilka finansiella instrument och produkter som varit konsumenten till gagn de senaste 100 åren så svarade han 'Bankomaten'. Det går att kapitalisera på. Vilken snickare vet ens vad ett strike-price är, liksom?!"

"Ett av de största misstagen som företagare gör när de ska starta eget är att man tar till exempel två säljare eller två programmerare, ja två med samma gebit och så ska de samarbeta. Många av de konflikter som briserar på arbetsplatser handlar i grund och botten om att man trampar in på varandras kompetensområden. Det är svårt för en programmerare att ha åsikter om hur en finanschef ska utföra sina arbetsuppgifter, till exempel, och vice versa", hade Kimilia sagt till Maksim i framsätet på BMW M4:n.

Kimilia och 50 Cents morfar talade samma grekiska.

Samma skrot och korn.

Och även om regeln om att det är bättre som programmerare att hitta en säljare att slå sig ihop med än en annan tekniker gör gällande att magnetens plussida söker sig till

minussidans dito så var det för 50 Cents morfar och Kimilia inte negativt att de uppenbarligen satt på mången volymenhet av den resurs som kallas moralisk flexibilitet.

Efter mötet med BUPOzE gick Maksim och Kimilia in i BMW M4:n.

Den slöt dem från omvärlden.

Maksim rullade ut fordonet.

Kimilia plockade med sitt läppstift. "Jag kan jobba med honom. Och jag tror på aktien, vad vi kan göra där."

"Men...", Maksim drog ut på bindeordets enda vokal.

Kimilia log. "Men det är för mycket risker. Man kan förvisso pumpa aktien och göra det till en snackis, du vet själv hur min påverkan på Narratives kurs har varit. Alla vill investera i en kvinna som är framåt, och som dessutom talar finansiska som en riktig karl."

Maksim sneglade mot henne. "Men..."

"Men det operativa. Det här med att man sitter fast i fasstudier för att få läkemedlet godkänt med alla regleringar som omgärdar det. Det är inte lika enkelt som Narrative. Dessutom finns det problematik med det här långsiktigt eftersom det efter 20 år blir generica av läkemedel. När patentet går ut så får andra börja tillverka det, och det slår hårt mot lönsamheten", Kimilia suckade.

"Men om 20 år. Jag har inte ens jobbat i tio år", sa Maksim.

En av dreadsen hade letat sig ner över hennes kavaj. Hon tog tag den grönslingade tentakeln och stoppade den i munnen. "Det här är liksom ett andra liv, vi måste bort därifrån vi är nu. Du vet hur jag känner kring min tilldelning i optionspaketet, vi måste vidare. Och det här är... Vad är det man kallar det i Super Pokémon? Ett extraliv?"

Morgondagens nyheter

Maksim vaknade upp.

Det där mötet med 50 Cents morfar som han drömt om hade inte lett till något. Bevisligen hade Kimilia valt en annan väg för dem att vandra. Det hade blivit Narrative, inte BUPOzE. Kimilia gjorde gärna gällande att hon spelade ett högt spel, men i fråga om att ge sig in i medtech hade hon avvaktat med motiveringen att "Ett patent håller bara tjugo år, och sedan när det fallit till att det är allmängods, då kommer generikaläkemedeln in i bilden. Vinstmarginalen äts upp av den plötsligt uppenbarade konkurrensen. Det är inte långsiktigt hållbart."

Maksim tog sig bort till toaletten.

Han satte i sina linser.

Varde världen.

Espressomaskinen malde bönorna. Kalenderapplikationen i telefonen utlovade en späckad lördag i mötesrum.

"Det är inte ditt bolag", ekade Acneanalytikern på Carnegies röst. Det fanns inte tid att reflektera över vad den där fjollan tyckte för något. Espresso är enligt somliga inte en dryck gjord för njutning. I sin kompakta pressade form av koffeinkoncentration är espresson ett ingenjörsmässigt optimalt sätt att få i sig den psykotiska javan i vätskeform. Vän av ordning skulle säkerligen påpeka att pillerformen kan erbjuda bättre effekt med mindre pyssel. Men så var inte Maksim någon ingenjör, så som han heller inte var en finanschef.

Han strök en skjorta.

Knäppte sin kostym.

Satte sig på sängkanten med datorn i knät. Excelblad, presentationer och ett flertal obsoleta utkast till pressmeddelanden bytte plats på skärmen framför vilken Maksim placerat sin lekamen. De många åren tillsammans med Kimilia bevisade, åtminstone i detta fall, om än inget annat att en kunskapsmässig osmos inte var helt möjlig att uppnå enbart med intensiv samvaro över tid. En metafor där tiden, som står i relation till det ingenjörsmässiga ickesjäsbeaktande synsättet på människan som gör gällande att våra beteenden inte är mer än en kombination av elektriska impulser som färdas via våra hjärnors synapser, är att betrakta som en elektronisk ledare för den mänskliga erfarenheten. De kunskapsmässiga grunderna som skulle möjliggöra för honom att själv hoppa in i en finansvalps kläder fullt ut saknades honom, dock. Där hade Acneanalytikern med sina fina diplom en klar fördel, men Maksim var en man som gjorde.

En utförare.

Exekverare.

Det var det som skilde honom och Acneanalytikern åt. Och nu skulle han ta saken i egna händer. Kavla upp ärmarna som män före honom i historien så många gånger gjort för att sätta bollen i rullning. Bolaget behövde kapital, och han skulle inte svika det. Detta var förvisso en ny situation men han tyckte sig se hur hela hans liv byggt upp till denna situation på det sätt som en dramaturgisk kurva i en berättelse närmar sig sitt klimax.

Han stängde locket på datorn.

Gick ut till bilen.

Satte sig bakom ratten.

Placerade automatspaken i Drive.

Gasade.

Det var helgdag.

På grund av att det var helgdag var trafiksituationen lugn.

Kimilia låg förmodligen i en säng. Fångad i ett katatoniskt tillstånd. Det fanns goda skäl att befara att det stressmigrän som omgärdade hennes synfälts ytterkanter med svarta prickar under hård arbetsbelastning var i full och vild sjögång.

Fantasin dristade sig till att Maksim åkte upp till villan i Lidingö och knackade på dörren. Hon skulle öppna i morgonrock. Utan såväl smink som sömn och nagelfaren av den duktiga flickans tendens att likt en japansk samurai applicera den socialt kontrollerande hederskulturen inåt, rikta harakirisvärdets uppslitande hugg mot själva själens existensberättigande. Han såg solen vila på Globen. Den vita karossen på BMW M4:n kompletterade hans bild av sig själv som den vite riddaren perfekt. Hur han sladdade upp på avfarten utanför hennes hus och sa: "Jag har löst det. Finansieringen. Vi flyter. Nu har vi nog med kapital för att ta oss till lönsamhet."

Och hon skulle le och släppa in honom.

Han åkte in i tunneln mot city, solskenet byttes ut mot gula lampor.

Och med det slocknade fantasins belysning.

Tryck Enter för att utföra kommandot

Oavsett Kimilias avantgardistiska utseende så var hon i grunden upplärd i finansavdelningens hantverk: bokföring – debet och kredit. Den gamla sanningen lyder ju att säljarna alltid vill sänka priset, marknadschefen alltid vill ha högre budget och att finanschefen alltid vill sparka 10% av personalstyrkan. I ett gebit som består av de två räknesätten plus och minus där slutmålet är att antalet plus skall överstiga antalet minus i slutet av varje år är det lätt förstå varför finansdirektören, från den utsikt som bjuds från dennes allt som oftast verksamhetsfrånskilda arbetsrum, vill skära och tälja i den pinne som består av den operativa personalstyrkan till dess att bara faktureringen återstår.

Det handlar om försiktighet.

Att resa med lätt baggage.

Och därigenom kom även ett väl utvecklat redundanstänk, för bakom den i media omsjungna Börs-VD:n tillika den starka ensamstående modern till två barn, bakom sminket, dreadsen och tungstaven fanns en osäker liten flicka som ville vara pappa till lags, vem pappa nu var – på grund av dennes tidiga död kunde hon inte riktigt minnas.

Prestation var viktigt.

Säkerhet likaså.

En sjunkande aktiekurs korrelerad 1:1 till värdet av en själv.

På grund av dessa karaktärsdrag hos Kimilia hade också hon, i ett hopp att bli ihåggkommen, alltid flera planer och "Pokémon extraliv" på gång samtidigt. Denna säkerhetsåtgärd för att hennes produktivitet skulle skvimpa över på veckorna som skulle följa hennes eventuella död, och således inte helt dra hennes namn i smutsen på grund av denna obelägenhet att vandra över till andra sidan som ju faktiskt kommer att drabba alla, och därför av alla rationellt tänkande människor borde planeras inför. I förekommande fall innebar detta att Kimilia – med sin kvinnliga charm, alternativt list om man är på det humöret – hade planerat för det fall att kapitalrundan inte skulle stängas. Maksim hade fortfarande tillgång till hennes kalender och kunde i den se en sträng möten med potentiella investerare som fortfarande var aktuella, som följd av veckans misslyckade pengajakt.

Det var förvisso lördag.

Men Narrative befann sig på randen till konkurs, och "Money is a bitch that never sleeps" och allt det där.

Maksim parkerade bilen på Sibyllegatan.

Han ringde den första investeraren. Efter det att Nokia mer eller mindre la ner, och hela historien med Microsofts uppköp, så blev Finland fyllt av ingenjörer som hade massor av tid på sina händer. Detta utgjorde grunden till det startupmecka som Finland skulle komma att bli, och den VC-fond som Maksim nu skulle träffa var resultatet av just den här utvecklingen.

Kontoret var...

Kalt.

Sterilt.

Två mumintroll med för mycket pengar i fickorna satt på andra sidan och nickade.

Maksim visade upp pitchpresentationen på projektorn som var monterad i taket.

“Går det att aktivera utvecklingskostnaderna på något sätt?”, sköt det ena mumintrollet in.

Det andra nickade.

Maksim log – precis som man säger åt kundservicepersonal att göra. “Kan du specificera?”

Det andra mumintrollet nickade.

Hypnotiskt.

Som en gungstol.

Så tog han sig ton. “Vi ser ert resultat på EBITDA-nivå, men hur mycket av det ramlar ner därifrån till EBIT-nivån, det är det som är frågan.”

Leendet spred sig över Maksims slaviska ansikte som på en mimartist. “Det där är en bokföringsteknisk fråga. Låt mig återkomma.”

“Vi ska nog också återkomma”, svarade det första mumintrollet.

Det andra mumintrollet nickade.

Trots sina bristande kunskaper i muminspråket klarade Maksim av att översätta budskapet till all den svenska han behärskade.

Fuck you.

Voi vittu.

Idi na huj, bljat’.

Skölj och återupprepa, som det står på schampoflaskan.

Lördagens gatlopp mellan de på förhand inplanerade mötena fortsatte.

De kala mötesrummen avlöste varandra.

Money är förvisso a bitch that never sleeps – räntan vilar aldrig – men vilar gör de som representerar statliga institutionella investerare som i samma land som lät skriva in sovjetliknande doktriner som Lagen om anställningsskydd i processen av att land av lag bygga, satt på stora summor att förvalta.

Så även de excentriska investerarna.

Samma presentation.

Spontana – jag ber er, kära läsare, att sätta ordet inom citationstecken – skämt från Maksims sida.

Och vid slutet av dagen tvingades han konstatera att han kammat hem noll och inget. Narrative skulle inte finnas kvar länge till om han inte fick tag på Kimilia, Acneanalytikern hade ju som bekant redan bekant färg i frågan om var han stod.

Maksim ringde.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Söndag

“I. Love. This. Company!”

Kimilia hade inte varit sen att peka på såväl ironin som det symptomatiska i att hon visade den där galna filmen på Steve Ballmers väckelsetal från San Francisco på en iPhone – och inte på en Nokia. Det sömndruckna tillstånd Maksim befann sig i förstärkte den mytologiska glans som omgett Kimilias berättelser om näringslivet.

Och likt i Aesops fabler fanns också i dessa anekdoter generella sanningar och betraktelser att leva efter bortom de talande djuren.

Maksim fick hålla upp dagens första kaffekopp, och såg ut över köket. Pappren låg huller om buller på köksbordet. Blocket med den vinröda Carnegie-loggan där längst ner som hånlog mot honom. Acneanalytiker, vilken fitta – inte bra till något. Maksim tog en klunk av kaffet. Ögonen rörde sig uppåt över pappret. Finansförkortningarna kontrasterades av den anorektiska hästen och dess rävkompis. Maksim följde pratbubblan som blivit ritad så den sträckte sig från strecken som han antog skulle föreställa hästens mulle till att omringa “Pa” och därunder, utanför de darriga streck som formade pratbubblans konturer, stod ett telefonnummer.

Acneanalytikerns “Du får väl ringa Patricia själv?!” ekade i Maksims huvud.

Maksim tog upp sin iPhone.

Slog numret.

Grön lur.

Tut.

Tut.

Tut.

På andra sidan telefonlinjen tog en ljus mansröst sig ton. “Hej, du har kommit till Patricia Industries.”

Maksim var tyst.

“Hallå...”, en harkling. “Är det någon där?”

Maksim nickade mot hästen och räven på pappret. “Hej, jag heter Maksim Petrov och arbetar nära Kimilia Swahn på Narrative, eller Narrativ som det ska heta framöver. Kimilia är sjuk och jag förstår att det är söndag, men...”

Mansrösten avbröt Maksim. “Det är okej. De som är ansvariga för transaktionen är här.”

Maksim formade ett leende. “‘Money is a bitch that never sleeps’, och allt det där?”

Tystnad.

“Jag sätter dig på paus, vänta.”

...

En minut passerade.

Det rasslade i telefonhögtalaren. "Du kan komma hit. Arsenalsgatan 8. Det är bara att ringa på."

Samtalet avslutades.

Maksim strök en vit skjorta.

Över den drog han på sin finkostym.

Det fick bli en sober slips i ljusblått.

Allt det som Kimilia berättat om Wallenbergsfamiljens maktbolag Investor och dess inflytande över svenskt näringsliv fyllde tanken på att stiga in i detta maktcentrums katedral Maksim med andakt – även om han steg in med en musköt riktad mot ryggen och, vad det verkade, inte ens genom omvändelse under galgen skulle förmå att förändra sakernas tillstånd.

Resa till näringslivets ände

Maksim hoppade in i bilen.

Tändningen skänkte honom tillfredsställelse.

Ett primatiskt grepp om ratten.

Automatspaken i Reverse.

Han slängde en blick mot passagerarsätet.

Ringde Kimilia.

Inget svar.

Det var tomt utan henne. Och även om han själv var medveten om att det var en barnslig fantasi – Freud har säkert sagt något om att ens föräldrar är ens gudar i egenskap av ens skapare, men det orkar jag inte kolla upp – så kunde han inte skaka av sig känslan att allt skulle lösa sig, bara hon kom tillbaka. Han kunde framkalla hennes doft, därifrån var hon brukade sitta bredvid honom, alla dessa morgnar.

“Det finns en fördel med att anställa asiater i USA, tydligen. Det går att pressa dem som fan. Ta en utvecklare från Thailand till exempel, helst med fru och barn. Man kan köra så jävla hårt med dem.” Maksim lät emulera slag på trumhinnan så att Kimilias röst ringde därinne.

“Så desperation är en bättre morot än motivation?”, frågade Maksim den imaginära Kimilia.

Kimilias spöke firade av ett syster-Ratchedleende. “Jag läste att det är så Twitter drivs efter att Elon Musk köpte upp det. Det är bara asiatiska migrantarbetare kvar. Och piskade av H1-B-arbetsvisumets regleringar, som säger att visuminnehavaren måste återvända om dess anställning upphör, driver de verksamheten med bara en fjärdedel av det antalet anställda som de hade förut.”

Maksim skakade på huvudet.

Imaginära konversationer och inbillade dofter – var det inte sånt som folk sysslade med när deras livspartner dött?

Han svalde.

Backade ut M4:n från parkeringen.

Automatspaken i Drive.

Tyngd på gasen.

Färden från söderförorten in mot Stockholms innerstad inbjöd till reflektion över sakernas tillstånd. Arbetet som Maksim och Kimilia gjort när de kom till Narrative – förlåt, Narrativ skulle det ju egentligen ha hetat redan nu – Le grand entrée, när han hade haft sönder skärmen med personlighetstjafset på scen hade haft önskad effekt. Den showen fungerade alltid. Folk hade sagt upp sig som fan, men det hade inte räckt för att vända den ekonomiska

situationen. Kontoret ute i Frihamnen bara i sig självt hade med sin, för den numera slimmade organisationen, överdimensionerade volym varit ett problem – och det lyste dem alla i ansiktet, speciellt nu efter det att pengarna inte hade förmås resas enligt kartan efter vilken färden var planerad. Att få in kapital innan måndagens börsöppning var den sista möjligheten för att rädda bolaget undan kollaps.

Maksim var inte ekonomiskt skolad, men det hindrade honom inte från att förundras över den huggsexa vars nystan trasslat sig runt honom. De vanliga vägarna var stängda, och han insåg att för att förändra situationen med Patricias aggressiva bud, krävdes ett Alexanderhugg. Och kanske var den färd han nu företog sig, att ensam åka till lejonets kula för att där ta tjuren vid hornen just det som behövdes för att vända den utvecklingen.

Narratives intäkter var knappast något som imponerade, och Kimilia och han hade inte lyckats vända bolaget till vinst. Och även om idén skulle ha varit revolutionerande – Maksim var tveksam till konceptet i sig – så var det svårt att se att någon skulle vilja ta upp det negativa kassaflödet på sin balansräkning för att jobba vidare med konceptet. Inte heller teknologin som sådan var så pass väl utförd att det skulle motivera en premie sett till det värde aktiemarknaden satt på bolaget.

Det måste ligga något annat bakom.

I de rymliga, och numera folktomma, lokalerna i Frihamnen hade han tänkt att sätta sig ner med sina vapendragare och diskutera vad den kommande veckan skulle ruvade på för hemligheter, men det var dags att tänka nytt. Interaktionerna som skett inom bolagets operativa stab hade under den gångna veckan genererat noll och ingenting – ångest exkluderad.

Maksim aktiverade GPS-funktionen på BMW:ns display.

Petade in en ny slutdestination.

Arsenalsgatan 8.

Investor stod det på skylten till vänster om porten.

Maksim knackade på dörren.

En ung man i skjorta och jeans öppnade. Serviliteten gjorde gällande att det var sammanhangets butler, knuten till vilken mästare som än höll i kopplets handtag. "Hallå, vem söker du?"

Maksim lät fylla ut innebörden av talesättet "ett självsäkert beteende kan dölja oceaner av osäkerhet". "Jag är här för Narrativedealen."

Den unga mannen ledde Maksim bortom lobbyrummet och in i lokalerna från vilken kontrollen över svenskt näringsliv exekverades.

20% av börsen.

Esse non videri.

Att verka utan att synas.

“Jag själv heter Erik Pilsvärd. Det är LAS-mannen, förlåt, min chef som är ansvarig för Narrativetransaktionen. Han vet att du är på väg”, den unge mannen gjorde en servil gest mot en dörr av tyngd. “Lycka till, udachi, förresten!”

“Är du ryss?”, frågade Maksim.

Erik ackompanjerade tystnaden till svar med ett leende och nickade mot dörren.

Maksim greppade handtaget.

Tryckte ner det.

Steg in.

Alla vägar leder till Rom.

Det är bara definitionen av Rom som skiljer sig åt.

Och här vill jag, som den litteraturaffionade jag är, prata lite om Dante Alighieri när vi ändå är inne på det här med Italien. En förvånansvärt stor del av *Dantes inferno* upptas av vad som för dagens läsare framstår som ett avancerat blogginlägg på vers där raderna syftar till att göra ner personer i Dantes närhet som utfört oförrätter mot honom och hans familj.

Längst ner i Dantes Inferno befinner sig dock en syndare på en skala betydligt större än Dante och hans sfär. Där befinner sig Satan som om och om igen tuggar sönder syndaren Judas, varpå hans kropp sätts ihop igen i en process som löper för all evighet, som straff för att han förrådde Guds son.

Det må vara uppblåst att jämföra personliga oförrätter man blivit utsatt för med att leda Guds son i döden. Men det, om något, ligger väl i vår tid. Det var väl också på just den grunden som bolaget Narrative var byggt. Få lever ett liv så intensivt att var minut förtjänar att exponeras via sociala media – även om många låtsas att så är fallet.

En blomuppsättning i en vas av genomskinligt men färgat glas mötte Maksim på andra sidan tröskeln. Det färgstarka arrangemanget pryddes av en glasartad hinna.

Frost.

Golvet var täckt av en tjock persisk matta, och på det ovala bordet som delade av rummet låg en oreda av papper. Maksim urskiljde såväl Narratives som investmentbanken Carnegies logga på några av arken.

Och på andra sidan bordet stod en kort, smärt man i grå kostym och stirrade ut över Blasieholmstorg.

“Jag är här för att tala om Narrative”, sa Maksim.

Mannen vände sig om.

Skinnet satt hårt spänt över kraniet.

Den blåa slipsen pryddes av Halloweenpumpor.

Det var kallt i rummet.

Mannens torra läppar rörde sig. “Hej, vad har du att säga om dealen ifråga? Du är en tyckare förstår jag.”

“Jag är Maksim Petrov. Operativ chef. Jag jobbar med Kimilia men hon är sjuk för tillfället, så jag har fått hoppa in”, Maksim sträckte fram sin hand.

Mannen på andra sidan bordet log.

När deras händer rörde vid varandra förstod Maksim att det måste vara såhär det känns att skaka hand med ett lik.

Och när de tryckt varandras händer, så som seden i västerlandet bjuder, och återfört sina extremiteters uddar till sina egna lekamens sfärer, sa mannen. "Jag är Kimilias exman."

Maksim granskade sin högra handflatas fårör. "LAS-mannen?"

LAS-mannen log. "Det är så jag kallas på stan. Erik härute berättade för mig att ryssar säger 'mig kallar de' istället för 'jag heter'. För mig verkar det som att man helt enkelt införlivat den gamla sanning som många författare inser först på sin dödsbädd ligger gömd i språkets idiomatiska ryggrad. Den om att man till slut måste fråga sig om man ska sluta skriva om saker, och istället göra saker som är värda för andra att skriva om. Det där går säkert att koppla till resonemang om att en självbiografi är den högsta formen av självupptagenhet. Men nu till något viktigare."

"Jag vet att du lämnade Kimilia för en yngre förmåga? Och hur hamnade du här på Patricia?", Maksim tystnade.

Den tysta överenskommelse som gällt mellan honom och Kimilia hade innefattat att han skulle hålla sig inom den avgränsade avdelning av hennes liv han blivit tilldelad. Det var därför han hämtade upp henne på behörigt avstånd från hennes hus. Och det var också därför det där blocket med hennes barns djurmålning som irrat sig in i hans hem stuckit ut så. Och oavsett anledningen till att hon valt denna väg för deras umgänge – han hade inget att säga till om i det – så insåg han att linjen nu var slutgiltigt överträdd.

Framför honom stod den man vars dementorskyssar en gång förfört Kimilia.

LAS-mannen rättade till håret. "Dina frågor kommer att besvaras i en för dig, och en presumtiv yttre betraktarens om vi nu ska vara så spirituella, stegrande intresseordning", han log. "Den där kvinnan du jobbar för. Hon är ond. Sjuk på det där sättet som bara kvinnor... Jag tror att det är något med livmodern hos dem, ja förmågan att skapa liv, som möjliggör för dem att bli så hjärtlösa."

Maksim gjorde en skeptisk min. "Vad fan snackar du om?"

"Kvinnor över hela världen drömmer om ormar när de är gravida, oavsett kultur. I urban såväl som rural miljö. Och korsa det med ormens bibliska symbolism, så, ja."

Maksim förstod ingenting, men han förnam den kyla som vällde ut från varelsen – trots den respit av fysiskt rum som det separerande bordet dem emellan etablerade. "Ni har ju gemensamma barn. Varför gör du det här mot Kimilia?"

LAS-mannen rättade till sin slips – halloweenpumporna liksom dansade en fandango för Maksim. "Wallenberg hjälpte jag redan på 90-talet under Ericsson, men då var jag för långt ner i hierarkin för att högdjuren skulle märka av mig. Jag hamnade här på Investor när jag fick i uppdrag att rensa upp på ett av deras mindre lyckade uppköp, Instantor, en

Fintechhistoria som alla inblandade helst vill glömma. Det var också där jag träffade min flickvän, Minoo. Mina litteraturteoretiska nerver kan inte hålla mig från att jämföra det med en gammal myt. Jag sparkade VD:n och gick sedan hem och lägrade hans flickvän”, han log ett leende i mjugg.

Maksim bröt in. “Du kommer ju sätta henne på bar backe! Och dina döttrar...”

“Min förmåga att kringgå LAS har gett mig såväl mitt varumärke, även om jag ännu inte försökt varumärkesskydda det, som mitt jobb för Wallenberg. Undangömd i den lite ljusskyggare delen av koncernen Patricia kan jag plockas fram ur källaren när de behöver göra sig av med lite barlast”, han gjorde paus för ett andetag. “Man blir som man umgås, men om allt det du säkert hört från Kimilia om mig ska du fråga dig hur inte hon blivit, om hon nu umgåtts så mycket och så intimt med mig. Det här har ingenting med Kimilia att göra. Inte heller våra barn. Jag ser det här som en ren affärsangelägenhet.”

“Du kommer ju sätta henne på bar backe!”

“Det är vad du tror. Du är ung och naiv. Det är något med din generation. Ser samma beteende hos min flickvän.”

Maksim sökte efter ett sätt att spänna tänderna på. “Va?”

LAS-mannen fnös. “När Ryssland gick in i Ukraina så möttes jag av en flodvåg av argument därhemma om att vi inte skulle gå med i det där ‘krigshetsande NATO och att USA är den verkliga källan till politisk instabilitet i världen’. Jag sa att jag ‘höll med om att vi borde skippa NATO, för om vi går med i NATO så kommer Putin inte vilja att attackera oss. Och jag ser mig omkring i det här sossehelvetet och känner att, vad fan. Det kan ju inte bli sämre? Putin skulle nog inte vara så illa’. Då, när jag sagt det, blev hon galen och sprang hemifrån. Exiliranierna har en sådan konstig relation till diktaturer, speciellt som det är vänstergalningarna som drog efter det att de omkullkastat Shah:en och möjliggjort den islamistiska revolutionen i landet. Så de är liksom för kommunism men mot revolution på något vis som bara kan förklaras med kvinnlig logik.”

Maksim harklade sig. “Jag applåderar ditt samliv.”

“Frågan är vad du gör här?”, speglade LAS-mannen honom.

Maksim knöt näven. “Jag jobbar för Kimilia. Det är väl uppenbart. Hon är inte i tillstånd att ta de här dialogerna med dig.”

LAS-mannen skrattade. “Dostojevskijs kortroman *En liten hjälte* handlar om en elvaåringss första möte med erotiken. Fantasier under några dagar ute på ett gods, där hans oskuldsfulla jag för sitt liv inte kan förstå hur någon man skulle vilja bedra adelsdamen han håller av.”

“Jag vet att du tillbringade tid med Bateman och Trump, Men... vad har en död ryss med något att göra?”, snäste Maksim.

“Kimilia är inte någon fin adelsdam”, LAS-mannen trummade på bordet, “Hon bär på en typ av ondska som spirar ur den köttsliga fruktbarheten, och enbart därifrån...”

Maksim bröt av honom. “Det är du som är ond.”

“Vafalls? Jag är inte ond. Du vet vad jag vill göra, eller hur?”

“Hostile Takeover. Du vill dumpa priset på bolaget, köpa det, och kasta ut Kimilia.”

“Precis. Och nu, unge man, ska jag berätta en hemlighet för dig”, LAS-mannen antog ett ambulerande tillstånd, på sin sida av bordet. “De onda hymlar allt som oftast med sina intentioner. Sminkar det stinkande liket och klär det i Karl Lagerfeld, lägger ut rökridåer av färg, glam och glitter som distraktion. Likt en magiker får de publiken att titta precis överallt förutom där det spelar någon roll. De talar med en i sanning och tanke kluven tunga, men gömmer den bakom sina tandrader så väl att den även vid en palpering framstår som hel.”

Maksim suckade. “Det går verkligen inte att få ett konkret ord ur dig. Jag förstår varför Kimilia tröttnade.”

LAS-mannen log. “Det var jag som lämnade henne. För en yngre, persisk skönhet. Minoo, ljuset i mitt liv, elden i mina länder”, han stängde sina ögon och försvann en stund, för att sedan komma tillbaka med virilitet: “Men jag ska berätta för dig vad som ska hända nu, vad planen framåt är. Inte slösa mina vackra tankar om litteratur på ännu ett obildad dåre. Jag träffade Kimilia i veckan. Hon kommer att börja på ett litet biotechbolag som heter BUPOZE, hon struntar i Narrative, hon har gjort som sin idol Steve Ballmer. Hon förhandlade bort sin bonus för att istället få aktier.”

Och här hoppar jag som berättare in igen.

Och tvärtemot vad LAS-mannen just uttalat sig om så ska jag då, vi befinner oss i en fiktiv litterär situation, nu ta tillfället i akt att ta spjörn mot den roman på vars fundament den här texten vilar – likt bolaget Narratives öde vilar mot ägarlistan.

För visst är det så att William Gibson är en inflytelserik science fiction-författare som såg kornen till den digitala tillvaro med sociala nätverk och scrollandet som en förlängning av vårt reella rum och vår flocktillhörighet långt innan detta koncept blev aktuellt för vare sig MySpace-Tom, dennes baneman Facebook-Mark, eller någon annan av oss.

I dagsläget, och det lär ju inte förändra sig inom överskådlig framtid sett till hur filmmediet tar allt större plats i vårt samhälle, är det dock inte William Gibsons bedrift att med *Neuromancer* vinna både en Nebula Award och en Hugo Award 1985 som allt som oftast får honom att läsas av ej litteraturintresserade män som Maksim, nej. Det som istället får honom att bli aktuell är, precis som i Maksims fall, att idéerna som bollas i *Neuromancer* var grunden till filmen *The Matrix*.

När *The Matrix* spelades in var först tanken att människors hjärnor skulle generera processorkraft åt de robotar som fängslat mänskligheten. Den breda biopubliken ansågs dock, i slutet av 90-talet, inte förfoga över sådan kunskap om det digitala att de skulle kunna relatera till detta och istället valdes då den tekniskt otroligare men för allmänheten mer lättfattliga förklaringen att mänskliga hjärnor skulle användas som batterier.

På samma sätt ska jag inte tråka ut er med de finansiella och juridiska manövrar som Patricia hade tagit till för att erhålla röstmajoritet.

Så vi skippar allt vad utspädning, röstlängd, aktietyper och emissioner heter – och konstaterar för historiens skull att Patricia Industries mål med alla dessa finansiella trolleritricks var att skaffa sig kontroll över Narrative.

Och detta mål hade de under ledning av LAS-mannen, och i Kimilias frånvaro, lyckats med. Maksim förstod vad som stod på tur.

LAS-mannen var redo att göra det han gjorde bäst.

Maksim uppfattade sin egen röst som utifrån, och den var bräcklig. "Men det finns ju inget kvar att skära i, Kimilia har varit grundlig. Och är ett VD-byte det du tror behövs på Narrative i det här läget?"

LAS-mannen log. "Kimilia har redan accepterat det paket vi erbjudit henne. Hon måste bort. Och jag kan inte ge mig in i envig med henne. Men hon är inte ledsen för det. Hon har varit i samtal en längre tid med en annan arbetsgivare, och jag råkar ha hört att hon signade med dem i fredags."

Maksim ville slå näven i bordet. Hade han fortfarande varit tonåring så hade han gjort det. "Hon är hemma. Sjukskriven. PTSD."

"Säger vem då?", frågade LAS-mannen. "Det är ändå intressant att veta om man vill processa för enskild vårdnad."

"Hon säger det!", skrek Maksim.

"Hennes ord är inte vatten värda", LAS-mannen uttalade torra stavelser. "Och dessutom kan vi inte ha naiva idioter som du med oss när vi ska göra resan framåt. Vi måste lätta på barlasten."

"Jag älskar det här." LAS-mannen ställde sig rakt över Maksim på andra sidan bordet. Rättade till slipsen. Så formade han sin högra hand som en pistol, pekade den mot Maksim, och begagnade sig av en fras som visat sig vara svår att upphovsrättsskydda, även för amerikanska presidenter: "You're fired!"

Och med det var Maksim avlägsnad från Narrative.
Som synd skuren från själen.

Måndag

Gutenbergs supernova

Som tidigare nämnts är det en väsensartad skillnad på att dokumentera saker man gör respektive att göra saker som andra dokumenterar. Vårt behov att kommunicera har tagit sig olika uttryck, och allt som oftast har dessa uttryck dikterats av de för tillfället rådande tekniska begränsningarna. Det kinesiska logogramsystemet innehåller till exempel inga runda former eftersom det är svårt – för att inte säga omöjligt – att rista in dem på de ben man då använde för att bevara informationen. Ett annat exempel som ligger oss närmare i tiden men som redan nu en 40-talet år senare – och efter de sociala nätverkens intåg – framstår som stenålder är hur finansmannen George Soros hjälpte en ung politiker vid namn Viktor Orbán att sprida sitt oppositionella budskap i 80-talets Ungern genom att smugla in Xeroxmaskiner.

Teknik är i de flesta fall något efemärt, precis som de relationer som knyts människor emellan och som sedan då syftet med relationen inte längre går att motivera med det underhåll som krävs av maskineriet i fråga – egalt om det är mänskligt eller mekaniskt. Vad som däremot kan vara evigt är den kommunikation som förmedlas mellan korrekt konfigurerad mottagare respektive sändare av valda media. Innebörden av meddelandet kan vara av en tyngd som i mellanmänskliga termer vida överstiger den filstorlek som bär de kommunikationsbevarande uttrycken ifråga.

Förutom de rent tekniska aspekterna av kommunikation och media finns också en juridisk aspekt. Kring börsbolag är regleringen relativt hård kring vad man får säga, respektive ska hålla käft om, men ett hastigt VD-byte är definitivt någonting som bör kommuniceras så snart som möjligt – och det var också så som denna måndag inleddes.

Maksim hade unnat sig en bläcka och sov fortfarande när Narrative skickade ut ett pressmeddelande som gjorde gällande att finansieringen på medellång sikt var säkrad genom att Patricia Industries, ett av dotterbolagen till Wallenbergsfärens Investor, gått in som huvudägare. Pressmeddelande gjorde också gällande att nuvarande VD med omedelbar verkan avslutar sina uppdrag i samråd med styrelsen. LAS-mannen uttalade sig i egenskap av ny interimis-VD: "När Kimilia kom in på Narrative för två år sedan var det ett bolag med svällande operativa kostnader och en snårig R&D-satsning. Under hennes säkra ledarskap har det skurits i kostnadsmassan och organisationen är tack vare de förändringar hon har gjort redo för en omvärld som danas av ett alltmer intensivt dokumenterande. Narrative av idag har ett smalt fokus och är nu iklädd en kavaj som sitter tight åt om kroppen. I kombination med Patricia Industries know-how och det raketbränsle som vårt kontaktnät har potentialen att ge så är jag övertygad om att Narrative har en ljus framtid att dokumentera med sin produkt. Jag tackar Kimilia å Patricia Industries vägar för det gedigna

arbete hon har gjort med att slimma organisationen och det fullblodsproffs hon varit i den överlämning av verksamheten som skett. Arbetet med att stöpa om organisationen och sökandet efter en ny VD att leda oss in i framtiden har redan påbörjats.”

BUPOzE, som handlades på en mindre börslista än Narrative, och därmed också omgärdades av väsentligt mindre regulatoriska krav på sig gällande sin kommunikation om aktien, skickade även de ut ett pressmeddelande. I sann metaanda var det förmodligen formulerat av samma 50 Cents morfar som i pressmeddelandet också uttalade sig om att de rekryterat Kimilia från Narrative och att hon “på grund av oväntade omständigheter kunde arbeta som VD direkt, nu på dagen, vilket var en stor lycka för bolaget. Vi är så glada. Mer info kommer”.

Att döma av bolagets kommunikation, var det förmodligen rätt drag av 50 Cents morfar att ta ett steg tillbaka från VD-rollen och överlåta rodret åt någon med vana av att verka i noterad miljö.

Bakfylla

Maksim vaknade med den flyktiga sömnens förbannelse. Den hårda sömnen i kombination med det som på hans mammas modersmål refereras till som "det lilla fina vattnet" skapade ett dunkade i huvudet.

Hade han sovit överhuvudtaget?

Han satte på sin mobiltelefon.

Notifikationerna haglade.

Den digitala fotbojan signerad Steve Jobs upplyste honom om att klockans visare redan svängt förbi 9 prick och börsöppning. I appen som inrymde hans aktiedepå letade han upp pressmeddelandefliken. Han gick in på Narratives flik. Som en extra förolämpning, utöver det faktum att LAS-mannen tackat Kimilia för hennes lojalt och väl utförd arbetsinsats hade också marknaden gett sin dom. Aktien hade gått upp närmare 20% på nyheten att Patricia Industries, och därmed Wallenbergsfären, hade välsignat projektet.

Maksim läste högt: "Arbetet med att stöpa om organisationen och sökandet efter en ny VD att leda oss in i framtiden har redan påbörjats." Det var inte nog med att Kimilias exman givit honom sparken, och det med ett leende. Efter det att LAS-mannen med ett leende på läpparna avfyrat sitt "You're fired!" hade han tittat på honom och fortsatt tiraden på ett sådant sätt att Maksim var osäker på vad som var en drömcocktail ihopblandad av gravvodkan och aggressionen, respektive vad som var den odiskutabla sanningen. Maksim stängde ögonen och föll tillbaka in i drömlandet såtillvida att en drömbutelj öppnades nog på glänt för att LAS-mannen skulle slita ut sig ur behållaren.

Likt Mårran omgavs han av kyla. "Du är en sådan jävla loser. Att du refererar till Dostojevskij som en död ryss. För mig är han levande. För alltid. Odödlig. Jag förstår dock varför Kimilia valde att dupera just dig. Du är oerfaren och sinnessvag. Det är precis som i poker, det handlar inte om att spela mot de duktiga och vara bra, det handlar om att veta hur dålig man är, känna till sina begränsningar, och sedan därefter hitta sämre spelare. Fisk är väl vad ni pokerspelare kallar det." LAS-mannen lutade sig fram över bordet. Den gråa kostymen skänkte honom, det fick Maksim erkänna, en elegant air av grace. "Min ryska är bristfällig, men låt mig istället begagna mig av de språkkunskaper jag besitter så att vi kan komma vidare. Du är en, ursäkta min franska, putain!"

Maksim ryckte till, upp ur sömnen.

LAS-mannen.

Den jävla fittan.

Maksim fann telefonen vid sin sida. Han klickade igång den och ringde Kimilia.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Maksim gick in på Dagens industri. "Tech-Profil med metall i käften går till Biotechstartup" löd en av rubrikerna. Kimilia stod iförd en lila regnrock och höga pumps bredvid 50 Cents morfar utspökad i en labbrock med stetoskop – arrangemanget kunde varit tagit ur en porrfilm, något som om Maksim kände Kimilia rätt säkerligen också kunde ha varit en aktiv tanke när de regisserade fotografiet. Uttalandet: "Jag ska skapa framtiden" omgavs av citattecken.

"Vi har varit i diskussioner länge, jag och BUPOzE. Sanningen är att vi pratade redan innan Narrative, men det kändes bra att fortsätta på det media- och techspår som varit min grej. Det är klart att det är tråkigt att Narratives kurs gått ner på sista tiden, men jag är övertygad om att det kommer att repa sig och behåller mina aktier, att sälja nu vore galenskap. Bolaget och produkten har så stor potential och kommer att på sikt förändra hur vi människor kommunicerar. Det omstruktureringsarbete vi gjorde på Narrative banar vägen för att de nu, med starkare ägare och jävlaranamma kan ta sig an framtiden på det sätt som bolaget förtjänar."

"Och BUPOzE?"

"Jag tror att det utifrån sett kan verka som tvära kast. Men för det första har vi pratat i ett antal år redan, jag och ägarna, för det andra så är jag öppen och ödmjuk inför att jag inte behärskar de klinisk-medicinska delarna av det här bolaget. Men det är inte heller där jag behövs. Jag ledde Narrative genom ett stålbad utan dess like utan att ens känna till skillnaden på ett prisma och ett kalejdoskop när jag började. BUPOzE, kommer med sin orala smärtlindring, att förändra livet för de som drabbas av muncancer, och det är väl så som jag skulle göra en liknelse och lägga ut den röda tråden mellan bolagen. Somliga vill jobba på bolag som är Game Changers med potentialen att förändra en industri. Jag vill jobba med Life Changers. bolag som på riktigt förändrar hur vi lever våra liv. När Steve Jobs skulle rekrytera över John Scully från marknadsföringen av Pepsi till att bli VD på Apple på 80-talet sa han ju just det: 'Do you want to sell sugar water for the rest of your life, or do you want to come with me and change the world?'. Jag vill förändra världen. Behöver inte omvändas. Men världen behöver förändras på många sätt, och det är därför jag nu byter från optik-slash-sociala-medier till läkemedelsutveckling. En passion för att driva mänskligheten framåt. Put a dent in the universe, som Jobs uttryckte det."

Maksim skakade på huvudet.

Försökte ringa Kimilia igen.

Inget svar.

Han gned sig i ögonen.

Maksim reste sig upp ur sängen och ledde sin kropp in till badrummet.

Han satte i sina linser.

Varde världen.

Ute i köket surrade kaffemaskinen när bönorna maldes. Det fick bli en espresso till att börja med. Gårdagens alkohol krävde också sitt i form av vätska och kranens spolande blandade sig med espressotillagningen. Vattnet fuktade strupen.

Maksim tog upp telefonen och gick in i SMS-appen. Konversationen mellan honom och Kimilia låg fortfarande högst upp i raden av konversationer – vad det nu sa om hans prioriteringar i livet. Han placerade höger tumme på Kimilias namn och deras meningsutbyte uppenbarade sig. Med ytterligare ett klick manade han fram det latinska alfabetets skärmtangentbord. "Grattis till...", han upphörde att skriva. Blicken fixerades på SMS:en ovan meddelandet han var i färd med att komponera ihop. Minnena från matförgiftningen och feberinsjuknandet var grumliga och osäkra som bäst. Inte ett stoff fanns kvar från den konversation han såg från i natten till torsdag, men uppenbarligen hade de varit i kontakt.

Ett meddelande löd: "Jag är utslagen kan inte arbeta. Förlåt" stod angivet som skickat från honom.

"Ta hand om dig tack", löd hennes svar.

Efter det hade hennes sida av konversationen tystnat.

Inte ens ett automatiserat "Jag kan inte prata nu"-SMS hade hon unnat honom. Maksim bestämde sig för att inte vara så dramatisk. Något måste ha hänt. Något hade ju uppenbarligen hänt med tanke på utvecklingen först på Narrative – Wallenbergarna hade av vad han sett hittills beslutat sig för att inte kasta bort e:t på slutet av bolagsnamnet – och senare på BUPOzE.

Snart skulle Kimilia ringa.

Allt skulle återgå till det normala.

Han svepte espresson, satte tillbaka koppen och tryckte igång maskinen att producera ytterligare en kopp stark java.

Det var en sådan morgon.

Kaffemaskinen surrade.

En välvillig tanke han valde att inte slå ifrån sig var att Kimilia likt en hönsamma velat hålla honom skyld från sitt privatliv för att skydda honom från LAS-mannen. Hon hade ju talat med honom om hur LAS-mannen tjänat ihop sitt levebröd och vilka han umgåtts med för att bli sådan han var. Sagt rakt upp och ner att han var en ond man. Som utomstående betraktare ligger det nära till hands att tycka att Maksim borde ha kunnat lägga ihop ett och ett, och i och med att ens val av partner säger så mycket om en själv kunnat dra slutsatser om Kimilia. Men en rolig tanke slog rot i honom istället – ponera att denna

s sofistikerat onda man skulle avböja rött vin för hallonsaft. Stark hallonsaft, blandad som barn vill ha den. Att han skulle dricka hallonsaft och bara hallonsaft.

Maksim förde den nu färdigberedda espresson mot leendet.

Svepte den andra koppen för dagen.

Tog sig om den bultande pannan.

Dagen skulle kräva fler.

Espresso.

Mmm...

I väntan på sin tredje kopp flydde Maksim verkligheten med det verktyg tillika instrument som allt som oftast erbjuder den nutida västerländska människan möjligheten att krypa ur sitt eget skinn – mobiltelefonen.

En rundvandring på de vanliga siterna, mailkorgen och de sedvanliga sociala media slutade på samma plats i labyrinten som han startat den digitala promenaden på. Dagens industris startsida laddades in och där såg han inget mindre än en retuscherad bild på Acneanalytikern. Vem än som suttit med bilden i Photoshop var begåvad, att jämna ut den pannlobens textur var att jämställa med att slipa ner en rauk med en osthyvel.

Artikeln började med att ursäktande söka sitt existensberättigande genom att knyta an till Patricia Industries, och därmed Wallenbergfamiljens intåg i ett för deras imperiums storlek – i artikeln uttryckt med termerna "Investors Market Cap" – och vad detta, att en storspelare köpte upp ett så mycket mindre bolag kunde innebära för börsen i stort i framtiden, "om man tittar in i spåkulan". "Det här med att köpa sig en position är ju svårt. Det sägs att 50% av alla företagsuppköp misslyckas. Ett av de största misslyckandena är ju när Nokia köptes upp av Microsoft. Steve Ballmers berömda drag. Vad var det, 8 miljarder dollar de betalade, och bara några år senare fick de skriva av typ 90% av värdet. Då är det förmodligen bättre att köpa en enskild blomma än en hel bukett av patent, och så vattna så gott som det bara går.." Acneanalytikern fortsatte med sitt favoritgebit, att prata fikonspråk utan att ta ställning. Han pratade som en jurist i det att varje mening på ett eller annat sätt kunde översättas från en eller annan synonym till "Det beror på...".

Det hade han säkert lärt sig av sin bögadvokatpolare.

Artikeln fortsatte med att en kollega iklädd anonymitetens mantel kommenterade det faktum att Acneanalytikern inofficiellt var att betrakta som Wallenbergs springpojke på Carnegie, "för springpojke, det är väl det som alla påläggskalvar börjar som", avslutade kollegan sin utläggning. Texten fortsatte sedan med gratulationer från Dagens industris redaktion till Acneanalytikern för att som yngsta medarbetare någonsin ha blivit befordrad till titeln Vice President på Carnegie. "Somliga har talang för att spela fiol, andra är duktiga på

excel och M&A. Hur musikalisk Wallenbergs springpojke är vet jag inte, men han är en jävel på DCF:er, och för det låter vi champagnekorken flyga idag.”

Under bilderna på spolingen fanns en faktaruta som bekräftade allt Maksim misstänkte: förutom det sedvanliga om att han gått Handels och gjort en vända i Londons finanskvarter innan han börjat på Carnegie i Stockholm så fanns även ett textstycke där det stod att han brann för HBTQ-personers möjligheter i “den vita, patriarkala finansbranschen” men också “transparens och ärlighet”.

Maksim skrek.

Gned sig i ögonen.

Hans blick landade på det enda ting som kunde ses som ett – i alla fall i hans geners ögon – själsligen tillräckneligt objekt att vittna om smärtan, vodkaflaskan. Den var uppdrucken. Han slog i bordet.

Acneanalytikern.

LAS-mannen.

De jävla fittorna!

Den här måndagen-dagen-efter var uppenbarligen en dag för fittstim. Med bakfyllan bultandes i kroppen rörde han undan på matbordet. Hämtmatskartonger slängdes. Kollegieblocket med räven och den anorektiska hästen las ner i en låda. Resten av de papper som hade med Narratives emission att göra landade i sopkorgen. Han placerade några urdruckna Pepsi Max-burkar i vasken och höll upp ett glas med kallt vatten. Från toaletten hämtade han en värktablett vars brus då den blandade ut sig i vattnet erbjöd en meditativ känsla. Han tog några glupska klunkar. Klockan, hon var timslaget 11 passerad, men bakfyllan ville inte lämna honom än trots tidens stilla gång. Maksim tittade på urtavlan i köket och insåg att det bara fanns ett sätt att ta revansch på livet för den vecka som varit.

Han klädde på sig.

Utanför bostaden väntade hans anförvant av metall.

Han backade ut BMW M4:n från parkeringen.

Placerade automatspaken i Drive.

La tyngd på gasen.

Hårda avslut

Den värsta rusningstrafiken hade lagt sig. Det var förlösande att framföra fordonet på de öde gatorna. Maksim slängde en blick mot det tomma passagerarsätet.

Riket hade kallat honom att fullgöra sin plikt, och utan att tveka hade han satt på sig rustningen. Detta till trots hade han inte lyckats försvara sin drottning. De båda tycktes ha gått under för just den demon som de under så lång tid talat om. Oneirologin gör gällande att drömmar är ett sätt för hjärnan att bearbeta känslor och minnen, men också att i en simulerad miljö öva på situationer som kan tänkas uppstå. Men trots de gånger som LAS-mannen uppenbarat sig i hans drömmar, så hade Maksim inte haft en chans att rå på honom när det väl gällde.

Gammal är äldst.

Och måhända låg den gamles styrka i detta fall i att bara spela spelet när det var riggat till hans fördel. Som bekant står det i Bibeln att "Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne". Detta kan man som utomstående betraktare tycka sig ha kunnat använda som en indikation på hur Kimilia i den form som Maksim lärt känna henne kommit till. För om ens skapare också är ens Gud var den rädsla och den vanmakt hon kände inför sin exman fullt rimlig.

LAS-mannen var måhända en ond Gudom i hennes ögon, men för oss alla andra är han en människa. Låt så den tid och den energi han investerat i hennes tillkomst liknas vid ett offer av ett revben. Och av det kalcium han lade i häxkittelns bubblande avkok tillsammans med den unga Kimilia – kanske var namnet taget, att hennes föräldrar tänkt på hennes branding och gett henne ett för Sverige unikt namn för att hjälpa henne i karriären verkade kanske lite väl lägligt? Och visst var hennes exman dominant nog kapabel att kräva ett namnbyte av sin maka? – och upp ur grytan hade hans kvinnliga avbild stigit. Finansavdelningen vill alltid sparka 10% av personalstyrkan, som den gamla sanningen lyder.

Utsläppt i näringslivet hade så Kimilia vandrat genom näringslivet likt en helig paladin på höga klackar – en slaktare beväpnad med en avväpnande aura. Det var uppenbarligen svårt för män i kostym att ta en fullvuxen, kvinnlig mangafigur på allvar, och särdeles då i en finansroll.

Men sådan är den överraskande döden.

Den uppenbarar sig när man minst anar det.

Den framstår som en vän.

Den bär fin kostym och den ler, bjuder på dyr whisky, ja kanske till och med en kubansk cigarr som snoppas inför dig – för att sedan när du vänder ryggen till punktera din lunga.

Stockholms gator passerade.

Han kisade för solens strålar.

Körde bestämt.

Målsökande missil.

GPS-displayen gjorde gällande att BMW M4:n närmade sig slutkoordinaterna. Maksim parkerade och gick ut ur bilen. Det var dags att göra upp med det som nästintill knäckt honom. Ett element vars påverkan på den dramaturgiska kurvan inte går att underskatta, även om Maksim senare i livet skulle anta en mer deterministisk hållning angående de händelser som utspelat sig de senaste sju dagarna. "Slutet står skrivet inte i stjärnorna, men i ägarlistan", som Kimilia uttryckt det.

Inne i kebaben var det som att tiden stått stilla.

Cafétidningen med tips om hur man lagar mat för sin dejt skymtade i lektyrhögen.

"Kan jag få en kebab i pitabröd med extra ajvar?"

Maksim satte sig ner och bläddrade i Cafétidningen igen. Han skummade en artikel om hur plastpåsen var den nya heta accessoaren för året, ett påstående som Maksim tog som uppmaning att titta på omslaget av tidningen och fastslå att den var 10 år gammal.

Skribenten fortsatte texten med att avgjort bedöma att den klassiska plastpåsen i sin soberhet och brist på formmässiga alternativ gjorde att dess symboliska och signalerande funktion var överordnad den estetiska. Slutsatsen var att vräkiga plastpåsar "av för var och en uppenbara skäl" skulle undvikas, plastpåsar från bokaffärer kunde göra att man uppfattades som dryg... artikeln mynnade ut i slutsatsen att "en plastpåse från en av de större matvarukedjorna är det bästa valet, chict men samtidigt ödmjukt".

"Nummer 54. Pita med extra ajvar", ropade mannen bakom disken.

Maksim tog sin beställning och satte sig på serveringen utanför.

Smakexplosionen av ajvar, hummus och kebabkött blandat med strips slog åter mot honom. Kompletteringen av det beska, kalla från Pepsi Max:en – om vägen till helvetet är stensatt med goda intentioner så var den här smaksensationen vad som kantade trappan upp till himmelriket. Den var precis som han mindes den. Det var den godaste kebab han ätit. Ett uttalande som, när det kom från Maksim, inte säger lite.

Jag låter det vara osagt om det berodde på kebabens beskaffenhet för dagen eller om det Maksims immunförsvar efter matförgiftningen numera var tillvant och stärkt mot de just de bakterier som levde i det aktuella restaurangköket men så var summan av dessa omständigheter desamma.

Den här andra gången han åt den skulle han inte heller komma att insjukna i magsjuka – låt det tolkas som att den här historien slutar lyckligt.

Maksims käkar gjorde sitt med kebabben.

Han tog upp sin iPhone.

Ringde Kimilia.

Tut.

Tut.

Tut.

Inget svar.

Det stora i litteraturen, själva sprängstoffet, kommer ju av dess förmåga att stimulera nya tankar och öppna nya världar men också att ge människan redskap att relatera det fiktiva till det verkliga. Maksim ställde ner Pepsi Max-burken på uteserveringens bord.

Tog ytterligare en tugga av kebabben.

I slutet av *Neuromancer* har merparten av karaktärerna tagit sig igenom de svårigheter och utmaningar som kastats för deras väg med livet i behåll och dessutom upptäckt en ny typ av varelse i form av en levande AI. Men det var inte denna slalom mellan onda konglomerat och illasinnad teknologi som gjort störst intryck på honom. I slutet avgörs också framtiden för Cases förhållande till hans kärleksintresse – den cybernetiskt kroppsmodifierade Molly Millions som haft sex med honom en gång på ett hotellrum.

Det är banalt nog något som verkar smått otroligt att det skulle hända nu i vår tidsålder av sociala nätverk – men som den retrofuturism som boken redan såhär en 40 år senare speglar, inbjöd till. Som tidigare nämnts är *Neuromancer* skriven på ett komplext och synonymtätt språk med ett vokabulär som ofta hämtas bortom de 10 000 mest frekvent förekommande orden i ett språk med vilka det går att förstå uppskattningsvis 99% av alla texter. Den sista meningen dock. Den sticker ut. *Neuromancers* avslut är rättframt. Den sista raden levererar ett lika rakt som brutalt budskap utan omvägar eller ornament vilket dels gör den omöjlig att misstolka, dels sätter perspektiv på vad som alltid kommer att vara av värde – oavsett hur långt ifrån den fysiska världen och våra biologiska kroppar som den tekniska utvecklingen för oss – och dels möjliggjorde för Maksim att ordagrant minnas den nu i detta tillfälle:

“He never saw Molly again.”

